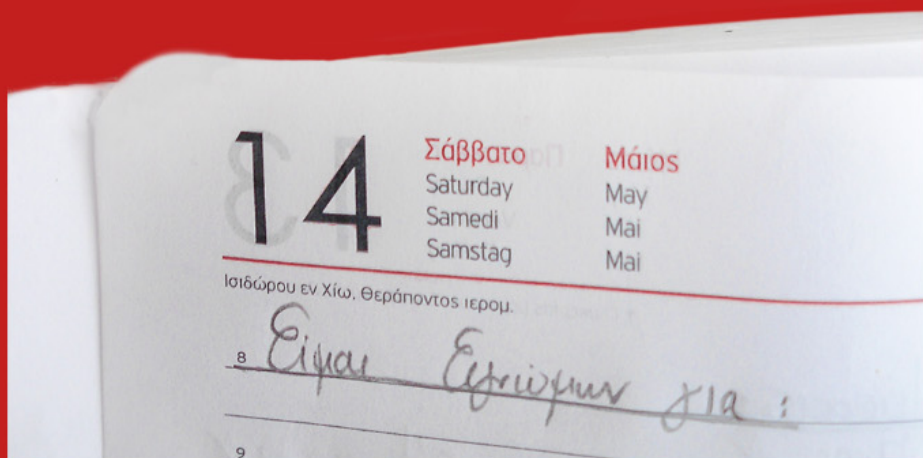

τα κείμενα του τρίτου ορόφου

Εργαστήρι Δημιουργικής Γραφής

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΒΛΙΟΘΗΚΗ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

Συλλογή ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΒΛΙΟΘΗΚΗ ΛΙΒΑΔΕΙΑΣ

Εργαστήρι Δημιουργικής Γραφής

Επιλογή κειμένων

Λιβαδειά

κείμενα του τρίτου ορόφου

Στο παρόν έντυπο είναι συγκεντρωμένα κάποια από τα μικρά κείμενα που αποτέλεσαν καρπό της διεισδυτικής συνύπαρξης των μελών του εργαστηρίου γραφής, το οποίο λειτούργησε στον τρίτο όροφο της Δημόσιας Βιβλιοθήκης Λιβαδειάς. Τα κείμενα, άλλα γραμμένα επί τόπου σε περιορισμένο χρόνο και άλλα σε διάστημα ενός μηνός, γεννήθηκαν με ποικίλες, κοινές αφορμές, παρουσιάστηκαν και προσεγγίστηκαν ακροθιγώς στις συνεδρίες της ομάδας. Στόχος του εγχειρήματος ήταν η ενεργητική ενασχόληση με το είδος που προσφέρει συμπυκνωμένη εμπειρία και έμμεση, κυρίως, γνώση σχετικά με τις άπειρες προϋποθέσεις και τους αμέτρητους τρόπους που χαρακτηρίζουν τη λεγόμενη “μικρή φόρμα”. Η έμπρακτη συνειδητοποίηση των ποικίλων δρόμων που μπορούν να χαραχτούν από μία κοινή αφορμή θα λειτούργησε ως ένα βαθμό και διδακτικά, δεδομένου ότι η διδασκαλία με τη στενή έννοια του όρου ενός τόσο πολύπλοκου, πολυδιάστατου αντικειμένου δε δείχνει να είναι εφικτή. Η αντιπαραβολή ωστόσο, χωρίς να αξιολογεί, συντελεί κατά κάποιον τρόπο στην αποτίμηση της καθεμιάς εκδοχής ξεχωριστά, κυρίως όμως εμπλουτίζει την ατομική εμπειρία συμβάλλοντας στην ανεκτικότητα και στην αυτογνωσία, πράγμα που είναι σύμφυτο με κάθε γνήσια πολιτισμική ενασχόληση.

Γράφοντας κανείς μαζί με άλλους, εκών άκων εκθέτει και εκτίθεται, πράγμα που δίνει σε αυτού του τύπου τα εγχειρήματα συν τοις άλλοις και διαστάσεις σχεδόν

ψυχαναλυτικές. Στη συγκεκριμένη ομάδα έγινε προσπάθεια να γίνουν αγαπητικά αποδεκτές οι ποικίλες ιδιαιτερότητες που παρατηρήθηκαν –πώς θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά;– στους πολλούς και διαφορετικούς τρόπους των συμμετεχόντων. Η ιδιαιτερότητα, λοιπόν, και όχι η όποια “ποιότητα”, έγινε κυρίως αντικείμενο άξιο προσέγγισης και πολύ λιγότερο κριτικής.

Ο φιλόξενος τρίτος όροφος της Βιβλιοθήκης Λεβαδείας, δημόσιος χώρος που ανήκει και διατίθεται στους πολίτες για δημιουργία και έκφραση, αποκτά λόγο ύπαρξης μόνο στο βαθμό που νοηματοδοτείται από τους ίδιους τους πολίτες μέσα από δραστηριότητες στις οποίες συμμετέχουν. Σε μια εποχή που αποθεώνει το ιδιωτικό, η υπεράσπιση του βαλλόμενου δημόσιου χώρου προβάλλει ως επείγουσα αναγκαιότητα. Η παρούσα έκδοση εκφράζει σε αυτό το πλαίσιο την ανάγκη να κοινοποιηθεί στην πόλη μια δράση που εκδηλώθηκε στο κέντρο της και με αυτή την έννοια την αφορά.

Η ενασχόληση με τη γραφή σε εποχή κρίσης πιθανότατα δεν θα αλλάξει τον κόσμο. Φιλοδοξεί, όμως, να αλλάξει, έστω και λίγο, τον εαυτό μας και τον κόσμο μας.

ΚΤ

Ασημακοπούλου Μίνα

Καφές

Οκ. Θα συναντηθούμε στην καφετέρια του Μάκη στην πλατεία. Ναι, συμφωνώ έχει πολλή κίνηση, αυτό όμως έχουμε ανάγκη, μετά από τόση μοναξιά. Το δυνατό κρύο μάς έχει κλείσει στα σπίτια μας. Σήμερα ο ήλιος μάς καλεί να μας ζεστάνει, θα καθίσουμε έξω βέβαια. Όπως θέλεις, απαντά η Φόνη και κλείνει το τηλέφωνο.

Ανοίγει το μικρό της πορτοφολάκι, έχω μόνο πέντε ευρώ, αν είχα τα χρήματα που έχει η Κλειώ θα... μα δεν πειράζει, καλά είμαι, ένα καφέ χρειάζομαι και μπορώ να τον έχω.

Να τες τώρα να κάθονται χαλαρές να απολαμβάνουν το καφεδάκι τους και την αγκαλιά του βασιλιά ήλιου. Έχουν πολύ καιρό να συναντηθούν, οι φίλοι τους έκαναν καινούργιες σχέσεις, άλλαξαν πολλά, όλα πρέπει να περάσουν από κοινωνική κριτική!

Η Κλειώ το βλέπει πρώτη, κοιτάζει επίμονα, αλλά και με δήθεν αδιαφορία. Σε απόσταση ενός μέτρου κάτω από το διπλανό τραπέζι, ένα χαρτονόμισμα των εκατό ευρώ περιμένει νέο ιδιοκτήτη. Το κρυφοκοιτάζουν και οι δύο. Δεν μιλούν, ελπίζουν η κάθε μια ξεχωριστά ότι είναι η μόνη πού το έχει δει. Η Κλειώ προσπαθεί να

βρει τρόπο να το πάρει, παρόλο που δεν το έχει ανάγκη. Με εκατό ευρώ ακόμα θα πάρω το άρωμα που θέλω, σκέφτεται. Κάνει μια κίνηση να πλησιάσει και με κάποιο τρόπο να το πατήσει, να το φέρει πιο κοντά. Θα ήταν πιο εύκολο να το αρπάξει.

Η Φόνη το βλέπει, σκέφτεται πόσα χρωστάει στο μαγαζάκι της γειτονιάς της, στην κ. Μαρίνα, είναι τόσο καλή, μα αν της έδινα μερικά χρήματα...

Δεν μπορώ να το πάρω χωρίς να με δουν -είναι φτωχή, άνεργη, υπερήφανη- τι θα σκεφθούν αν το κάνω; Δεν θέλω να καταλάβουν την κατάστασή μου. Η αξιοπρέπειά μου αξίζει πολύ περισσότερο από εκατό ευρώ. Κάποιος όμως θα το πάρει, γιατί όχι εγώ που το έχω ανάγκη; Θα με δει η Κλειώ, τι θα σκεφθεί για μένα, δεν της έχω πει τίποτα για την κατάστασή μου, πρέπει να το μοιραστώ μαζί της. Όχι, όχι, κάτι πρέπει να κάνω τώρα αμέσως πριν το πάρει άλλος.

Η Κλειώ το κοιτάζει με την άκρη του ματιού της. Σηκώνεται, πάω τουαλέτα λέει, κάνει δήθεν πως σκοντάφτει, σκύβει να το πάρει, Το γκαρσόνι τρέχει να βοηθήσει, φωνάζει ταξί, πρέπει να πάει σε γιατρό, δεν μπορεί να πατήσει το πόδι της. Πάνω στον πανικό η Φόνη αρπάζει το χαρτονόμισμα. Πλήρωσε το ταξί, το γιατρό, δεν έμεινε τίποτα. Αυτό το χαρτονόμισμα μάς έβαλε σε μπελάδες, σκέφτεται η Κλειώ.

Η Φόνη στην αγκαλιά του γιατρού, πανέμορφη μέσα στο κάτασπρο νυφικό της, κατεβαίνει τα σκαλιά της εκκλησίας. Μοιράζει ευτυχισμένα χαμόγελα με την σκέψη της στο τυχερό της χαρτονόμισμα.

Θα επιστρέψω;

Περασμένα μεσάνυχτα, ένα απαλό φώς απλώνεται στο δωμάτιο. Κάπου -κάπου ακούγονται σιγανά βήματα στο διάδρομο. Πρέπει να κοιμηθώ να ξεκουραστώ, έτσι μου είπαν. Δεν είναι καθόλου εύκολο να το κάνω. Καλές και κακές σκέψεις διαδέχονται η μια τη άλλη. Κρατώ μόνο τις καλές. Αύριο θα δω αγαπημένους που θα έρθουν από μακριά. Έτσι έπρεπε να γίνει; Να τους συναντήσω μετά από τόσα χρόνια εδώ με την χαρά κρυμμένη μέσα στην λύπη και με ερωτηματικό στα μάτια, θα τους ξαναδώ; Το μυαλό μου φτιάχνει σενάρια, τα κακά τα αφήνω να περνούν σαν αεροπλάνα που δεν τους επιτρέπω να προσγειωθούν. Γι αυτό το ταξίδι ελπίζω να χρειαστώ το εισιτήριο επιστροφής. Θα επιστρέψω; και βέβαια θα επιστρέψεις, σε περιμένουν πολλές διαδρομές ακόμα. Αυτή είναι μία από τις δύσκολες, με άγνωστο προορισμό. Η απόσταση είναι τόσο μικρή, λίγα μέτρα πιο πέρα στον επάνω ή τον κάτω όροφο. Συγχρόνως, είναι τόσο μεγάλη που μπορεί να διαρκέσει λίγες ώρες ή μια αιωνιότητα. Όπως και να 'χει, η διάρκειά της δεν είναι στο χέρι σου, είναι σε άλλα χέρια ειδικά, επιδέξια, ικανά να σε οδηγήσουν εκεί, στο σταθμό από όπου ξεκίνησες. Έλα τώρα, κοιμήσου δεν είπαμε; Πρέπει να ηρεμήσεις, σκέψου θετικά, όμορφα. Όμορφα; μα ναι, τόσα ωραία πράγματα είδες και άκουσες. Τόση αγάπη που πήρες και έδωσες. Ω! ναι, αυτό είναι το πιο μεγαλειώδες που έχω, είναι αυτό που με κάνει να αισθάνομαι μια ζωή γεμάτη, τι άλλο θα μπορούσε να μου δώσει; Ίσως τώρα πού το σκέφτομαι να αξίζει να ζήσεις μόνο γι αυτό. Διάβασα κάπου ότι η ελπίδα είναι η αγάπη που

ονειρεύεται. Εμένα απόψε με έσπρωξε μαλακά να ονειρευτώ το ταξίδι με το τρένο της επιστροφής.

Ένα μονόξυλο στο κανάλι

Κάνει πολύ κρύο, οι δύο φιλενάδες περπατούν γρήγορα να φθάσουν στην ζεστασιά του σπιτιού.

Η Ερατώ ανοίγει το ντουλάπι ψάχνει τα ποτήρια, ένα κονιακάκι θα μας ζεστάνει.

Πολύ καλή σκέψη, Ερατώ, κάνε το τώρα αμέσως. Μα τι είναι αυτά, σπασμένα ποτήρια έχεις;

Μη, μη, μην το πετάξεις!

Όταν μέσα μου και γύρω μου είναι όλα μαύρα, κρατώ στα χέρια μου τούτο το σπασμένο ποτήρι. Πίνω μ' αυτό ένα μαγικό γλυκό κρασί. Είναι μόνο ένα σπασμένο ποτήρι. Έχει όμως τη δύναμη να μου φωνάξει, εεε, εσύ έζησες μια στιγμή ευτυχίας. Την έζησες, ξέρεις πώς είναι, ή μήπως δεν ξέρεις; Εεεε, ναι, ξέρω, είναι... είναι σαν να πετάς ψηλά, όπως χορεύει το φτερό όταν το χαϊδεύει το αεράκι, σαν όλο το σύμπαν να είσαι εσύ. Αυτό, κορίτσι μου, δεν το ξέρουν πολλοί, δεν το ένοιωσαν, μην το ξεχνάς. Κάθε που το κρατώ, πετώ ψηλά, ακολουθώ με το βλέμμα μου ένα ζευγαράκι. Να το, κάνει βόλτα με το μονόξυλο σε ένα ποτάμι, όχι, όχι ποτάμι, κανάλι είναι. Ένα κανάλι γεμάτο κάτασπρα ανθισμένα νούφαρα. Μερικά από αυτά στολίζουν την αγκαλιά του κοριτσιού. Τα βαθυπράσινα τεράστια φύλλα σκεπάζουν το κανάλι. Πού και πού φαίνονται τα γκρίζα θολά νερά του. Το αγόρι βυθίζει το μακρύ ξύλο τότε δεξιά, τότε αριστερά. Το μονόξυλο γλιστράει πάνω στα ήσυχα νερά σχεδόν αθόρυβα. Μόνο τα μεγάλα πράσινα βατράχια με μαύρες γραμμές ή βούλες μαύρες πηδώντας από φύλλο σε φύλλο κοάζοντας

προσθέτουν ήχους στο σκηνικό. Γύρω τους πετάνε πολύχρωμες πανέμορφες, μωβ γαλάζιες λιβελούλες. Οι πυκνές καλαμιές στις όχθες του καναλιού προστατεύουν το ζευγάρι από αδιάκριτα βλέμματα. Το μονόξυλο σταματάει. Το ζευγαράκι τσουγκρίζει τα ποτήρια γεμάτα με κόκκινο κρασί. Το πίνουν αργά σαν θεία κοινωνία, αυτό ίσως βοηθήσει να μείνουν όσο γίνεται περισσότερο στο όνειρο που ζούνε.

Γύρισαν πίσω από 'κει που ξεκίνησαν. Το κορίτσι κρατάει το ποτήρι της. Προσπαθεί να βγει από το μονόξυλο. Τρομάζει! μέσα στα θολά νερά βλέπει να κινούνται κάτι γκριζες σκιές, περίεργα πλάσματα, δεν τα έχει ξαναδεί, μοιάζουν με φίδια. Είναι χέλια, μη φοβάσαι, της φωνάζει το αγόρι. Πηδάει από το μονόξυλο, πέφτει στα λασπόνερα. Το ποτήρι της το κρατά σφιχτά στο χέρι της. Πατάει έξω στην πρασινάδα της όχθης, κοιτάζει τα πόδια της, βάζει τις φωνές, κόλλησαν στα πόδια μου, σκουλίκιααα! Της πέφτει το ποτήρι. Τρέχει το αγόρι, σκύβει, ησύχασε, της λέει, μη φοβάσαι, βδέλλες είναι, θα προσπαθήσω να τις τραβήξω. Δεν είναι εύκολο, θέλει κόλπο, εγώ όμως, ξέρω, μην ανησυχείς. Όταν όλα τέλειωσαν, έσκυψε, μάζεψε το ποτήρι της.

Το αγόρι χάθηκε μέσα στο χρόνο. Ούτε την μορφή του δεν θυμάμαι πια. Ζω όμως την στιγμή ίσως πιο δυνατά από τότε. Ο χρόνος δεν ξεθώριασε την ευτυχισμένη στιγμή, έμεινε μέσα μου και βγαίνει όποτε την ψάχνω. Μου θυμίζει ότι υπήρξα για μια φορά, στην ζωή μου απόλυτα ευτυχισμένη, υπερβολή; ΙΣΩΣ!

Κάθαρσις

Έπρεπε, έπρεπε, έπρεπε, έπρεπε να σκύψω, να σκύψω, να σκύψω. Έτσι βολικά κουλουριασμένος να κυλώ να φθάσω πού; Εκεί πού δεν υπάρχω καν. Είμαι άόρατος. Μιλώ μα δεν ακούγομαι. Τι έγινε, έχασα την φωνή μου; Ούτε εγώ δεν με ακούω. Μπλα–μπλα–μπλα γύρω μου ένας αλλόκοτος θόρυβος χωρίς κανένα νόημα, τόσα πολλά και τόσο ψεύτικα με βομβαρδίζουν ασταμάτητα. Ξέρουν τι κάνουν, το έχουν σχεδιάσει καλά, κάποια μέρα θα το καταφέρουν. Πόσο θα αντισταθώ; Θα ακούω διαταγές, θα τις εκτελώ, και θα είμαι ευχαριστημένος γιατί μου επιτρέπουν να το κάνω.

Και τότε θα είμαι ένα ανθρωπάκι δίχως ίχνος αντίστασης. Τι; Ποιος είμαι που θα τους κρίνω; Αυτοί ξέρουν πολύ καλά τι πρέπει να γίνει. Εγώ δεν έχω παρά μόνο να ακούω και να εκτελώ. Μπράβο μου, είμαι άριστος πολίτης του κόσμου. Εεε! εσύ που διαμαρτύρεσαι, ντροπή σου. Μην είσαι αγνώμων, όσο εσύ πίνεις το καφεδάκι σου ξαπλωμένος στον καναπέ σου, αυτοί κουράζονται, σκέπτονται για σένα. Όχι, όχι, εσύ δεν πρέπει να κουράζεις τον εγκέφαλό σου.

Πώς το άφησα να γίνει αυτό; Μου γέμισαν την βάρκα μου με βαριά και άχρηστα δέματα. Τραβάω κουπί μα αυτή δεν σαλεύει, είναι έτοιμη να βυθιστεί, αν δεν προσέξω θα με παρασύρει στον βυθό. Γύρω μου και πάνω μου δέματα βαριά, με πνίγουν, δεν με αφήνουν να αναπνεύσω. Τα αρπάζω ένα–ένα, τα πετώ στο νερό με δύναμη. Όχι, μη, δεν επιτρέπεται, φωνάζουν. Συνεχίζω να τα πετώ με θυμό. Η βάρκα μου ξαλάφρωσε. Γλιστράει σιγά–σιγά στο νερό. Δεν επιτρέπω άλλο βάρος. Το φορτίο μου να είναι τόσο, όσο και η

δύναμή μου να τραβάω κουπί. Εκεί κοντά, ένα αδύναμο ανθρωπάκι προσπαθεί μάταια να κουνήσει έστω και λίγο τη βάρκα του, πέταξέ τα, του φωνάζω, φοβάμαι, μου λέει. Θα το κάνουμε όλοι μαζί, μην φοβάσαι, όλοι μαζί!. Ένας άλλος βαρκάρης με ήσυχο βλέμμα γεμάτο σοφία, με κάτασπρα μαλλιά δεμένα πίσω, πλησιάζει στην όχθη. Πιάνει με προσοχή ένα-ένα τα δέματα, τα ανοίγει και τα αδειάζει πάνω σε άσπρο χαρτί, τα κάνει λέξεις, τις βάζει την μια δίπλα στην άλλη, τη μια πάνω στην άλλη. Κάποιοι θα τις βρουν, θα μάθουν τι πρέπει να επιτρέπουν και τι δεν πρέπει, μου είπε. Ευτυχώς υπάρχουν πολλοί σαν και σένα, σκέφτηκα, και η ελπίδα τρύπωσε ξανά στην καρδιά μου. Την έχω ανάγκη όσο και τον αέρα που αναπνέω. Αν δεν υπήρχε, έπρεπε να τη δημιουργήσω και ας ήταν ψεύτικη.

Γαλάνης Τάσος

Εν ουρανοίς

Από νωρίς σήμερα είχε αρχίσει να σιγοβρέχει – σαν κάτι ν’ άλλαξε στην όψη της θερινής άνοιξης. Δεν ήταν όπως παλιά, τουλάχιστον όχι όπως τα θυμόταν εκείνος: μια μεταβατική εποχή μεταξύ χειμώνα και καλοκαιριού, σαν η άνοιξη να ήταν το παιδί τους. Πλέον όμως εκείνη έπεφτε σιγά-σιγά με τον καιρό όλο και περισσότερο στην αγκαλιά του καλοκαιριού που της ζέσταινε την ψυχή και της έκλεινε τα τραύματα που δημιουργούσε ο παγερός και σκληρός χειμώνας. Τώρα, όμως, γίναν ένα, άνοιξη και καλοκαίρι. Μια συνεχής ζέστη που τον τρέλαινε.

Η Πανεπιστημίου είχε από νωρίς σήμερα κίνηση, ασχέτως εάν ο καιρός δεν ήταν τόσο καλός – σε ποιον άλλωστε στέκεται εμπόδιο; Σηκώθηκε νωρίς το πρωί για να περπατήσει στην πόλη όπως είχε αποφασίσει δύο εβδομάδες πιο πριν, για να μπορέσει να πάρει άδεια από τη «δουλειά» του. Κατέβηκε τα σκαλιά της πολυκατοικίας – οι ανελκυστήρες δεν τον προσέλκυαν ποτέ – και άρχισε να περπατά πλάι στην Πανεπιστημίου. Οι ψιχάλες της βροχής έπεφταν απαλά στη θαμπωμένη άσφαλτο και την ξέπλεναν από την πύρινη σκόνη που είχε καταπνίξει την πόλη εδώ και 3 μέρες. Τακτικά οι ψιχάλες

έπεφταν στο πρόσωπό του και κυλούσαν έως το πηγούνι του· κάθαρσις. Κοίταξε ανήσυχα τριγύρω, χωρίς να κουνήσει το κεφάλι του, να παρατηρήσει το περιβάλλον του. Σταμάτησε να περπατάει. *Δεν πετάνε πουλιά σήμερα, δεν ακούγονται τα πουλιά σήμερα.* Σούφρωσε τα φρύδια του τόσο επιδεικτικά με μια δόση μίσους προς την πόλη και με μια άσπονδη απέχθεια προς τον καιρό. *Δεν πετάνε πουλιά σήμερα!* Πότε, άλλωστε τα είχε προσέξει;

Τα δερμάτινα παπούτσια του αντιστέκονταν σθεναρά στο νερό της βροχής που ήθελε να εισβάλει μέσα τους. Το γυμνό του κεφάλι παρέμενε δίχως προστασία λουσιμένο στο θολό νερό της βροχής. Κάθε σταγόνα της μια μίξη σκόνης και νερού, σε τέλεια αναλογία ώστε κάθε σταγόνα να μην είναι ούτε πολύ σκουρόχρωμη μα ούτε και εντελώς καθαρή – ήταν απλώς θολή. Μέσα σε κάθε σταγόνα έβλεπες τη σκόνη να στροβιλίζεται, σα να παραπονιέται πως το νερό τη φυλάκισε εκεί μέσα. Κι όντως τη φυλάκισε, γιατί τώρα αντί να περιφέρεται ελεύθερη στην ατμόσφαιρα και να κάνει σβούρες στον αέρα θα πέσει κατά γης για πάντα. Σε αυτό το ερωτικό παιχνίδι του νερού με τη σκόνη εκείνος στεκόταν εμπόδιο, σα να έλεγε όχι στο νερό, σα να του έλεγε πως δε θα βρεθεί επί γης. Μπροστά από την εθνική βιβλιοθήκη σταμάτησε και κοίταξε τον ουρανό. Παρατηρούσε τη βροχή να συγκρούεται μανιωδώς με το πρόσωπό του, μα εκείνος ένιωθε να τον αγκαλιάζει. Έκλεισε τα μάτια του να ακούσει τους ψίθυρους του νερού που γλιστρούσε στα αυτιά του. «Θα κάνεις στην άκρη; Τι θα γίνει;». Ένιωσε ένα σπρώξιμο από την αριστερή πλευρά του σώματός του. Άνοιξε τα μάτια συνεχίζοντας να κοιτά τον ουρανό αδιαφορώντας για το νευρικό

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

φοιτητή που συγκρούστηκε πάνω του επειδή μπλόκαρε τη σκάλα. Δεν έδωσε σημασία σήμερα. *Καλή σου μέρα*, σκέφτηκε από μέσα του χωρίς να το πει. *Καλημέρα και συγγνώμη*, σκέφτηκε κι ο φοιτητής που λίγο πριν μπει στο κτήριο γύρισε να τον ξαναδεί.

Τράνταξε άτακτα το χέρι του να κοιτάξει την ώρα στο ρολόι που είχε πάντα στο αριστερό του χέρι: 11:22. Χάθηκε στην ταχύτητα του δείκτη που μετρούσε ένα-ένα τα δευτερόλεπτα: χρόνος που δε σταματά – ένα βήμα πιο κοντά. Οι σταγόνες στο γυαλί του ρολογιού θόλωναν την όψη του, τότε άρχισε να περπατά ξανά. Πέρασε το δρόμο απέναντι και βρέθηκε στον κήπο. Δε θυμόταν τη διαδρομή από τη βιβλιοθήκη ως τον κήπο, σαν ο χρόνος να πέρασε με μιας, σα να βρέθηκε εκεί ξαφνικά από μόνος του. Κοίταξε σιωπηλά τριγύρω: κανένας άνθρωπος δε βρισκόταν εκεί. Κοίταξε θορυβωδώς στα δέντρα: εκεί είχαν κουρνιάσει τα πουλιά. Ο ουρανός είχε αρχίσει να μαυρίζει περισσότερο και οι ψιχάλες της βροχής γίνονταν όλο και πιο μεγάλες.

Έβαλε το χέρι στην τσέπη του κι έπιασε ένα τσιγάρο από τα Καρέλια σαν εκείνα που κάπνιζε ο πατέρας του. Το άναψε και έκανε ένα βήμα μπρος και σταμάτησε. Ένωσε την απουσία να πλημμυρίζει την ατμόσφαιρα τριγύρω. Έβαλε το χέρι στην τσέπη απ' το πουκάμισό του κι έβγαλε μια διπλωμένη στα δυο φωτογραφία, μεγέθους διαβατηρίου: ήταν εκείνη. Πλάι σε έναν ώμο ντυμένο με ένα λευκό πουκάμισο του χαμογελούσε, όπως του έκανε πάντα, μα σήμερα τα μάτια της δάκρυζαν· από χαρά ή από λύπη δεν ήξερε. Της χαμογέλασε κι εκείνος, πώς άλλωστε να μη χαμογελούσε σε αυτά τα καστανά μάτια που γυάλιζαν στο φως του φθινοπωρινού ήλιου; Δίπλωσε ξανά τη φωτογραφία και την έβαλε ξανά στην ίδια τσέπη.

Εκεί, μπροστά απ' την καρδιά του. Κάθε παλμός του να της δίνει ζωή, κάθε αναστεναγμός του να της δίνει οξυγόνο, κάθε σταγόνα της βροχής να τη γεμίζει ζωντάνια.

Άρχισε να περπατά τριγύρω στον κήπο, τινάζοντας τακτικά το τσιγάρο του. Η βροχή φάνηκε για λίγο να σταματάει και μέσα από τα σύννεφα σαν κεραυνοί να σχίζουν την ατμόσφαιρα οι ακτίνες του ηλίου και να δημιουργούν την αντίθεση με τον σχεδόν κατάμαυρο ουρανό. Κάθε βήμα του αποτυπωνόταν για πάντοτε στην υφή του χώματος, αλλά εκείνο με αγάπη τον δεχόταν, όπως έκανε πάντοτε με εκείνον. Και με εκείνη. Σε πολλά σημεία το χώμα είχε υποχωρήσει δημιουργώντας έναν μικρό ωκεανό που χόρευε στους ρυθμούς των λιγοστών σταγόνων που έσταζαν από το φύλλωμα των δέντρων καθώς εκείνα προσπαθούσαν να τινάξουν σθεναρά το νερό από πάνω τους.

Έβγαλε ξανά τη φωτογραφία της. Του χαμογέλασε, το ίδιο έκανε κι εκείνος. Πέταξε το γκρίζο σακάκι του επί χώματος. Το λευκό του πουκάμισο έλαμπε στο εκτυφλωτικό φως αυτής της μιας ακτίνας του φωτός· παράδεισος. Έκλεισε τα μάτια του. Μελωδικά χόρευε μέσα στα νερά αυτού του μικρού ωκεανού που βρισκόταν εμπρός του. Κουνούσε τα χέρια του σα να ήταν εδώ ξανά, σαν τότε πριν χρόνια, μαζί της. Με δύναμη πατούσε το νερό, εκείνο ανακατευόταν με το χώμα και μαζί εκτινάζονταν έως ότου κολλήσουν στο λευκό του πουκάμισο. Το πρόσωπό του ακτινοβολούσε ελευθερία μέσα από το γερασμένο πια χαμόγελό του.

Όσο συνέχισε να χοροπηδά μες το νερό έπιασε τη φωτογραφία της, μα δεν την κοίταξε. Την έσφιξε δυνατά στη γροθιά

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

του χεριού του και χτύπησε αδύναμα το στέρνο του. «Εν ουρανοίς» ψιθύρισε. Τα μάτια του βούτηξαν στη λήθη· το κορμί του βυθίστηκε στην άβυσσο των λασπωμένων νερών· το λευκό του πουκάμισο έσβησε...

«Θα 'ρθει καιρός που θα με ξεχάσεις, να το θυμάσαι. Θα 'ρθει καιρός που νοσταλγικά θα με σκέφτεσαι και θα χαμογελάς στις μνήμες μαζί μου, όσο κι αν συνέχισες με μίαν άλλη. Θα 'ρθει καιρός που θα κάνουμε χρόνια ν' ανταμωθούμε. Μη φοβάσαι. Θα βρεθούμε ξανά, εν ουρανοίς.»

Clozapine

Με μια αργή σπασμωδική κίνηση άγγιξε την πλάτη του· πονούσε. Σα με μαχαίρι να τον γρατζουνούσαν, τόσο αργά και βασανιστικά έως ότου να βγει στην επιφάνεια το νέκταρ της σάρκας του. Τέντωσε νευρικά τα πόδια του σε μια προσπάθεια να πει καλημέρα στο κορμί του, αλλά εκείνα έτρεμαν σαν τα πουλιά στο κρύο. Κουλουριάστηκε ξανά. Σούφρωσε τα μάτια του να της δείξει πόσο πολύ πονούσε, μα δεν πήρε απάντηση. Λίγο φως εισχωρούσε από τη μικρή εσοχή που δημιουργούσαν οι κουρτίνες καθώς η μία ανεπιτυχώς προσπαθούσε να αγγίξει την άλλη. Εκείνος βούτηξε στις άγρυπνες σκέψεις του, να θυμηθεί τι συνέβη.

26 Ιουνίου... Τη θυμόταν καλά τη χθεσινή ημερομηνία. Είχε ξυπνήσει σχετικά νωρίς για να κάνει μια τελευταία βόλτα στην πόλη του Παρισιού. Ανέβηκε στο μετρό να πάει προς το κέντρο και αφού δεν είχε κάποιο σχέδιο αποφάσισε να επισκεφθεί τη Σακρ Κερ· ούτε ήξερε τι είναι, ούτε είχε ακούσει ποτέ για αυτό. *Πολλή ανηφόρα*, σκέφτηκε μα δεν το είπε γιατί εκείνη χαμογελούσε, ίσως και να της άρεσε που εκείνος βαριανάσαινε. Άρχισε να ανεβαίνει τα τσιμεντένια σκαλοπάτια προς την ιερή καρδιά, τη στιγμή που η δική του έδινε μάχη αντοχής, αφού με δύναμη και ταχύτητα έσπρωχνε και τα 5 λίτρα αίματός του με μιας σε όλο το σώμα. *Να ανάψω ένα τσιγάρο; Όχι, άστο καλύτερα.* Είχε δει προηγουμένως το σήμα πως απαγορεύεται το κάπνισμα διότι αλλοιώνει τα μάρμαρα και πως οι παραβάτες θα αμειφθούν με αδρά πρόστιμα, αλλά δεν ήταν αυτό που τον σταματούσε. Μετά βίας ανέβαινε τα σκαλοπάτια, θα άναβε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

και τσιγάρο! Η θερμοκρασία του σώματός του ανέβαινε – αργά μα σταθερά σε κάθε του βήμα – και στην επιφάνεια άρχισε να έρχεται το ύδωρ της ψυχής του να δροσίσει τη σάρκα του, ώστε να μπορέσει αυτός να σκαρφαλώσει ως αυτή την εκκλησία. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στο πάτωμα, στα σκαλοπάτια, σε αυτά τα αναθεματισμένα τσιμέντα που τον ταλαιπωρούν. Με μια άγαρμπη κίνηση του αριστερού του χεριού έφερε τον πήχη στο μέτωπο για να σκουπίσει τους ιδρώτες του, μα στην πορεία του το χέρι είχε χτυπήσει την παλάμη ενός περαστικού που με τόσο αγάπη αγκάλιαζε ένα τσιγάρο, ένα τσιγάρο που τώρα βρισκόταν στην άκρη του σκαλοπατιού εκτελώντας ταλαντώσεις προσπαθώντας να ισοροπήσει. Η γυναίκα που έχασε το τσιγάρο είχε αρχίσει να του λέει τα δικά της γαλλικά κι εκείνος της είπε με κοφτή ανάσα ένα «je suis sorry!», μια μετάφραση των αγγλικών που ήξερε, και η γυναίκα γούρλωσε τα μάτια της καθώς είδε μια εν ψυχρώ εκτέλεση των γαλλικών. Εκείνος συνέχισε να ανεβαίνει, να μην καθυστερήσει την αγάπη του.

Αφού ανέβηκε πλέον όλα τα σκαλιά, με ένα απαθές βλέμμα απέφυγε τους ανθρώπους που προσπαθούσαν να του περάσουν ένα πολύχρωμο κορδόνι στο χέρι και να κάνει στο κόψιμό του μια ευχή· πόσες κομμένες ευχές είχε κάνει σε τέτοια κορδόνια... Δεν αντίκρυσε την εκκλησία, μα πιάστηκε αμέσως στα κάγκελα να αντικρύσει τη θέα. «Δες! Εκεί είναι το Notre Dam που πήγαμε χθες!» της ψιθύρισε λίγο δυνατώτερα από όσο έπρεπε, μα δεν πήρε απάντηση. Θυμόταν τόσο έντονα εκείνη την εκκλησία: ήταν λίγο αργότερα από τις 12 και ο ήλιος σιγά-σιγά κρυβόταν πίσω της, το φως του έλαμπε σε όλη την περίμετρο της εκκλησίας και από κει γλιστρούσε στα μάτια τους· μια

τόσο αγνή μυστικότητα. Τα λίγα γκρίζα σύννεφα του ουρανού δημιουργούσαν την αντίθεση με την αφεγάδιαστη κιτρινωπή λευκότητα του ναού κι έφερναν το Notre Dam στη ζωή, σα να το άκουγε κι εκείνος να αναβλύζουν από μέσα του ψίθυροι... Τον είχαν εκνευρίσει οι δεκάδες ισπανόφωνοι που βρίσκονταν μπροστά από το Notre Dam – *μα πόσο γρήγορα μιλάνε!* Η τριπλή αψίδα στην μπροστινή όψη του ναού έκοβε σε τρία – πότε ίσα πότε άνισα – κομμάτια το αλλόκοτα μικρό πλήθος τουριστών που όπως η φουρτουνιασμένη θάλασσα των βράχων συγκρούεται και τους γλύφει τόσο βίαια μα και τόσο ειρηνικά γλυκά εισέρχονταν κι εκείνοι μέσα. «Για ποιο λόγο είναι όλοι ντυμένοι έτσι;» ρώτησε ένα φρουρό που βρισκόταν εκεί κι ο φρουρός του εξήγησε πως σήμερα γινόταν η χειροτόνηση ενός νέου ιερέα κι εκείνος άρχισε να χαμογελά ως τα αυτιά από τη χαρά του που έφτασαν εκεί σε μια τόσο σημαντική τελετή. Η ορθοκανονική φύση των δύο κοντών πύργων αμφίπλευρα του ναού τον είχε εντυπωσιάσει καθώς το πέπλο της κανονικότητά τους έπεφτε όσο φανερώνονταν οι λεπτομέρειες τους: μικρές αψίδες, κύκλοι, λιγνοί κίονες στόλιζαν κάθε εξωτερική πλευρά του ναού αρκεί να τα πρόσεχες. Σε μια πρώτη ματιά είχε παρατηρήσει κι εκείνος πως, επειδή ο ήλιος ήταν ακριβώς πίσω από το Notre Dam, η κόρη των ματιών συστελλόταν κι έτσι ο ναός κατέληγε να φαίνεται πιο σκοτεινός με αποτέλεσμα η πλήρης ομορφιά της ολότητάς του να χάνεται σε αυτό το παιχνίδι του φωτός με τον εγκέφαλο. Εκείνος προσπάθησε να της πιάσει το χέρι να την τραβήξει λίγο πιο μπροστά να βγάλουν μαζί μια φωτογραφία μα εκείνη αποτραβήχτηκε από το πλήθος και το

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

απορημένο βλέμμα του συνάντησε την άκρη του δαχτύλου της που του έδειχνε το εξώφυλλο από το χάρτη ενός τουρίστα που απεικόνιζε την αψίδα του θριάμβου και ξεκίνησαν να πάνε εκεί.

Η αψίδα τον είχε εντυπωσιάσει· ήταν πραγματικά θριαμβευτική. Μια τόσο στιβαρή κατασκευή που φώναζε τη νίκη. Είχαν ανηφορήσει όλη τη λεωφόρο των Ηλυσίων Πεδίων προσπερνώντας κάθε κατάσταση, ακόμη κι αυτό μιας γαλλικής αυτοκινητοβιομηχανίας που πάντα ξεχνούσε – να ήταν της Renault, να ήταν κάποιας άλλης μη γαλλικής; Ούτε εκείνος θυμόταν – που εκείνη με τόση ευλάβεια κοιτούσε την κατακόκκινη τσουλήθρα που ένωνε τον τρίτο όροφο με το υπόγειο αλλά εκείνος την προσπέρασε επιδεικτικά. Σιγά-σιγά έβλεπε την αψίδα να ορθώνεται μπροστά του όλο και μεγαλύτερη σε κάθε του βήμα έως ότου έφτασαν εκεί, πέρασαν υπογείως το δρόμο και βρέθηκαν να στέκονται πλάι της. «Κοίτα πόσο γοητευτικά υπερμεγέθης είναι!» της είπε κι εκείνη τον πήρε απ' το χέρι κι έτρεξαν να πάνε από κάτω να διαβάσουν τις επιγραφές και να δουν τα σχήματα που ήταν χαραγμένα πάνω της. Μα εκείνος παρατήρησε μια φλόγα. «Τι είναι αυτό;» τη ρώτησε μα δεν πήρε απάντηση. «Μάλλον για όλους όσους πολέμησαν» απάντησε αβέβαιος ένας άλλος επισκέπτης. Εκείνου, όμως, κι αυτή η αβέβαιη απάντηση του έφτανε για να μαγευτεί ακόμα περισσότερο. Έσκυψε για λίγο το κεφάλι να παρατηρήσει το δάπεδο που πατούσε. Από την άκρη του ματιού του έβλεπε μερικούς ανθρώπους που στέκονταν σε μια εξωτερική γωνία της αψίδας σα να κοιτάνε κάτι. Δεν έχασε χρόνο, σήκωσε το κεφάλι πάνω και άρχισε να περπατά προς τα 'κει. Αυτό που παρατηρούσε τον είχε συναρπάσει και με μια επιθετική αγνότητα άγγιζε την ψυχή του. Πάνω στη γωνία

ορθώνονταν ένας άντρας, ίσως γέρος, και μια γυμνόστηθη γυναίκα που στην αγκαλιά της κρατούσε ένα γυμνό μωρό είχαν καταπιαστεί από τα πόδια ενός νεαρού άνδρα. Τα βλέμματά τους ήταν τρομοκρατημένα, ίσως να έκρυβαν μέσα τους μια καταπιεσμένη ελπίδα που τώρα έβλεπε το φως της αλήθειας. Ο άνδρας είχε ένα συγκρατημένο οργισμένο και γεμάτο δύναμη βλέμμα, χαρακτηριστικά που γίνονταν πιο έντονα από την προοπτική των μαλλιών του, τα οποία είχαν παγώσει στον άνεμο του χρόνου. Πίσω του βρισκόταν ένας άνδρας καβάλα σε ένα άλογο ταραγμένο – ίσως και φοβισμένο, μα δεν μπορούσε να το διακρίνει. Οι μυς στα πόδια του αλόγου ήταν λεπτομερείς πράγμα που έφερνε το άλογο στη ζωή, σα να του έμοιαζε κι εκείνου πως ήταν έτοιμο να φύγει από το άγαλμα. Πάνω από όλους βρισκόταν ένας άγγελος με μαζεμένα τα φτερά του. Μάλλον δεν ήταν μαζεμένα, όπως σωστά παρατήρησε κι εκείνος, αλλά ήταν έτοιμα να ανοίξουν· είχαν μέσα τους μια κρυμμένη ορμή που φανερωνόταν μόνο εάν είχε κανείς προσέξει όλα τα προηγούμενα πρόσωπα στα αγάλματα. Σαν ο άγγελος να έφερνε μια ελπίδα, σα να ήταν μόνο εκείνος η ελπίδα για όλους. Εκείνον τον είχαν συνεπάρει οι σκέψεις και οι συμβολισμοί – τι να σήμαινε όλο αυτό το άγαλμα που μόλις είχε δει; Άρχισε να περπατά αργά περιμετρικά της αψίδας να παρατηρήσει και τις άλλες γωνίες. Δεν μπορούσε να αναγνωρίσει και τα υπόλοιπα αγάλματα που βρίσκονταν τριγύρω από την αψίδα· δεν τον ένοιαζε να τα αναγνωρίσει κιόλας – τον ένοιαζε που τα γνώρισε από κοντά. Τα κοιτούσε από διαφορετικές γωνίες να οικειοποιήσει τη μαρμάρινη φύση τους, να γνωρίσει κάθε όψη του πέτρινου χαρακτήρα τους. Οι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

λιγοστοί ήχοι των αυτοκινήτων γύρω από την αψίδα του έδιναν την εντύπωση πως τα αγάλματα μουρμουράνε, κι όντως κάτι μπορεί να έλεγαν. Προσπάθησε να καταλάβει αλλά γνώριζε πως ήταν αδύνατο. Ένα σιγανό αεράκι άρχισε να φυσάει, έγλυφε χορταστικά κάθε καμπύλη των αγαλμάτων και παιχνιδιάρικα παρέσερνε τους ψιθύρους των προς άλλη κατεύθυνση από εκείνου. Αυτός χαμογέλασε.

Δεν μπορούμε από εδώ πάνω να δούμε το Λούβρο, σκέφτηκε. Είχαν επισκεφτεί το Λούβρο πριν 2 μέρες αλλά δεν μπήκαν στο μουσείο, διότι εκείνη το είχε επισκεφθεί παλιότερα, μα πήγαν να δουν την πυραμίδα που τόσο πολύ ήθελε να δει εκείνος. Καθώς εξέρχονταν αργά από ένα κτήριο, που όπως είχε καταλάβει συμπεριελάμβανε και εισόδους για το Λούβρο αμφίπλευρα, άρχισε να αναβλύζει το φως από την γυάλινη πυραμίδα. Ίσως και να ήταν πιο εντυπωσιασμένος που θα έβλεπε την πυραμίδα από άλλα τουριστικά μνημεία. Δεν είχε πάρα πολύ κόσμο κι οι ελάχιστοι που υπήρχαν έβγαζαν τις κλασσικές τουριστικές φωτογραφίες με τα χέρια τους σα να πιέζουν την πυραμίδα ανάμεσά τους. Εκείνος γελούσε μαζί τους, *μα πόσο αστείοι είναι!* Κάθισε στα γκρίζα μάρμαρα μπροστά από την πυραμίδα, *πόσο αναπαυτικά είναι!*, φώναξε αλλά κανείς δεν μπορούσε να τον καταλάβει. Εκείνη χασκογέλασε βάζοντας το χέρι μπροστά από το στόμα της για να το κρύψει. Μα εκείνος την άκουσε, οι ήχοι ποτέ δεν ψεύδονται μα μήτε και το φως, ασχέτως που την αγνόησε. Κοιτούσε με έκπληξη τον παριζιάνικο ουρανό που δεν είχε το ίδιο μπλε με εκείνο της Αθήνας. Τον είχε παραξενέψει που τα χρώματα του ουρανού ήταν διαφορετικά εδώ, πώς γίνεται να είναι διαφορετικά αφού είναι ο

ίδιος ουρανός; Ένα μικρό σμήνος πουλιών πέταξε κι εκείνος με το βλέμμα του το ακολούθησε έως ότου αυτά πέρασαν πίσω από την πυραμίδα κι άρχισε ξανά να τη χαζεύει. Έπιασε στα χέρια του τη μηχανή. Έβγαλε μόνο μια φωτογραφία την πυραμίδα και το φως που βίαια χτυπούσε πάνω στη γυάλινη επικάλυψή της και ανακλόταν· ένα αστρικό φιλί ζωής στη γυάλινη σάρκα της. Για εκείνον η πυραμίδα είχε μια μοναδική σημασία, ίσως και να μη σήμαινε τίποτα δεν το είχε ξεκαθαρίσει ακόμα αυτό. Ήταν μια σύνδεση του αρχαίου με το σύγχρονο, μια υπενθύμιση πως η ιστορία επαναλαμβάνεται, μια ένδειξη πως το παρελθόν μπορεί και μεταμφιέζεται. «Πάμε να περπατήσουμε στο πάρκο» της είπε μα δεν πήρε απάντηση.

Μετά από 'κει δε θυμόταν και πολλά. Το σιγανό αεράκι στη Σακρ Κερ αποκοίμιζε τη μνήμη του κι αγουροξυπνημένη έβγαινε στην επιφάνεια η διάθεσή του για παιχνίδι. Γύρισε και αντίκρυσε, πλέον, την εκκλησία· ήταν μεγαλειώδης. Του έκανε πολλή εντύπωση που αν και ήταν μονάχα λευκή η παρουσία της ήταν επιβλητική. Κάπου-κάπου κρυβόταν στα λευκά σύννεφα που υπήρχαν στο φόντο· αυτό ήταν το ιερό τους παιχνίδι. Εκείνος χαμογέλασε. Άρχισε να περπατά προς την εκκλησία κι αντίκρυσε τις μικρές – ίσως και αδιάφορες – λεπτομέρειες. Δεν ήθελε να μπει μέσα στο ναό, πράγμα αρκετά σοφό αφού είχε δει την ουρά των περίπου 50 μέτρων. Έδωσε μια κλεφτή ματιά στο ναό και πέρασε στα σοκάκια που ήταν καταχωνιασμένα από πίσω της κι εκείνη παιχνιδιάρικα τον κοίταξε κι άρχισε να τρέχει. Στο τρεχούμενο παιχνίδι της αποφάσισε κι αυτός να συμμετάσχει και συγκρουόμενος με ανθρώπους σε κάθε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

του βήμα έφτασαν κατά λάθος σε μια μικρή, πολύ μικρή πλατεία όπου ήταν όλοι οι καλλιτέχνες μαζεμένοι. Άνθρωποι που έφτιαχναν το πορτραίτο σου, ζωγράφοι που πουλούσαν τα έργα τους. Μια μικρή σταγόνα χρώματος στο γκριζο τοπίο της πόλης που έκανε και τους δύο να μαγευτούν. Εκείνος παρατηρούσε με προσοχή εκείνο το τόσο περίεργο πορτραίτο μιας γυναίκας· δεν ήταν καθόλου συνηθισμένο. Είχε παιχνιδιάρικες και ατελείς πινελιές χρώματος σε όλο της το πρόσωπο· μια ένδειξη όλων των χρωμάτων της ψυχής της. «Θέλεις να κάνουμε και το δικό σου;» τη ρώτησε μα δεν πήρε απάντηση. Η κυρία που στεκόταν εκεί τον κοιτούσε απορημένη.

Ένωθε μια ανατριχιαστική δροσιά στο δωμάτιο. Το κεφάλι του πονούσε. Δε θυμόταν και πολλά μετά την πλατεία. Γύρισε πλευρό και δειλά άνοιξε τα μάτια του. Το φως μπλεκόταν στα βλέφαρά του και τον τύφλωνε, μα εκείνος δε δίστασε να τα ανοίξει. Το λευκό του σεντόνι ήταν γεμάτο με σταγόνες αίματος το ίδιο και τα νύχια του. Δεν τρόμαξε όσο κι αν ο κτύπος της καρδιάς του άρχισε να δυναμώνει. Άπλωσε το χέρι στο κομοδίνο να πιάσει το νερό του. Το ολόλευκο δωμάτιό του έλαμπε· του ψιθύριζε την αλήθεια. Η πόρτα του δωματίου ήταν κλειστή, μα από πάνω της φαινόταν να λείπει ο τιμοκατάλογος των διανυκτερεύσεων. Προσπάθησε να πιάσει το νερό του, αλλά ένωσε την υφή ενός χαρτιού. *Μου άφησε σημείωση η ψυχή μου*, σκέφτηκε. Έπιασε την κάρτα στα χέρια του· η όψη του χριστουγεννιάτικου δέντρου στην μπροστινή πλευρά της κάρτα τον παραξένεψε. Τη γύρισε απ' την άλλη: «Η ψυχιατρική κλινική σας εύχεται Καλά Χριστούγεννα και ευτυχισμένο το νέο έτος».

Καρανάσου Κατερίνα

Ήταν όνειρο λες;

Ήταν, λέει, ένας φαρδύς δρόμος, που τράβαγε κι όλο τράβαγε ψηλά. Ένας ατέλειωτος ανήφορος, χωρίς αρχή, μέση και τέλος, που πάνω του πηγαινοερχόταν, χωρίς σταματημό, ένα ατέλειωτο ανθρωπολόι που πέρα μακριά στον ορίζοντα άγγιζε, λες, τον ουρανό. Ανακατεμένοι άντρες, γυναίκες, νέοι, γέροι και παιδιά που τα κράταγαν οι μεγάλοι σφιχτά απ' το χέρι. Υπήρχαν όμως, λέει, και από τις δυο πλευρές αυτού του ατέλειωτου ανήφορου πολλά παιδιά που κείτονταν χάμω, έμοιαζαν πεθαμένα και κανείς δε νοιαζόταν γι αυτά. Ανάμεσά τους ανηφορίζαμε και 'μεις. Περπατούσαμε ο ένας δίπλα στον άλλο. Φόραγαν, λοιπόν, όλοι αυτοί, που βάδιζαν γύρω μας με μια παγερή αδιαφορία, μα όλοι τους, χωρίς καμιά εξαίρεση, ψηλά πλατύγυρα καπέλα που είχαν ίδιο χρώμα με τα ρούχα τους. Κόκκινα, μενεξιά, φούξια, βιολετιά, σμαραγδιά, καναρινιά αλλά και γκριζα, σκούρα μπλε και μαύρα. Πολλά μαύρα καπέλα ξεχώριζαν στο πλήθος.

Πηγαίναμε, λοιπόν, λέει, όλοι μας, κάπου. Πού; Δεν ξέρω. Δε θυμάμαι. Δε μπορώ να προσδιορίσω. Το μόνο σίγουρο ήταν πως όλοι

πηγαίναμε κάπου. Όλοι μας είχαμε, λέει, έναν προορισμό. Καθένας, όμως, ξεχωριστό και διαφορετικό. Δρόμο παίρναμε, δρόμο αφήναμε, όπως λένε και στα παραμύθια, χωρίς σταματημό. Και ξάφνου, σ' ένα κελάρυσμα του χρόνου, βρέθηκες, λέει, να περπατάς εσύ μόνη ανάμεσα σ' όλους αυτούς. Ήσουν δεν ήσουν πέντ' έξι χρονών, φόραγες μια κόκκινη μπλούζα και τα μαλλιά σου, που τότε ήταν ίσια πάντα με μια χωρίστρα στη μέση ήταν πιασμένα πίσω αλογοουρά. Στο πρόσωπό σου ακτινοβόλούσε η παιδική αθωότητα, όπως σ' εκείνη τη φωτογραφία με την ίδια μπλούζα και την κόκκινη κοκάλινη στέκα με τις μαργαρίτες. Τη θυμάμαι σαν να 'ναι τώρα δα. Τη βγάζω και την κοιτάζω πολλές φορές. Σ' άφησα λοιπόν, λέει, να προχωρήσεις πιο μπροστά από μένα. Επίτηδες. Εσύ, αν και μικρό παιδί, περπάταγες αμέριμνα χωρίς φόβο. Σε παρακολουθούσα όμως διακριτικά από απόσταση, να βαδίζεις ανάμεσα στ' ανθρώπινο μελίσσι, με τα πολύχρωμα καπέλα που από μέσα του ανάβλυζε, λες, ένας ασταμάτητος μακρόσυρτος βόμβος που σου τριβέλιζε το μυαλό. Κοίταζες γύρω σου μ' άπληστη περιέργεια. Άγγιζες απαλά, μύριζες βαθιά, άκουγες προσεκτικά. Ρούφαγες αχόρταγα το κάθε τι γύρω σου. Και βάδιζες, κι όλο βάδιζες, και ξεμάκραινες, κι όλο ξεμάκραινες. Εγώ είχα μείνει αρκετά πίσω, μα παρ' όλα αυτά προσπαθούσα να μη σε χάνω απ' τα μάτια μου. Και όπως γίνεται σ' όλα τα όνειρα, γιατί μόνο στα όνειρα και στα παραμύθια συμβαίνουν περίεργα και ανεξήγητα πράγματα, είχες ψηλώσει, λέει, και είχες γίνει ξαφνικά κοπέλα. Και η απόσταση που μας χώριζε μεγάλωσε κι άλλο γιατί τα βήματά σου ήταν πιο μεγάλα και πιο γρήγορα τώρα απ' τα δικά μου.

Πορευόμαστε όπως και όλοι οι άλλοι γύρω μας, αυτή την ανηφόρα ,γιατί έτσι ήταν, λέει, γραφτό μας. Στο μεταξύ βρέθηκες εσύ ξαφνικά να κρατάς στην αγκαλιά σου ένα μπρούτζινο, σκαλιστό και περίτεχνο αντικείμενο, που είχε, λέει, μεγάλη αξία. Στηριζόταν μάλιστα σε μια τετράγωνη σκαλιστή βάση. Το κράταγες, λοιπόν, με μεγάλη δυσκολία. Πρέπει να 'ταν και βαρύ. Γιατί κοντοστεκόσουν κάπου-κάπου να πάρεις μian ανάσα. Το κοιτούσες τότε μ' ενδιαφέρον και τότε με απάθεια και αποστροφή, θα 'λεγα μερικές φορές. Ενώ κάποιες άλλες σκεφτόσουν ακόμα και ν' απαλλαγείς απ' αυτό. Σε βάραινε. Ιδίως όταν τον αέρα πλημύριζε ο ήχος ενός βιολιού που νόμιζες πως έκλαιγε. Έκλαιγε, θαρρείς, για το χρόνο. Για το χρόνο του καθενός μας που σκορπίζεται και χάνεται όπως ο χρυσαφένιος θύσανος του αγκαθιού στο παραμικρό άγγιγμα του ανέμου, και δε μένει πίσω του τίποτα. Και να το βιολί τώρα συνοδεύουν βιόλες, βιολοντσέλα και κοντραμπάσα. Μια εξαίσιμη σύνθεση μουσικής από το κουαρτέτο εγχόρδων που πάντα σε γοήτευε, σου 'παιρνε τα μυαλά. Μας αγκαλιάζει τώρα όλους και τραβάει το βλέμμα και τη ψυχή μας ψηλά στα ουράνια.

Μόλις όμως αυτά σώπαιναν η ματιά σου έπεφτε πάλι στο μπρούτζινο αντικείμενο που κράταγες. Κοίταζες τα σκαλίσματα που το κοσμούσαν. Σκεφτόσουν πως θα μπορούσε, μιας και βρέθηκε στα χέρια σου χωρίς καλά-καλά να το καταλάβεις, να σου φανεί κάπου χρήσιμο. Εγώ στο μεταξύ, που σ' είχα πλησιάσει αρκετά, όταν εσύ κοντοστάθηκες να ξεκουραστείς, σου φώναζα. Σου φώναζα μ' όλη τη δύναμη της φωνής μου. «Δε μπορώ να πάω. Πίστεψέ με. Δε μπορώ». Αλλά εσύ δεν άκουγες γιατί στ' αυτιά μας έφτανε τώρα μια σονάτα για βιολί σε γρήγορο τέμπο που σκέπαζε ολότελα τα λόγια

μου που έσβηναν. Πάντα κάποιος ήχος μουσικής τρύπωνε ανάμεσά μας και μας χώριζε. Άρχισες τότε να μου φωνάζεις και να με μαλώνεις. Έπρεπε, λέει, να προχωρήσεις, δεν είχες άλλο χρόνο για χάσιμο. Και τότε, σαν από θαύμα, γιατί είπαμε, μόνο στα όνειρα και στα παραμύθια συμβαίνουν θαύματα, άρχισε να ψιχαλίζει ακριβώς, μα ακριβώς από πάνω μου. Παραξενεύτηκες, αλλά δεν έδωσες σημασία στις σταγόνες που κυλούσαν στο πρόσωπό μου . Το κουαρτέτο αρχινάει τώρα έναν άλλο εκπληκτικό σκοπό που σε συνεπήρε και πάλι και με ξέχασες μονομιάς. Μόνο εγώ ήξερα ότι δεν ήταν η βροχή που αυλάκωνε το πρόσωπο. Στο τέλος, χωρίς να καταλάβω πώς, βρέθηκα να κρατάω μια κόκκινη μπάλα που προσπαθούσα να σου την πετάξω για να την έχεις δική σου. Καταδική σου. Την πετούσα, όμως σου γλίστραγε χωρίς να καταφέρνεις να την κρατήσεις. Κάτι μου 'λεγες, εκνευρισμένη και εκτός εαυτού και πάλι, αλλά εγώ δε μπορούσα ν' ακούσω καθαρά. Ο ήχος του βιολιού επαναλάμβανε τη σονάτα σε γρήγορο τέμπο πολύ δυνατά παίρνοντας τώρα τα λόγια σου μακριά. Απόκαμα. Πετάω με όση δύναμη μου 'χε απομείνει, μια τελευταία φορά την κόκκινη μπάλα ενώ πήρα τα μάτια μου από πάνω σου γιατί δε θ' άντεχα να δω τη μπάλα να χάνεται. Είχα κλείσει μέσα της ένα κομμάτι απ' την καρδιά μου.

«Μαμά, τι συμβαίνει; Γιατί κλαις;»

«Δεν κλαίω, παιδί μου, είναι η βροχή που μου μούσκεψε το πρόσωπο! Τα παιδιά, να βοηθήσουμε , όλοι, γρήγορα τα παιδιά!»

«Ποια βροχή, βρε μάνα! Και ποια παιδιά! Πάλι ανοησίες λες!»

Κοιτάζοντας μια παλιά φωτογραφία πάνω στο τζάκι

Λένε πως μια φωτογραφία κρύβει μέσα της το θάνατο. Μαζί και την αιωνιότητα όμως. Και δεν είναι βέβαια ο χαρακτηριστικός ήχος του κλείστρου της μηχανής, που πυροβολεί τη στιγμή και τη σκοτώνει, αλλά ο ίδιος ο χρόνος, με τον αδιάκοπο σταθερό αθόρυβο βηματισμό του. Αδυσώπητος εχθρός όλων χωρίς καμία απολύτως εξαίρεση σε κανέναν και σε τίποτα. Στην ασπρόμαυρη φωτογραφία που βρίσκεται πάνω στο ανακαινισμένο τζάκι, δίπλα στη μεγάλη φωτογραφία του πατέρα και σε μια άλλη, της κόρης της με το πτυχίο, έχει αφήσει τα χνάρια των βημάτων του με μικρά κι ευτυχώς αχνά κιτρινωπά μπαλώματα.

Η μέρα πρέπει να 'ταν ηλιόλουστη. Τ' αρυτίδιαστα ακόμα μέτωπα όλων σφίγγονται, στριμώχνονται ανάμεσα στα φρύδια, βοηθούν τα μάτια να παραμείνουν ανοιχτά κοιτώντας το φακό κατάματα. Και να, τα κατάφεραν. Ο φωτογράφος μπροστά τους, που θ' αποτυπώσει τη στιγμή στην αιωνιότητα, είναι κρυμμένος κάτω από το μαύρο πανί, που είναι προέκταση μιας φυσούνας στη φωτογραφική μηχανή με τα μακριά ξύλινα πόδια.

Οι γονείς κρατούν από το χέρι τη μονάκριβη κόρη τους. Η μάνα από δεξιά κι ο πατέρας από αριστερά. Φοράει, όπως πάντα, σκουρόχρωμο κουστούμι με γραβάτα και άσπρο πουκάμισο. Με το δεξί του χέρι έχει καλύψει απαλά μα προστατευτικά ολόκληρη τη μικρή παλάμη του κοριτσιού, ενώ από το άλλο κρατάει μια διπλωμένη εφημερίδα. Ψηλός, στητός, κοιτάζει με το γνώριμο

διαπεραστικό βλέμμα που το συνοδεύει το επίσης γνωστό μειδίαμα των χειλιών του. Και οι δυο τους, μάνα και κόρη, αισθάνονται μεγάλη ασφάλεια και σιγουριά. Το νοιώθεις, το βλέπεις ολοκάθαρα στο ξέγνοιαστο βλέμμα τους. Η μάνα, από την άλλη μεριά, φοράει μαύρη φούστα, που μόλις σκεπάζει το γόνατο, και μια μαύρη πλεκτή ζακέτα με γιακά για μπλούζα, κουμπωμένη μέχρι το λαιμό με επίσης μαύρα ανάγλυφα στρογγυλά κουμπιά. Από το ελεύθερο χέρι της κρατάει μια, κι αυτή μαύρη, δερμάτινη τσάντα, που ανοίγει και κλείνει πιέζοντας δυο μεταλλικές μικρές μπίλιες που εξέχουν στο κέντρο του μεταλλικού κομψού πάνω μέρους της τσάντας. Στο αριστερό της χέρι, με το οποίο κρατάει το κορίτσι, φοράει εκείνο το οβάλ ρολόι, που μαζί με ένα δακτυλίδι, ήταν τα μοναδικά κοσμήματά της. Τα παπούτσια, όχι τόσο σκούρα, ελαφρώς μυτερά ήταν δετά με δερμάτινα κορδόνια. Δετά και τα αγνά αισθήματά της. Και στη μέση το κορίτσι, εννιά δέκα χρονών ήταν τότε. Το κέντρο του κόσμου. Φοράει ένα καρό, μέχρι το γόνατο, τυρολέζικο με άσπρη μπλούζα, άσπρη πλεκτή ζακέτα. Οι αφέλιες των μαλλιών, που τα συγκρατεί και τα στολίζει μια απλή άσπρη στέκα της εποχής, έχουν τη χωρίστρα τους απ' αριστερά και το κοντό καρέ τους, αφήνουν ελεύθερο το παιδικό πρόσωπο που λάμπει από χαρά κι ευτυχία.

Πίσω τους το πανεπιστήμιο. Την πόρτα του δεν έλαχε να διαβεί ποτέ. Μαράζι και κάρβουνο, που σιγοκαίει ακόμη απ' τα μικράτα της. Και τι μ' αυτό, εξοικονόμησε καλό μεροκάματο. Όχι όπως η μάνα και οι θειάδες της. Αγόραζε ό,τι τραβούσε η ψυχή της. Χωρίς να μπει βέβαια ποτέ στον κόπο να αναμετρηθεί με την υπερβολή. Μετρημένη σε όλα της από μικρό παιδί. Ποτέ δεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

ξεπέρασε τίποτα. Πάντα περιχαρακωμένη στα όρια. Όχι μόνο των άλλων, αλλά και των δικών της. Και πάντα κολλημένη με το πανεπιστήμιο. Δεν το ξεπέρασε ποτέ. Λες και θα της εξασφάλιζε την ευτυχία. Βαριά κουβέντα ξεστόμισε. Βαριές σκέψεις έκανε.

Και οι μνήμες χορεύουν γύρω της. Απλώνει τα χέρια να τις πιάσει, να τις ξαναζωντανέψει. Αλλά αυτές δε στέκονται, ξεγλιστράνε, όπως γλιστράει η ζωή χωρίς να το καταλαβαίνουμε. Παρ' το απόφαση, κυρία μου, πάει περάσανε, δεν επαναλαμβάνονται.

Στέκονται και οι τρεις τους χρόνια τώρα εκεί ακίνητοι και την κοιτάζουν, παγιδευμένοι μεσ' στην ασημένια κορνίζα που την αγόρασε επί τούτου. Κι αυτοί με τη σειρά τους έχουν φωλιάσει στη ψυχή της, χωρίς να τη ρωτήσουν. Η κορνίζα είναι στολισμένη ολόγυρα με μικρά περίτεχνα, σμιλευμένα στο χέρι, τριαντάφυλλα. Μοσχοβολάνε αγάπη και νοσταλγία. Αλλά μόνο γι αυτή. Και μετά; Η ευωδιά της περίτεχνης κορνίζας θα χαθεί και θα διατηρηθεί η μυρουδιά του χαρτιού της ασπρόμαυρης φωτογραφίας που κι αυτή θα είναι άοσμη, καλά φυλαγμένη κάτω απ' το διάφανο τζάμι της κορνίζας. Και ποιος ξέρει, μάλλον θ' αντικατασταθεί για να φιλοξενήσει μια άλλη φωτογραφία παγιδεύοντας τη μοσχοβολιά μιας άλλης ανάμνησης. Μιας ανάμνησης που θα διεκδικεί κι αυτή τη δική της αιωνιότητα. Αιωνιότητες και θύμησες πλανώνται και συναντώνται στα περάσματα του χρόνου. Τα τριαντάφυλλα της κορνίζας τότε θα μυρίζουν αλλιώς...

Καρφάκη Μορφούλα

Παλιές Ιστορίες

Απορροφημένοι από μια συζήτηση περί αθανασίας είχε φτάσει να νυχτώσει χωρίς ν' ανάψουμε την λάμπα. Τα πρόσωπά μας δεν τα βλέπαμε. Τότε ο ξάδελφός μου ο Τάκης άρχισε την κουβέντα για το προξενιό της Μαρίας. Λες και το ζητούσε όλο το βράδυ. Κάτσαμε όλοι κάτω στην κουρελού και ακουμπήσαμε τα χέρια μας στον σοφρά και τον κοιτάξαμε με αγωνία.

Έσπασε την σιωπή ο μικρός, ο Γιάννης, ο αδελφός του, καθώς ρώτησε, άραγε αθώα;

-Ρε συ, αδελφέ, ειν' αλήθεια ότι ο γαμπρός που θα βάλουμε στο σόι μας είναι αλαφροϊσκιωτος;

- Πάψε, βλάκα, του απάντησε.

Ξανά αυτός επέμενε και είπε

- Μα τον είδα εγώ προχθές που σουρούπωνε κι αυτός γυρνούσε απ' το χωράφι με τον πατέρα του σήκωσε το μανίκι του πουκαμίσου του και είχε στον καρπό του δεμένο ένα μαντίλι... που με λες βλάκα αφού έχει αγαπηθεί μ' ένα αερικό... γι αυτό όλο τριγυρνάει στο βουνό.

Ο αδελφός του σηκώθηκε πάνω και τον έπιασε απ' το σβέρκο και του 'πε:

- Να το ξέρετε όλοι σας αυτός ο γάμος θα γίνει κι εγώ θα πάω την Μαρία μας νύφη στην εκκλησία.

Η κουβέντα έμεινε εκεί και δεν ξανάπαμε τίποτα. Ανάψαμε το τζάκι για να μας ζεστάνει γιατί νύχτωνε πιο βαθειά. Οι φλόγες του έφεγγαν πάνω στον σοφρά μας. Παίξαμε χαρτιά για πολλή ώρα -τι άλλο να κάναμε εκείνα τα χρόνια στο φτωχό, με τις μεγάλες νύχτες, χωριό μας;

Ξαφνικά άρχισε να χτυπάει κάποιος δυνατά την πόρτα του σπιτιού· τινάχτηκα πάνω και πήγα ν' ανοίξω· ήταν ο θεός μου, ο πατέρας του Τάκη και του Γιάννη. Μπήκε μέσα, μας κοίταξε όλους και είπε στα παιδιά του:

- Σηκωθείτε πάνω, πάμε σπίτι.
- Τι έγινε, πατέρα; ρώτησαν.
- Αυτός ο νεραϊδοπαρμένος εξαφανίστηκε.

Κοιταχτήκαμε και δεν βγάλαμε μιλιά, μόνο φορέσαμε τα παλτά μας, πήραμε τις λάμπες μας και βγήκαμε όλοι έξω στον δρόμο.

Όνειρο μέσα στο όνειρο

- Ετοιμάστε τα σκόπευτρα ετοιμάστε τα σκόπευτρα... λέει η φωνή πίσω απ το μεγάλο μαύρο γυάλινο πλαίσιο. Εμείς ξεκινάμε την διαδικασία. Αυτή η φωνή είναι του Κυρίαρχου. Δεν τον έχουμε δει ποτέ, μέχρι και η χροιά της φωνής του είναι άγνωστη σε μας, έρχεται άχρωμη και ουδέτερη και παν' απ όλα ηλεκτρονική. Οι υπάλληλοι-φροντιστές που θα σκοπεύσουν έχουν στοιχηθεί στο πεδίο βολής, ανοίγουν τα πόδια τους, το αριστερό πατάει σταθερά προς τα πίσω και το δεξί λυγίζει ελαφριά προς τα μπροστά. Σηκώνουν τα χέρια και πατάνε το κουμπί ON του όπλου τους. Ξαφνικά αρχίζει να απλώνεται ένας βόμβος παντού βουουουουπ... βουουουουουπ... βουουουουουπ... βουουουουουπ....

Όλοι φοράνε ασπίδες στ αυτιά τους' είναι κάτι διάφανα αυτοκόλλητα μέχρι χαμηλά στα μάτια σαν προστατευτικό, οι μόνοι που δεν φοράνε είναι οι στόχοι γι αυτό τώρα έχουν παγώσει και δεν μπορούν να κουνηθούν πια. Τα μάτια τους είναι γεμάτα φόβο. Δεν έχουν την δύναμη να προστατεύσουν τον εαυτό τους.

Μετά από λίγες στιγμές γονατίζουν και πέφτουν κάτω, ζαλισμένοι. Οι υπεύθυνοι συγκομιδής έχουν φτάσει στον χώρο και τους βάζουν στα ηλεκτροφορεία τους, κολλάνε ένα μικρό αυτοκόλλητο μικροσίπ στο δεξιό μέρος του μετώπου, αυτό σε χρόνο ρεκόρ το απορροφά ο οργανισμός τους.

Η όλη διαδικασία συνεχίζεται μέχρι να ακουστεί από τα μεγάφωνα
ΟΙ ΘΑΛΑΜΟΙ ΕΙΝΑΙ ΠΛΗΡΕΙΣ 900.000 ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΣΤΗΝ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Ντριiiiiiiiiinn... ντριiiiiiiiiinnnn ακούγεται από τους θαλάμους καθώς οι πόρτες μ' ένα νεύμα του ματιού τού επικεφαλής κλειδώνονται και αυτόματα γεμίζουν μ' ένα μπλε φως και τα αντικείμενα κοιμούνται για τελευταία φορά.

Ο κεντρικός υπολογιστής επεξεργάζεται και αποθηκεύει τις μνήμες RAM και ROM των αντικειμένων καθώς και τα όνειρά τους. Όνειρα παιδικά, εφηβικά, ενηλίκων, όνειρα χαράς και λύπης, καλοσύνης και κακίας.

Δεν του παίρνει ούτε δύο λεπτά να τα αποθηκεύσει όλα και να τα βάλει σε τάξη. Αμέσως δίνει εντολή να διαγραφούν οι μνήμες και τα όνειρα των αντικειμένων. Ξαφνικά ένα μουρμουρητό σαν παράπονο γεμίζει τους θαλάμους· τα μάτια όλων τρεμοπαίζουν, αλλά μέσα σε δύο λεπτά επικρατεί πάλι σιγή.

Εδώ δεν υπάρχει η έννοια του χρόνου αλλά η εποχή του Ήλιου και του Σκοταδιού, εμείς βρισκόμαστε στην δεύτερη γιατί μετά από απανωτές εκρήξεις ο ήλιος μετακινήθηκε σε ένα άλλο σύμπαν.

Εγώ δεν είμαι κάτι το ιδιαίτερο εδώ, απλά κάνω μια ένεση στα αντικείμενα, υπάρχουν κι άλλοι πριν και μετά από μένα. Προσπαθώ να διατηρώ την μπλε αύρα μου -της μη αίσθησης- για να μην με καταλάβουν ποτέ πώς νιώθω, γιατί όταν τελειώνω τη δουλειά μου και βρίσκομαι στον χώρο μου, τότε η αύρα μου για λίγες στιγμές γίνεται μωβ απ' τη λύπη εξαιτίας των όσων βλέπω εδώ.

Όμως έχω έναν σύμμαχο κρυμμένο πάνω μου, ένα ξεραμένο λουλούδι, μικρό, αλλά πολύ σημαντικό για μένα, για να μου θυμίζει από πού ήρθα.

Αγάπην δε μη έχω

Η κυρία στο κουπέ που καθόταν στην ακριβώς απέναντί μου θέση δεν ήταν όμορφη· είχε τα συνηθισμένα χαρακτηριστικά και το συνηθισμένο σουλούπι μιας συνηθισμένης γυναίκας. Αυτό που μου τράβηξε την προσοχή πριν ακόμα ανοίξει τη γυάλινη συρόμενη πόρτα του κουπέ για να βρει τη θέση της ήταν το καπέλο της· μια περίεργη, μάλλον χειροποίητη και σίγουρα αποτυχημένη κατασκευή που έμοιαζε περισσότερο με αναποδογυρισμένο χωνί γραμμοφώνου, λιγότερο με σκούφο και καθόλου με καπέλο. Εισέβαλε νευρικά στο κουπέ, βόλεψε όπως-όπως τη μικρή ταλαίπωρη βαλίτσα της στη σχάρα πάνω από τις θέσεις και βιάστηκε να βουλιάξει στο ακριβές σημείο που υπεδείκνυε το εισιτήριο στα χέρια της. Κοίταζε επίμονα έξω από το παράθυρο· τα δέντρα, το ένα μετά το άλλο, κινούνταν τόσο γρήγορα όσο κι αυτή – κανείς δεν έκανε βήμα. Θα μπορούσε να δείξει λίγη ευγένεια, να πει μια τυπική «Καλησπέρα», αλλά δεν έδειξε το παραμικρό ενδιαφέρον για τον απέναντί της –ούτε και για το συνοδό της δίπλα της.

Η γυναίκα συνοδευόταν από έναν αρκετά μεγαλύτερό της κύριο –θα μπορούσε να ήταν ο πατέρας της- το πρόσωπο του οποίου έδειχνε βλοσυρό, μουντό, κακοδιάθετο πίσω από τις τολύπες καπνού που δεν έβγαιναν από την πίπα του καθώς η κόκκινη μεταλλική ταμπέλα κοντά στο παράθυρο επέμενε να απαγορεύει το κάπνισμα στο χώρο, αφήνοντας την άπραγη πίπα να κρέμεται σβησμένη από το στόμα του κυρίου τσοντάροντας μια πιο αυστηρή πινελιά στην ήδη σκληρή εικόνα του. Ήταν βαριά ντυμένος για την εποχή και μερικές πιο γκρίζες σκιές στα σκούρα ρούχα του μαρτυρούσαν πως είχαν καιρό να πλυθούν. Κρατούσε σφιχτά μια πρωινή εφημερίδα στην οποία έριχνε περισσότερες ματιές απ’ ό,τι στη συνοδό του. Δεν έδειχνε να διαβάζει κάτι συγκεκριμένο, μου φάνηκε πως απλώς προσπαθούσε να κρατήσει τα μάτια του απασχολημένα. Μερικές σκόρπιες, γρήγορες λοξές ματιές, μια στη γυναίκα δίπλα του και μια σε μένα, πρόδιδαν την ανησυχία του.

Άφησέ τους ήσυχους και μην ανακατεύεσαι!, μάλωσα τον εαυτό μου και γύρισα στο ογκώδες βιβλίο μου, σκληρόδετη συντροφιά στο ταξίδι μου – φωτεινός, στιβαρός οδηγός στη ζωή μου –κάπως αταίριαστος για το νεαρό της ηλικίας μου, αλλά ο μόνος που διάλεξα να ακολουθήσω με όλη μου τη δεκαεφτάχρονη καρδιά. Ο σελιδοδείκτης με περίμενε στο ίδιο σημείο, ιβ’ 27-ιγ’ 13...

Εάν ταις γλώσσαις των ανθρώπων λαλώ και των αγγέλων, αγάπην δε μη έχω, γέγονα χαλκός ηχών ή κύμβαλον αλαλάζον. Και εάν έχω προφητείαν και ειδώ τα μυστήρια πάντα και πάσαν την γνώσιν, και εάν έχω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

πάσαν την πίστιν, ώστε όρη μεθιστάνειν, αγάπην δε μη έχω, ουδέν ειμί.

Και εάν ψωμίσω πάντα τα υπάρχοντά μου, και εάν παραδώ το σώμα μου ίνα καυθήσομαι, αγάπην δε μη έχω, ουδέν ωφελούμαι.

Έτσι όπως τα εδάφια, το ένα μετά το άλλο, με παρέσερναν ολοένα και πιο βαθιά στα ιερά μυστικά τους, τα μάτια μου δεν άργησαν να πονέσουν στο χαμηλό φως του κουπέ. Έτσι, δεν μου έμενε παρά να καταφύγω στη δεύτερη προσφιλή μου ταξιδιωτική συνήθεια.

«Ταξιδεύετε συχνά με τρένο;» προσπάθησα να σπάσω τη βαρετή σιωπή ανάμεσά μας, περιμένοντας μερικές κοινότυπες διαπιστώσεις για τις σιδηροδρομικές διαδρομές με τα καλά και τα στραβά τους, κυρίως τα δεύτερα. Κάτι πήγε να πει η κυρία απέναντι, αλλά η φράση που επρόκειτο να ακουστεί έλιωσε προτού καλά-καλά προφτάσει να περάσει το κατώφλι των χειλιών της από ένα καυτό «Τρελάθηκες; Σου είπα να μη μιλήσεις σε κανέναν!», μόλις ξεφουρνισμένο από τον άντρα δίπλα της που έβραζε από θυμό.

Τι ήθελα και μιλούσα; Τύψεις με κυρίευσαν για τη ζήλεια που σκέφτηκα ότι πυροδότησα στον κύριο και τώρα το βάρος της αμηχανίας στο κουπέ ήταν πολλαπλάσιο του προηγούμενου. Δεν ήθελα να φανώ αδιάκριτος, λυπάμαι που σας αναστάτωσα, ήθελα να πω, αλλά αντί γι αυτό, τελικά ρώτησα «Πηγαίνω στο κυλικείο, θέλετε κάτι από 'κει;» Θα το φρόντιζε σε λίγο ο κύριος, με ευχαριστούσε.

Δυο βαγόνια πιο πέρα, σ' αυτό που στην εξωτερική του πλευρά αναγραφόταν με κεφαλαία γράμματα η λέξη ΚΥΛΙΚΕΙΟΝ,

άναψα ένα τσιγάρο μέχρι να ετοιμάσουν τον καφέ μου και να κάψουν το τοστ που παρήγγειλα. Δεν ήμουν σίγουρος ότι πλήρωσα για τη δική μου παραγγελία· υπέθεσα ότι ο υπάλληλος με είχε μπερδέψει με κάποιον άλλο επιβάτη ο οποίος μόλις θα είχε απολαύσει την ακριβότερή τους σαμπάνια, αλλά η απόδειξη που μού δόθηκε με διαβεβαίωσε ότι κανένα λάθος δεν είχε γίνει στο λογαριασμό. *Δύσκολοι καιροί για ταξίδια*, σκέφτηκα και δοκίμασα τον καφέ μου. Όπως ακριβώς το περίμενα –σκέτη αηδία! Ρούφηξα μερικές ακόμα γουλιές επιστρέφοντας στο κουπέ μου, αλλά στο τέλος, το μισοάδειο πλαστικό ποτήρι κατέληξε σε ένα ήδη ξέχειλο καλάθι σκουπιδιών –το τοστ δεν χωρούσε κι έτσι το κράτησα μέχρι το επόμενο καλαθάκι στην άλλη άκρη του βαγονιού 3, λίγο πριν μπω στο βαγόνι μου.

Η φουριόζα φιγούρα που λίγο έλειψε να πέσει πάνω μου στο διάδρομο σχεδόν έξω από το κουπέ μου ανήκε σίγουρα στην κυρία που νωρίτερα καθόταν απέναντί μου· την αναγνώρισα εύκολα από το ανάποδο χωνί γραμμοφώνου στο κεφάλι της. Με προσπέρασε βιαστική, παγερά αδιάφορη, τρέχοντας ως το τέλος του βαγονιού, ορμώντας στην πόρτα στο σημείο όπου οι σύνδεσμοι δυο βαγονιών εφάπτονται. Θα πρέπει να άκουσε βήματα να την ακολουθούν γιατί για λίγο γύρισε πίσω της να δει. Η παρουσία μου μάλλον την ενόχλησε και βιάστηκε να δοκιμάσει το πελώριο ανοξείδωτο χερούλι της πόρτας στ' αριστερά της –αδύνατον! Την πρόφτασα με ένα έκπληκτο «Τι πάτε να κάνετε;», αλλά η γυναίκα δεν πτοήθηκε. Με έσπρωξε πίσω κι άνοιξε δρόμο για το διάδοχο βαγόνι. Τα μάτια της έλαμψαν για μια στιγμή. Μάτια ανήμερου θηρίου, πεινασμένου από

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

καιρό, που ετοιμάζεται να ξεσκίσει τη σάρκα από το άγρεμά του. Με ένα λυσσαλέο δεξιόστροφο κατέβασμα του χερουλιού, αυτή τη φορά, αυτή η πόρτα υποχώρησε. «Περιμένετε!» της φώναξα. «Ουδέν ειμί», κραύγασε και χάθηκε στο σκοτάδι.

Τρεις δεκαετίες αργότερα, μεσήλικας πια ταξιδιώτης της ίδιας διαδρομής και περνώντας από την περιοχή, πήρε το μάτι μου για μια πολύ μικρή στιγμή ένα έφηβο αγόρι που χάζευε τα διερχόμενα τρένα. Ήταν ένα συνηθισμένο αγόρι, με ένα ασυνήθιστο καπέλο στο κεφάλι που έμοιαζε περισσότερο με αναποδογυρισμένο χωνί γραμμοφώνου, λιγότερο με σκούφο και καθόλου με καπέλο.

Έρωτας κλέφτης

Ο Νίκος δεν νοιάστηκε ιδιαίτερα για το γεγονός ότι η Μαίρη ήταν ακόμα τυλιγμένη στα σεντόνια. Προσπέρασε το διπλό κρεβάτι στ' αριστερά του και κατευθύνθηκε στην μπαλκονόπορτα. Τράβηξε την κουρτίνα, άνοιξε διάπλατα το τζάμι και το πατζούρι και, περιμένοντας να φέρουν το πρωινό κι ένα κάποιο δυνατό παυσίπονο για τον πονοκέφαλό του –δυσάρεστο επακόλουθο από το χθεσινοβραδινό μεθύσι- στο δωμάτιό τους, όπως είχε ζητήσει, έμεινε λίγο στο μπαλκόνι του δωματίου, να αγναντέψει τη θάλασσα, σχεδόν στα πόδια του ήταν η θάλασσα. Δεν είχε φέρει καμία αντίρρηση αργά χθες το απόγευμα που έφτασαν στο ξενοδοχείο όταν ο υπάλληλος στη ρεσεψιόν τον ενημέρωσε ότι τα μπροστινά δωμάτια, τα προνομιούχα να βλέπουν στη θάλασσα, επιβαρύνονταν με μια μικρή επιπρόσθετη χρέωση, ας ήταν! Στη σκέψη ότι το επόμενο πρωί θα ξυπνούσαν αγκαλιά και θα χάζευαν τον καφέ τους πίνοντας γουλιά-γουλιά τη θάλασσα από το μπαλκόνι του ξενοδοχείου, η οποιαδήποτε επιβάρυνση φάνηκε αστεία. «Καταλαβαίνω,» δήλωσε στον υπάλληλο, «αλλά επιμένουμε για δωμάτιο που να βλέπει στη θάλασσα,» συνέχισε απλώνοντας το βλέμμα του στα μάτια της Μαίρης και το αριστερό του χέρι γύρω από το λαιμό της. Ένα τυπικό χαμόγελο εκ μέρους του ξενοδοχοϋπαλλήλου σφράγισε την κράτηση του μπροστινού δίκλινου δωματίου του δεύτερου ορόφου και η ταυτότητα της Μαίρης –ευτυχώς είχε εκείνη την ταυτότητά της μαζί γιατί ο Νίκος είχε ξεχάσει τη δική του- ανταλλάχτηκε με το κλειδί του παραδείσου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

(τους). Το ζευγάρι οδηγήθηκε στο δωμάτιο 201 και, αφού πρώτα ενημερώθηκε για την πολιτική του ξενοδοχείου από τον ευγενέστατο γκρουμ που τους συνόδευε, αφέθηκε στην ησυχία του με ένα υπολογίσιμο φιλοδώρημα.

Τώρα, η μπροστινή αυλή του ξενοδοχείου –είχε ξυπνήσει κι αυτή νωρίς- έκανε αρκετή φασαρία. Απ' όσο μπορούσε ο Νίκος να δει μέσα από την πέργκολα που τον χώριζε απ' αυτή, η αυλή ετοιμαζόταν για το πρωινό. Στα τραπέζια, τα οποία στρώνονταν με ανοιχτόχρωμα τραπεζομάντηλα, τοποθετούνταν σερβίτσια για τέσσερα άτομα, μικρά πιάτα με τα φλιτζάνια του καφέ αναποδογυρισμένα πάνω τους, πέντε γυάλινα ποτήρια, ένα εκ των οποίων, το ντυμένο με χαρτοπετσέτα, φιλοξενούσε τα μαχαιροπίρουνα, στη μέση ένα μικρό βάζο με λουλούδια κι ένα τασάκι. Οι πελάτες θα σερβίρονταν από έναν μεγάλο μπουφέ, στημένο στον μοναδικό τοίχο της αυλής και θα συνόδευαν τον καφέ τους με διάφορες λιχουδιές ανάλογα με τα γούστα του καθενός, σίγουρα όμως με τη γλυκιά ευωδιά του γιασεμιού που σκαρφάλωνε σε κάθε πρόσφορο ανηφορικό στήριγμα, τη στιγμή που φουντωμένοι βασιλικοί πρόσθεταν μια πιο πικάντικη αρωματική νότα στην ατμόσφαιρα, ενώ τα ταπεινά γεράνια χρωμάτιζαν στα χαμηλότερα σημεία του καμβά ό,τι είχε ξεφύγει από τις ψηλότερες βουκαμβίλιες. Το πλακόστρωτο της αυλής ήταν βρεγμένο καθώς λίγο νωρίτερα είχαν ποτιστεί τα λουλούδια κι αυτό έκανε τα αρώματα των λουλουδιών ακόμα πιο έντονα. *Δεν θα ήταν άσχημα να κατεβαίναμε για πρωινό στην αυλή όπως και οι άλλοι, σκέφτηκε ο Νίκος. Ίσως την επόμενη φορά· αν τα πράγματα αλλάξουν, ίσως καταφέρουμε να μείνουμε περισσότερες μέρες, τώρα όμως, αυτή τη*

φορά, όχι, το δικό τους πρωινό θα σερβιριζόταν στο δωμάτιό τους, έπρεπε να προσέχουν, *Ποτέ δεν ξέρεις τι γίνεται!*

Δυο-τρεις διακριτικοί χτύποι στην πόρτα του δωματίου διέκοψαν τις σκέψεις του Νίκου. Πέρασε ξανά από το διπλό κρεβάτι, τώρα στο δεξί του χέρι, έριξε μια ματιά στην Κοιμωμένη του και βιάστηκε να ανοίξει την πόρτα πριν μερικοί ακόμα χτύποι ξυπνήσουν τη Μαίρη. «Καλημέρα σας, κύριε! Να αφήσω το δίσκο στο τραπέζι;» Ο Νίκος θα τον τακτοποιούσε ο ίδιος. «Μήπως βρήκατε κάποιο παυσίπονο όπως σας ζήτησα;» ρώτησε τον υπάλληλο. Δεν υπήρχε λόγος να ανησυχεί. Το κουτί με τα παυσίπονα ήταν ήδη στο δίσκο, μοναδική πικρή λιχουδιά ανάμεσα στα άλλα φαγώσιμα του ιδιωτικού αυτού μπουφέ. Ας χρησιμοποιούσε όσα είχε ανάγκη κι αν κάποιος άλλος χρειαζόταν τις υπηρεσίες τους θα του τα ζητούσε ο υπάλληλος, για την ώρα, μπορούσε να κρατήσει το κουτί. «Σας ευχαριστώ πολύ», είπε ο Νίκος κι έκλεισε την πόρτα με μια απαλή κλωτσιά με το αριστερό πόδι. Μετέφερε το δίσκο στο τραπεζάκι στο μπαλκόνι και κατάπιε ένα παυσίπονο με λίγο νερό. Δεν θα ανησυχούσε τη Μαίρη για έναν ασήμαντο πονοκέφαλο.

Μπήκε ξανά στο δωμάτιο, έσιαξε λίγο τα μαλλιά του στον καθρέφτη και ανέβηκε στο κρεβάτι τους, μένοντας πίσω από την πλάτη της, την οποία το σεντόνι άφηνε ακάλυπτη... μερικοί σπόνδυλοι πρόβαλαν πιο έντονα εξαιτίας της εμβρυικής της στάσης. Λίγο πιο ψηλά και μέχρι τον αυχένα, τα μαλλιά της, γερμένα στο μαξιλάρι, αποκάλυπταν ένα ανοιχτόχρωμο χνούδι ανάμεσα στους ώμους της, ενώ δυο μικρές μελανόχρωμες ελιές έδειχναν σαν αστεράκια σε ανοιχτόχρωμο ουρανό. Ο Νίκος πλησίασε τα χείλη του

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

και καλημέρισε κάθε ελίτσα με ένα φιλί. Ανέβασε τα μάτια του στον ώμο της και ακολούθησε το σχήμα του με τα ακροδάχτυλά του. Παραμέρισε απαλά το σεντόνι και ξεγύμνωσε περισσότερο το σώμα της Μαίρης. Την ώρα που τα δάχτυλά του έμπαιναν στην τροχιά του στήθους της, η αρρενωπή του φύση σκλήρυνε. Η επιθυμία του για κείνη ορθώθηκε. Κόκκινος σα φλογισμένος βασιλιάς, άγριος σαν πεινασμένο κτήνος, κόλλησε πάνω της, ακουμπώντας το θεριεμένο μόριό του στη μέση της, την ώρα που τα χέρια του τραβούσαν τη λεκάνη της πάνω του. Τα πόδια του φυλάκισαν τα δικά της και, με το πηγούνι του χωμένο στο λαιμό της, τη δάγκωσε παιχνιδιάρικα ψιθυρίζοντας «Καλημέρα, υπναρού μου, νομίζω ότι είναι ώρα να ξυπνήσεις, κάποιος εδώ κάτω σε γυρεύει σαν τρελός».

Τινάχτηκε σαν ελατήριο. Βόλεψε τις πατούσες του στα σανδάλια του και στήθηκε ολόρθος, ο ίδιος, όχι πια ο ανδρισμός του, απέναντί της. Τα δάχτυλά του στα μαλλιά του. *Θα τρελαθώ, Θεέ μου, θα τρελαθώ!* μονολογούσε συνεχώς καθώς άγριες εικόνες εισέβαλαν στη μνήμη του, εικόνες που επιβεβαιώνονταν από τα μελανά σημάδια που τον κοιτούσαν χωρίς καμία επιείκεια από το λαιμό της Μαίρης. *Όχι, δεν είναι δυνατόν, σκέφτηκε, Αποκλείεται! Ακόμα δεν έχω ξεμεθύσει, αυτό είναι όλο,* παρηγορούσε τον εαυτό του και δοκίμασε να ξυπνήσει τη Μαίρη με μερικά δυνατά τραντάγματα. Η Μαίρη δεν τραντάχτηκε. Δεν ζεστάθηκε.

Βγήκε στο μπαλκόνι να σκεφτεί ό,τι δεν ήθελε να σκεφτεί. Λίγος καφές ήταν ό,τι έπρεπε τώρα. Θα καθάριζε το μυαλό του κι όλα θα γίνονταν καλύτερα, όπως χθες. Το καλαμάκι διέγραψε μερικούς νευρικούς κύκλους μέσα στο ποτήρι κι έκανε να παγάκια να κροταλίσουν. Στο γυαλί, η διαφορά θερμοκρασίας σε κάθε

πλευρά του είχε δημιουργήσει μικρά ρυάκια δροσιάς και ο Νίκος τα σκούπιζε με την ανάστροφη παλάμη του. Με τις πρώτες ρουφηξιές, προσπάθησε να βάλει τις σκέψεις του σε τάξη. Να θυμηθεί τι συνέβη το προηγούμενο βράδυ.

Είχαν βγει έξω, το θυμόταν, σε ένα μικρό παραλιακό μπαράκι για ποτό. Γύρισαν στο ξενοδοχείο παραπατώντας, κι αυτό το θυμόταν, προφανώς είχαν πει περισσότερο απ' όσο άντεχαν, πόσο; δεν θυμόταν, αλλά γελούσαν, θυμόταν καλά, γελούσαν καθώς ο ένας προσπαθούσε να στηριχτεί στον άλλο. Μερικές ρουφηξιές καφέ ακόμα, Έλα, προσπάθησε λίγο περισσότερο! Ο καφές ήταν ακόμα κρύος, εντάξει, όχι πια παγωμένος, αλλά δυνατός, όπως τον ήθελε. Δεν ήταν δα και δύσκολο να τον πετύχουν! Σκέτο τον έπινε, δεν χρειαζόταν καμιά ιδιότροπη δοσολογία για να είναι του γούστου του.

Το κεφάλι του πονούσε ακόμα, ο καφές θα βοηθούσε, ο καφές, όχι πάλι αυτές οι αναθεματισμένες εικόνες!

Την έβλεπε πάλι τώρα, να γελάει ξαπλωμένη δίπλα του στο κρεβάτι, δυσκολευόταν να βγάλει τα ρούχα της, όμως αυτός την ήθελε, το σώμα του τη ζητούσε μανιωδώς κι ας ήταν κι εκείνος στο ίδιο χάλι. Στην επόμενη ανάμνησή του, τα ρούχα τους δεν έστεκαν ανάμεσά τους, πώς έγινε αυτό; δεν θυμόταν, μόνο θυμόταν ότι εκείνος ήταν μέσα της, μεθυσμένος από ηδονή, πλημμυρισμένος από ένα κοκτέιλ χυμών που δεν σερβίρεται σε ποτήρι, λυτρωμένος από έναν φουρτουνιασμένο ουρανό που λες και ξέσπασε σε άγρια καταιγίδα, αναπαυμένος σε μια ιδρωμένη αγκαλιά... και θυμήθηκε ένα «Ευχαριστώ!», αυτό το θυμόταν καθαρά, ήταν το ευχαριστώ για

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

το Σαββατοκύριακο που του χάρισε, ήξερε πόσο δύσκολο ήταν, μαζί είχαν παλέψει γι αυτό το Σαββατοκύριακο, τα είχαν σχεδιάσει όλα μαζί, τα ψέματα, τις δικαιολογίες, το επαγγελματικό ταξίδι, τα τηλέφωνα από τους συναδέλφους, όλα!

Ένα Σαββατοκύριακο στα δυόμισι χρόνια που ήταν μαζί, σιγά το μαζί δηλαδή, και τι ζήτησε; Ζήτησε; *Παρακάλεσε!* Μια μέρα ακόμη! Τι θα πει δεν μπορούσε; Γιατί δεν μπορούσε; Μόνο μια μέρα ακόμα και μετά θα γυρνούσε στον άλλο, κι αυτός πάλι θα παρακαλούσε για άλλο ένα Σαββατοκύριακο και μετά για άλλη μια μέρα ακόμη. *Λίγος καφές έμεινε...*

Και τότε, το θυμήθηκε, χτύπησε το τηλέφωνο κι εκείνη είπε «Έλα, αγάπη μου,» το άκουσε καλά, αλλά δεν το είπε σ' εκείνον, κι ο Νίκος θόλωσε, πνίγηκε από θυμό που ο άλλος του έκλειψε τη μέρα, γιατί ακόμα δεν είχε περάσει η δική τους μέρα, και τα χέρια του οργίστηκαν και σφίχτηκαν γύρω από το λαιμό της Μαίρης, κι έτσι έκλειψε κι αυτός μια ήδη κλεμμένη μέρα –μια ήδη κλεμμένη ζωή- από τον άλλο!

Δεν έχει άλλο καφέ; Ανασήκωσε το ποτήρι ρουφώντας ακόμα και τα λιωμένα παγάκια σε αχνό καφέ χρώμα. Δεν έμεινε τίποτε άλλο να θυμηθεί. Έμεινε μόνο μια ερώτηση. Στο δίσκο υπήρχε ένα κουτί με ισχυρά παυσίπονα. Στην επόμενη διασταύρωση υπήρχε παρκαρισμένο ένα αυτοκίνητο. *Θα τρελαθώ, Θεέ μου!*

Κορδοπάτη Ιωάννα

Πελαργός

Πόσες πόλεις και χωριά έχω επισκεφτεί; Έχασα πια το μέτρημα. Πολλές! Σχεδόν όλη την ελληνική επαρχία. Βουνό και θάλασσα. Κυρίως βουνό. Εκεί ο κόσμος ψωνίζει περισσότερο. Όλο και κάτι θα του λείπει.

Μόλις φτάσει στην πλατεία το φορτηγό μας βγαίνουν σιγά – σιγά οι γυναίκες απ’ τις πόρτες τους. Ισιώνουν τα μαλλιά τους, στρώνουν με απλές κινήσεις τα ρούχα τους: δυο κινήσεις όλες και όλες είναι αρκετές να ξαναδώσουν στο κουρασμένο πρόσωπο της νοικοκυράς τη λάμψη της θηλυκότητας. Για αυτό και καμιά δεν βιάζεται. Πάντοτε πλησιάζουν αργά. Ο ρυθμός είναι που διακρίνει τη γοητεία απ’ την υστερία...

Περιμένει υπομονετικά ο Ανέστης και ετοιμάζει το εμπόρευμα. Μαζί οι δυο μας ταξιδεύουμε. Τον ξέρω από το μαγαζί του κοντά στην Ομόνοια. Τριάντα χρόνια πριν... και βάλε ! Υαλοπωλείον « Το κρύσταλλο».

Μέσα είχε εμαγιέ, πλαστικά, γυάλινα, ξύλινα, αλουμίνια, κρυστάλλινα δεν είχε.

Τότε είχα περίοπτη θέση στη βιτρίνα του: Ήμασταν έξι ολόδια ποτηράκια του λικέρ, πράσινα , με ένα περίτεχνο μπουκάλι στο κέντρο. Ο Ανέστης μας έψαξε, μας βρήκε και μας έφερε στο μαγαζί του. Σαν έκπτωτοι πρίγκιπες νιώσαμε ανάμεσα σε τόσα κατσαρολικά!

Ο Ανέστης, της Τρίτης Δημοτικού, όπως του πέταξε μια μέρα η δεσποινίς Ολυμπία, του Πολυτεχνείου.

Για την Ολυμπία βρέθηκα στο μαγαζί: επειδή αγαπούσε τα χρωματιστά γυαλάκια. Κυρίως τα πράσινα.

Μα τι ευγενικά χέρια είχε η Ολυμπία! Πώς άγγιζε τα πράγματα! Με βεβαιότητα κι όμως απαλά...

Είχα φοβηθεί μια μέρα πως θα πέσω και θα γίνω κομμάτια καθώς με περιεργαζόταν στο φως των ματιών της, το πράσινο.

Πρώτη φορά την είδε όταν ήρθε να δουλέψει στο αρχιτεκτονικό γραφείο απέναντι στον τρίτο . Η Ολυμπία είχε μόλις τελειώσει τη σχολή της, ο Ανέστης είχε μόλις τελειώσει τη ζωή του. Νωρίς: ένας γρήγορος γάμος και τρία παιδιά το ένα πίσω απ' τ' άλλο .

Πρώτη δουλειά για την Ολυμπία. Πήρε βαθιά ανάσα, κοντοστάθηκε στην είσοδο της οικοδομής. Πάτησε με το δεξί. Πίσω απ' το τζάμι του μαγαζιού του την είδε ο Ανέστης. Αχ, να πατούσε με το δεξί και αυτός μαζί της!!!

Πάτησε. Πώς; Γιατί; Αυτά στα τόσα χρόνια που ζω δεν τα έχω απαντήσει. Πάντως πέντε ολόκληρα χρόνια έμπλεξαν τις ζωές τους. Στα πέντε αυτά χρόνια ο Ανέστης έγινε από άνθρωπος, πελαργός. Στεκόταν στο ένα του πόδι: το δεξί. Μα το άλλο δεν το πάτησε. Το

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

βήμα δεν ολοκληρώθηκε ποτέ. Φαίνεται πως τρία παιδιά και μια γυναίκα στην ιδιοκτησία της οποίας ήταν το κατάστημα κρατούσαν το πόδι του γερά στο έδαφος.

Στα πέντε χρόνια η Ολυμπία έφερε ένα κιβώτιο στο μαγαζί. Το πέταξε στα πόδια του και χωρίς κουβέντα έφυγε. Ήταν γεμάτο με καρτ ποστάλ, φωτογραφίες, δυο δακτυλίδια, σκουλαρίκια σε σχήμα καρδιά, γράμματα και κάτι πράσινο που είχε γίνει κομμάτια.

Από όλα μας μόνο εγώ έμεινα. Σώθηκα με ένα βαθύ ράγισμα. Είμαι πάνω από τριάντα χρόνια με τον Ανέστη. Φύγαμε από το μαγαζί. Φύγαμε από παντού. Πέντε χρόνια στο ένα πόδι, και με την Ολυμπία φευγάτη κάπου στη Βόρεια Ελλάδα, ο Ανέστης στο τέλος πέταξε.

Από τότε δεν έχουμε σπίτι. Γυρίζουμε σε όλη τη Μακεδονία, την Ήπειρο, τη Θράκη. Με το φορτηγό. Οι δυο μας. Καλά περνάμε. Κάθε βράδυ ο Ανέστης κάνει την προσευχή του και με φιλάει πάνω στο ράγισμα.

Κάθε μέρα τρέχουν τα χιλιόμετρα, οι πόλεις, οι άνθρωποι, τα χρόνια. Μόνο το χρώμα μου δεν ξεθώριασε καθόλου: το πράσινο.

Τα χέρια

Άκουσε την πόρτα του δωματίου της να ανοίγει. Εκείνη πρόβαλε πρώτα το κεφάλι της. Αργά. Εξεταστικά. Κοίταξε δεξιά – αριστερά για να σιγουρευτεί πως δεν την έβλεπε κανείς και έκανε κάτι μικρά αβέβαια βήματα στο διάδρομο. Σαν τα βήματα που κάνει κάποιος όταν μαθαίνει να περπατά.

Ο διάδρομος δεν ήταν και πολύ μακρύς. Όμως ένα τεταρτάκι θα το ήθελε σίγουρα μέχρι την κουζίνα.

Το ήξερε η άλλη και περίμενε. Δε βιαζόταν.

Θυμόταν το παλιό περπάτημα, το σχεδόν αλαζονικό, το σίγουρο, το αυτάρεσκο. Αυτό το βηματισμό που έλεγε ... δεν είμαι απλώς ωραία, το ξέρω κιόλας.

Έφτασε στην κουζίνα. Άρχισε να ψάχνει στα ντουλάπια. Ήθελε να φτιάξει τον καφέ της και έτσι όλα σχεδόν τα σερβίτσια βγήκαν από τη θέση τους και ξαναμπήκαν. Ψαχούλευε με ειλικρινή περιέργεια κάθε αντικείμενο μα στεκόταν στο καθετί πολύ λίγο.

Όλο το σώμα κινούνταν εξαιρετικά αργά. Όμως τα χέρια και μόνο αυτά απίστευτα γρήγορα. Όπως ακριβώς τα μυρμήγκια που αν τα παρατηρήσεις τρέχουν γύρω-γύρω, περιστρέφονται, πηγαίνουν μπρος-πίσω, ξαναγυρνούν με ιλιγγιώδη ρυθμό και νομίζεις ότι δεν πάνε πουθενά αλλά προφανώς ακολουθούν τον προορισμό τους.

Τα χέρια! Αυτά τα υπέροχα χέρια με το ολόλευκο δέρμα. Με τα μόνιμα φορεμένα χρυσά βραχιόλια. Τα χέρια τα τόσο επιδέξια. Που αφήνονταν χαλαρά να πέφτουν από τον καρπό τους με μια

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

φυσική ηδυπάθεια, αρχέγονη, τέτοια που δεν ήσουν ποτέ σίγουρη αν είναι τα χέρια της δικής σου Ελένης, ή της παλιάς Ωραίας Ελένης.

Τα χέρια που χτυπούσαν νευρικά το δάκτυλο στο γραπτό σου: « Έχεις λάθος εδώ παιδί μου»

Τα χέρια που φρόντιζαν, χάιδευαν, έπλεναν, μάλωναν, αγαπούσαν, άνοιγαν μια αγκαλιά, υψώνονταν σαν εμπόδιο που έκλεινε το κακό απ' έξω μη σε βρει!

Τα χέρια που φύτεψαν ένα μικρό παράδεισο, που ακούμπησαν τρυφερά ένα-ένα ξεχωριστά κάθε φύλλο, κάθε πέταλο, κάθε κλαδί.

Τα χέρια της Ελένης που τα είχε όλα. Μα πού τα έχει όλα;

-Καλημέρα. Μην κουράζεσαι θα σου φτιάξω εγώ καφέ.

-Α, ευχαριστώ πολύ. Ποια είσαι;

- Η Αντιγόνη είμαι μαμά!!!

-Α... η Αντιγόνη... Και η άλλη;

-Ποια άλλη;

- Η άλλη που μου έφτιαξε τον καφέ. Η κοπέλα που φορούσε φόρμα.

- Η άλλη έφυγε μαμά...

Η... άλλη κατεβαίνοντας τις σκάλες αυτή τη φορά χαμογελούσε. Ήταν και για το ελάχιστο ευγνώμων.

Μπορούσε ακόμα πού και πού να τη συναντά! Μπορούσε να έχει μαζί της κάθε τόσο μια καινούργια τυχαία συνάντηση.

Κουκιάσα Έλενα

(χωρίς τίτλο)

Θέλω να περισώσω έναν κόκκο άμμου, ένα αφύσικο πέτρωμα, ένα σκελετωμένο μυρμηγκάκι, έναν αλαφιασμένο κολοσσό, ένα περιωπές κοχύλι, μian οργισμένη κραυγή και μian ανεκτίμητη σιωπή...

Γέρνω για να ψηλαφίσω τις ραβδώσεις κι όλες τις χαραματιές της γης, να νιώσω τη δροσούλα να βάφει το αίμα μου, ν' αφουγκραστώ τη φύση...

Η σπονδυλική μου στήλη καμπυλώνει, γίνεται ένα με το έδαφος.

Τ' άκρα μου παγώνουν κι ακινητοποιούνται.

Ριζώνουν βαθιά στο χώμα.

Δεσμά περισφίγγονται γύρω απ' το σώμα μου απειλητικά.

Το πρόσωπό μου προσκολλημένο, σα να βιάζεται από βάρβαρα πλοκάμια.

Ζοφεροί ήχοι φτάνουν στ' αυτί.

Φαντάζομαι γιγάντια πiónια να με καταδιώκουν.

Θέλω να τρέξω, να ουρλιάξω... Αδυνατώ!

Είμαι καταδικασμένη; Σαστίζω στην σκέψη!

Τα πάντα σβήνουν, χάνομαι...

Τα βλέφαρά μου ανοίγουν μόλις και μετά βίας.

Έρεβος, υγρασία, ατέρμονη σιωπή...

Μήτε σθένος ν' αρθρώσω συλλαβή, μήτε να μετατοπίσω τα δάχτυλά μου.

Ξάφνου, κάποια αόρατη σκιά με πρεσάρει τόσο έντονα, σα να θέλει να με καταχωνιάσει σε μια μικρή κουκίδα της τσιμεντένιας πλάκας.

«Πώς μπορεί;» βασανίζομαι.

Εύχομαι να είχα εναέριο πέταγμα, υπόγεια κατοικία, σαηνευτικές ικανότητες ή ελικοειδή και λυγερή κίνηση...

Να παρεκτρεπόμεν, να δραπέτευα απ' αυτό το αποπνικτικό κλουβί.

Έχω όνειρα, ελπίδες κι απαντοχές!

Έχω όρεξη για ζωή, να ρουφήξω όλη της την θεσπέσια αύρα μέχρι να σκάσω, να πλαντάξω και να πω ότι προσπάθησα! Ότι άφησα το δικό μου λιθαράκι σε μία κούφια κοινωνία! Ότι αγωνίστηκα για τις αντιλήψεις και τους ορίζοντές μου! Ότι σκόνταψα, έπεσα, καταρακυλίστηκα, ποδοπατήθηκα δίχως έλεος... κι όμως είμαι ακόμα εδώ! Έτοιμη σαν και πρώτα ν' αρπάξω τη ζωή απ' τα κέρατα και να τη δαμάσω όπως ΜΠΟΡΩ και όπως ΘΕΛΩ εγώ! Μόνο εγώ!

Ένα σ' αγαπώ! Αυτό έχει ανάγκη κάθε άνθρωπος... Όπως και 'γω, γιατί ΝΑΙ είμαι άνθρωπος!

Ένα μεγάλο και γνήσιο σ' αγαπώ που θ' αγκαλιάσει σφιχτά όλη μου την ύπαρξη, θα ενώσει ξανά τα διάχυτα κομμάτια μου και θα κλείσει όλα τα βαθιά παιδικά τραύματα.

Ένα συναίσθημα μακαριότητας θα με πλημμυρίζει σαν και πρώτα...

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

Ζητάω πολλά;

Ντριντριν

ΞΥΠΝΑΩ

Αποδημητικές παστίλιες

Ελιξίρια καταπράυνσης πόνου. Με το νερό, τον καφέ, το φαγητό, το γλυκό και μην ξεχάσω... με τον οχετό!

Δύσκολη δουλειά του συνταγογράφου...

Τσαλαπατά απεγνωσμένες ψυχές στο αδύνατο σημείο.

Μια κατάφορτη στήλη περγαμηνής από δυσνόητη γραφή που στοχεύει στην υλική ωφέλεια.

Σ' αντικρίζει και σαν ιεροσκόπος σου απαντά: «Το Α ασφαλώς κύριε μου, το Β μικρή μου δεσποινίς»

Και το κοινό εκστασιασμένο απ' την προκλητική «γνώση» ζητωκραυγάζει και καταπίνει. Τόσο απλά. Ένα γκλουκ και μία μετάνοια, ένα γκλουκ κι ένα μαγικό φακελάκι.

Σου χαϊδεύουν τ' αυτιά κι αρέσκεσαι.

Ασθενής τόσο πειθήνιος που η νάρκωση καθίσταται περιττή. «Ιδού η μεγαλειότης!» παλαμάκια.

Κι ο ψυχικός κάματος;

Κι η άφατη οδύνη που τριβελίζει κάθε σου βήμα;

Όχι, όχι... Άνθρωπος από γερό ατσάλι, αντέχει, αφανίστε τον!

(Και με συνοπτικές διαδικασίες)

Κι ο στενός κύκλος που συμπάσχει;

Και το γεμάτο απορία βλέμμα των παιδιών;

Όχι, όχι... Τα παιδιά θ' απέχουν, περικλείοντάς τα με προστατευτικό μανδύα. Όσο για τον περίγυρο, κανείς δε τρέφει αληθινές ανησυχίες, από πίσω υποκρύπτουν ένα σωρό άλλα συμφέροντα! (Αυτό βέβαια τώρα που το συνειδητοποιώ ίσως να το

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας
 εξομολογούνται οι ίδιοι οι γιατροί, παίρνοντας παράδειγμα τον κατ' εξοχήν ατομικιστικό εαυτούλη τους)

Κι οι υψηλές οικονομικές απαιτήσεις;

Και οι επιπρόσθετες δαπάνες για έκτακτα συμβάντα ή γρηγορότερη εξυπηρέτηση;

Α, όχι, όχι... Όλα αυτά αποτελούν υποχρέωση του ασθενή. Καλή μεταχείριση συνεπάγεται με περαιτέρω κόπο κι όπως συνιστά και το ρητό ο κόπος οφείλει ν' αμείβεται καταλλήλως!

Συμπέρασμα; Όλα έχουν το τίμημά τους!

Ο ενδόμυχος αχός της αλγεινής περιδίνησης, στρυφνό άγγελμα στο κηρύκειο του Ερμή.

Μαστροπεία ανημποριάς, σήμαντρο έλξης των κακοηθών.

Τ' αχαλιναγώγητο κι αδήριτο! Μόνο έτσι προφυλάσσεις τη δορά απ' τη σκέδαση και τη σκύλευση της ομήγυρης.

Με μαγγανεία απαλλάξου από σβάστικες και χαλκάδες. Μοναδική χαλύβδινη η ανεκτικότητα, επιφέροντας ευγονία ανοχής και θάρρους!

Ποιος «Μεσσίας» θα επινοήσει το «παντοδύναμο» φάρμακο; Ο αβάστακτος πόνος της νόσου, του άγχους, της πίεσης, της καθημερινής έντασης, της απώλειας, του έρωτα... Θα εκλείψουν
 χάρη σ' αυτό;

Τελικά, στα πόσα χαπάκια μετριέται η ευτυχία;

153 ημέρες

Το κατάλαβα ότι ήσουν κοντά μου. Το κατάλαβα πριν καν ακούσω τα βήματά σου στα χαλίκια, πριν καν σε δω, πριν σ' ακούσω αχνά να φωνάζεις τ' όνομά μου – πάντα το καταλάβαινα. Αλήθεια, τώρα που το ξανασκέφτομαι, αυτό πάντα μου φάνταζε περίεργο. Πώς ακριβώς γίνεται; Πώς υπάρχει καν αυτός ο παράξενος δεσμός ανάμεσα σε δυο ανθρώπους; Που λες και κάθε μικρό μόριο του εαυτού σου αναγνωρίζει εκείνα του άλλου, και κοκαλώνουν όταν βρίσκεσαι κοντά του, και σου ψιθυρίζουν «ήρθε».

Είχα, όμως, πέντε μήνες να σε δω. Δε με είχες ενοχλήσει, πέντε ολόκληρους μήνες. 153 ημέρες. Γιατί είσαι πάλι εδώ; Δεν το ξέρεις ότι εδώ έρχομαι πάντα μόνος μου; Δεν ξέρεις πως αυτό εδώ το συγκεκριμένο πράσινο παγκάκι, που του λείπει το ακριανό σανίδι – ήταν σάπιο μάλλον – είναι το δικό μας; Και αφού πια δεν υπάρχει «εμείς», πόσο τυχαία είναι εδώ η παρουσία σου; Τι δουλειά έχεις εδώ, τι δουλειά έχεις να περπατήσεις στο χαλικόστρωτο και να σταθείς κοιτώντας το παγκάκι μου;

Έτσι το έλεγα στην αρχή – το παγκάκι μου. Κι εσύ γελούσες και μου έλεγες να μη δένομαι με τ' αντικείμενα που με περιτριγυρίζουν – είναι άψυχα πράγματα, είχες πει. Εγώ σε είχα κοιτάξει απορημένα, και πολύ σοβαρά σου είχα απαντήσει: «Γιατί όχι; Τα εμπιστεύομαι. Οι άνθρωποι πάντα φεύγουν». Μ' αγκάλιασες κι έχωσα το κεφάλι μου στα μαλλιά σου – λεβάντα μύριζαν – «εγώ δε θα φύγω, δέσου μαζί μου», ψιθύρισες.

Κι εγώ, ο βλάκας, εγώ, ο αφελής, όχι μόνο σε πίστεψα, αλλά δε σου το είπα καν – φοβόμουν να στο πω. Κι έκανα πως δεν άκουγα εκείνη τη φωνή μέσα μου που ούρλιαζε πως αν φύγεις, κι είμαι δέσμιός σου, θα με τραβήξεις μαζί σου στην άβυσσο.

Να, σαν τώρα το θυμάμαι – να 'ταν έξι, εφτά μήνες πριν; - που καθόμασταν εδώ, στο παγκάκι μας – βέβαια, είχα παραχωρήσει ήδη τη μισή κυριότητα, λόγω αδυναμίας χαρακτήρα – κι επειδή, κατά βάθος, μου άρεσε που το απαιτήσες. Ξαφνικά σηκώθηκες όρθια κι ανέβηκες στη ράχη του, ισορροπώντας στο ακριανό σανίδι, φωνάζοντας να σε τραβήξω μια φωτογραφία. Κι εγώ, με τον πανικό της εγγενούς υψοφοβίας μου, σου φώναζα να προσέχεις να μην πέσεις, και σε ρωτούσα αν το έχεις ξανακάνει και μήπως θα έπρεπε να το δοκιμάσεις από πιο χαμηλά, πρώτα.

Εσύ πήγαινες αριστερά – δεξιά με τόση ευκολία, με τόσο αέρινα βήματα, και γέλασες, και μου απάντησες πως ούτε καν η ζωή μας δε ζητάει πρόβα, γιατί να το κάνει ένα τόσο αστείο κι εύκολο πράγμα όπως η ισορροπία σ' ένα παγκάκι του πάρκου;

Κι έτσι όπως σ' έβλεπα να γελάς, και να πηδάς ανάλαφρα στις μύτες των ποδιών σου, και να με πειράζεις, και να μου κάνεις διαλέξεις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

περί ζωής, χορεύοντας σ' εκείνο το σανίδι, ένιωσα για πρώτη φορά στη ζωή μου τι θα πει να είσαι ευτυχημένος. Και αποφάσισα να στο πω.

Νομίζω ότι κανείς μας δεν περίμενε να σπάσει το σανίδι. Θέλω να πω, ήταν λείο, γυαλιστερό, και βαμμένο μ' ένα όμορφο βαθυπράσινο χρώμα. Φαινόταν ολοκαίνουριο.

Και σίγουρα δεν περίμενα, μετά από – μια βδομάδα ήταν; να κοιτάζω μαζί μ' ένα πλήθος λυπημένων αγνώστων ένα κομμάτι λευκό μάρμαρο, και να προσπαθώ ακόμη, θολωμένος, να καταλάβω τι και πώς έγινε, να προσπαθώ να γυρίσω τον χρόνο πίσω.

Και να σε βλέπω κάθε μέρα μπροστά μου για πολύ καιρό, ενώ ήξερα ότι ήταν αδύνατο – δεν ήσουν πια εδώ. Να γεμίζω τις χούφτες μου και τα σωθικά μου με ποικιλόχρωμα δισκία, για να καταφέρω να κοιμηθώ έστω και μια ώρα – και να στοιχειώνεις, χορεύοντας, και τα εξήντα λεπτά της.

Μετά, ξαφνικά, εξαφανίστηκες. Το ξέρω ότι έτσι έπρεπε να γίνει – έτσι θα μπορούσα να ησυχάσω.

Τώρα όμως, που τόλμησα να έρθω εδώ, μετά από 153 ημέρες, γιατί είσαι πάλι μαζί μου; Γιατί με κοιτάζεις σκεφτική; Και γιατί χαμογελάς; Μην το κάνεις – τίποτα δεν είναι αστείο πια εδώ. Και μην προσπαθείς να μιλήσεις – ξέρω ότι δεν μπορείς – ούτε να με κάνεις να καταλάβω. Ξέρω γιατί ήρθες.

Για εκείνο το «σ' αγαπώ», που έμεινε ανείπωτο.

[A]

Ψηλά

Όταν ήμουν μικρή, πίστευα πως μπορούσα να πετάξω.

Όχι να βγάλω φτερά ή κάτι παρόμοιο, τίποτα υπερφυσικό.

Απλώς... να πετάξω. Να κλείσω σφιχτά τα μάτια μου, να πάρω μια βαθιά ανάσα και να προσπαθήσω να φτάσω τα σύννεφα. Για την ακρίβεια, τα σύννεφα ήταν ο τερματικός σταθμός στο ταξίδι με τη φανταστική μου ιπτάμενη αμαξοστοιχία. Προείχε να φτάσω ψηλά, πολύ ψηλά, ίσαμε το μπόι του πατέρα μου, που τον έβλεπα σωστό γίγαντα τότε –πέντε χρονών ήμουν, στο κάτω-κάτω – και μετά να φτάσω ακόμη πιο ψηλά, ίσαμε τα κάγκελα του μπαλκονιού μας, που πάντα μου προκαλούσαν ίλιγγο, όταν κοιτούσα ανάμεσά τους.

Και μετά, με τα μάτια μου κλειστά, να φτάσω μέχρι και τη στέγη του σπιτιού μας – ακριβώς πάνω από το παράθυρο της σοφίτας. Να τ' ανοίξω για να κρυφοκοιτάξω μέσα, να δω το παλιό γραφείο με τα κλειδωμένα συρτάρια, να δω το τεράστιο ρολόι του παππού που δέσποζε στο κέντρο των εκατό τετραγωνικών. Να τα δω όλα αυτά από το στενό παράθυρο, στα κλεφτά, χωρίς να με πάρουν είδηση – για κάποιο λόγο ήμουν πεπεισμένη ότι όλα τα αντικείμενα στη σοφίτα μας είχαν ζωή, και τα ενοχλούσα όταν εισέβαλα στο χώρο τους. Κι ας έμπαινα νυχοπατώντας, με την αθωότητα, το φόβο, το αμελητέο βάρος και τα τεράστια, γουρλωμένα μάτια μου των πέντε ετών. Κι ας χάιδευα πολύ προσεκτικά, με τ' ακροδάχτυλά μου τις ράχες των σκονισμένων βιβλίων μέχρι να διαλέξω ένα, να καθίσω οκλαδόν στη φθαρμένη κουρελού μπροστά από τη βιβλιοθήκη, και να πασχίσω να ενώσω τα μαύρα σημαδάκια που έβλεπα μπροστά

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

μου, μέχρι να σχηματίσουν λέξεις, και μετά φράσεις, και μετά ιστορίες.

Έμαθα, βέβαια, από τις ιστορίες που κατάφερνα τελικά να διαβάσω, ότι το να πετάς δεν είναι και τόσο εύκολο. Ελάχιστοι οι ήρωες που το κατάφερναν, και σπάνια είχαν καλό τέλος. Δεν απογοητεύτηκα. Απλώς, σκέφτηκα ότι θα έπρεπε να κάνω ακριβείς υπολογισμούς αν ήθελα να το πετύχω. Γιατί, όταν θέλεις κάτι πάρα πολύ, όλο το σύμπαν συνωμοτεί για να το αποκτήσεις, σωστά;

Λάθος.

Όταν το σύμπαν καταλαβαίνει ότι θέλεις κάτι πάρα πολύ, σου βγάζει τη γλώσσα ξεδιάντροπα, αρπάζοντάς το και κρατώντας το μπροστά στα μάτια σου, κουνώντας το περιπαικτικά και μη αφήνοντάς σε να το ακουμπήσεις καν. Ή, ακόμα χειρότερα, σου επιτρέπει να το αγγίξεις, να πάρεις μια γεύση, ίσα για να νιώσεις την ευτυχία της πληρότητας, και μετά μ' ένα τσαφ! το αρπάζει μέσα απ' τα χέρια σου και το εξαφανίζει, γελώντας χαιρέκακα.

Αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία. Που θα τη διηγηθώ μιαν άλλη φορά.

Σε ότι αφορά το πέταγμα, τώρα, ήμουν σχεδόν τυχερή. Από πολλές απόψεις, μάλλον.

Ήμουν τυχερή που εκείνη τη μέρα λυσομανούσε ένας άνεμος επικών διαστάσεων, ακόμη και για την τόσο συχνά ανεμοδαρμένη μου πόλη.

Ήμουν τυχερή που είχε και δυνατή βροχή, και εκτός από το κατακίτρινό μου αδιάβροχο, με προφύλασσε από αυτήν και η ολοκαίνουρια, διάφανη ομπρέλα μου με το κόκκινο χερούλι.

Ήμουν τυχερή που γυρνούσα μόνη μου από το νηπιαγωγείο, αφού το σπίτι μου βρισκόταν σχεδόν στον απέναντι δρόμο.

Ήμουν τυχερή που ήμουν ένα τόσο αδύνατο, καχεκτικό σχεδόν παιδάκι, που θαρρούσες πως μ' ένα φύσημα του αέρα θα εξαφανιζόμουν. Γιατί αυτό ακριβώς έγινε.

(Εντάξει, όχι ακριβώς).

Όταν έστριψα όμως στη γωνία του νηπιαγωγείου, με την ομπρέλα μου ανοιχτή, ένα δυνατό ρεύμα αέρα με παρέσυρε και με σήκωσε ψηλά. Και με ταξίδεψε.

Λίγες φορές στη ζωή μου από τότε έχω νιώσει παρόμοια ευδαιμονία. Δε φοβήθηκα - τότε δε φοβόμουν τίποτα. Σκέφτηκα ότι είχε έρθει επιτέλους η στιγμή να πετάξω. Έκλεισα τα μάτια μου και φαντάστηκα την ωραία διαδρομή που είχα σχεδιάσει τόσες και τόσες φορές. Σε όποιον και να με ρωτούσε μετά, θα ορκιζόμουν ότι είχα αγγίξει την κορυφή του μεγάλου δέντρου της αυλής μας, ότι είχα καταφέρει να κρυφοκοιτάξω από το παραθυράκι της σοφίτας, ότι είχα παίξει κουτσό πάνω στη σκεπή μας.

Αν ρωτούσε βέβαια κάποιος τη μητέρα μου, που κοιτούσε από τη βεράντα μας, θα του έλεγε ότι με πήρε ο αέρας και μ' έριξε πάνω σ' έναν δύσμοιρο άνθρωπο, που μετά από το πρώτο σοκ της μετωπικής σύγκρουσης με έπιασε σφιχτά από τους ώμους, με προσγείωσε και μου έκλεισε την ομπρέλα, ισιώνοντάς μου την κουκούλα του αδιάβροχου, για να μη βραχώ.

Τον θυμάμαι ακόμη. Ήταν πανύψηλος, με γκρίζα μαλλιά κάτω από το μαύρο του καπέλο - αλήθεια, πώς στεκόταν το καπέλο στη θέση του με τέτοιο καιρό; - και είχε μάτια στο πιο ανοιχτό γαλάζιο που

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

είχα δει ποτέ. Μου θύμισε λιγάκι τον παππού μου. Γύρω μας τα στοιχεία της φύσης είχαν τρελαθεί, αλλά γονάτισε για να έρθει στο ύψος μου, και τον άκουσα πεντακάθαρα να με ρωτάει: «Φοβήθηκες;»

«Όχι», του απάντησα, θιγμένη. «Πέταξα!»

Το βροντερό του γέλιο ακούστηκε πιο δυνατό από τον άνεμο. Γέλασε με την καρδιά του αρκετή ώρα. Στο τέλος αναστέναξε βαθιά, λες και κουράστηκε, και σηκώθηκε αργά-αργά όρθιος. Κούμπωσε το μακρύ του παλτό και με χαιρέτησε μ' ένα άγγιγμα στο καπέλο του, κλείνοντάς μου το μάτι. Εγώ τον κοίταξα ακόμη μουτρωμένη, για να καταλάβει ότι καθόλου σωστό δεν ήταν που μείωσε κατ' αυτόν τον τρόπο το κατόρθωμά μου. Έφυγε σφυρίζοντας, με τα χέρια στις τσέπες, χωρίς να τον ενοχλεί ούτε στο ελάχιστο ο καιρός.

Δε μ' ένοιαξε ιδιαίτερα που μου βάλανε όλοι κατσαδά εκείνη τη μέρα, γιατί δεν πρόσεχα περισσότερο, γιατί δεν τους φώναξα να με πάρουν από το σχολείο, γιατί δεν τρώω παραπάνω για να μη με πάρει ο αέρας, γιατί μιλάω σε αγνώστους, ενώ το ξέρω ότι δεν πρέπει. Δεν τους άκουγα καν.

Ήμουν πέντε χρονών, και μόλις είχα καταφέρει να πετάξω.

[B]

Κύριος X.

Θέλω να σας συστηθώ. Με λένε κύριο X.

Οι περισσότεροι με ξέρετε, μ' έχετε δει, μ' έχετε συναντήσει κάποτε. Δεν το θυμόσαστε, είμαι σίγουρος. Ελάχιστοι είναι εκείνοι που θυμούνται ότι μ' έχουν συναντήσει, και ακόμα λιγότεροι εκείνοι που τους πιστεύουν.

Μου αρέσει να περπατάω ανάμεσα στο χρόνο, μου αρέσει να κινούμαι στο δρόμο απαρατήρητος, μου αρέσει να κοιτάζω με προσοχή τους ανθρώπους: να, εκείνο το στρουμπουλό αγοράκι, που προσπαθεί να περπατήσει πατώντας μόνο στις κόκκινες πλάκες του πεζοδρομίου. Και, λίγο πιο κάτω, ένα κοριτσάκι έξι-εφτά χρονών, που κάνει βουτιές προσπαθώντας να πιάσει τα διάφανα ψαράκια – πιάνονται, βρε κορίτσι μου, τα ψάρια; - για να τα δείξει στους γονείς της, περήφανη. Ή, ακριβώς παραδίπλα, το αγοράκι των τεσσάρων ετών, που προσπαθεί να φτιάξει μόνο του τον πρώτο του χιονάνθρωπο.

Τα παιδιά με βλέπουν, πάντα με βλέπουν. Οι μεγάλοι, μερικές φορές. Τα παιδιά, επίσης, με ξεχνούν. Έτσι πρέπει να γίνεται, έτσι είναι το σωστό. Και προσέχω πολύ να μην τα κοιτάζω βαθιά στα μάτια, γιατί τα δικά μου είναι διάφανα, και ξέρω πως κανείς δε μπορεί να ξεχάσει ένα διάφανο βλέμμα.

Συμβαίνουν όμως και απρόοπτα: να, για παράδειγμα, τις προάλλες είχα βγει με πολύ αυστηρό πρόγραμμα. Φόρεσα το μακρύ παλτό μου και το καπέλο μου – φυσούσε κι έβρεχε και δεν ήθελα να ξεχωρίζω, τα προσέχω εγώ αυτά – και ξεκίνησα τον περίπατό μου.

Κι από το πουθενά, ένα μικρό κορίτσι προσγειώθηκε σχεδόν στο κεφάλι μου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

Δεν είμαι συνηθισμένος στις εκπλήξεις. Η δική μου δουλειά είναι να τις δημιουργώ, στο κάτω-κάτω, κατά κάποιον τρόπο. Αντέδρασα αυτόματα, όμως, και άρπαξα το κοριτσάκι από τους ώμους, αναγκάζοντάς το να πατήσει στη γη. Δε φαινόταν και πολύ ευχαριστημένη μ' αυτό.

«Ωχ», σκέφτηκα «αυτό δεν είναι καλό, δεν είναι καθόλου καλό. Τα παιδιά πρέπει να μένουν πάντοτε ευχαριστημένα από τη συνεργασία μας».

Έτσι, έκανα το λάθος να γονατίσω μπροστά της και να την κοιτάξω στα μάτια. «Φοβήθηκες;» τη ρώτησα αγχωμένος.

Μου αντιγύρισε το βλέμμα με θυμό. Πρόσεξα ότι τα μάτια της ήταν σχεδόν διάφανα. «Όχι!» φώναξε με όλη τη δύναμη των πέντε ετών της. «Πέταξα!» Της φαινόταν αδιανόητο το ότι είχα διακόψει την πτήση της.

Δε μπόρεσα να κρατηθώ – ξέσπασα σε γέλια. Ξεχάστηκα, μάλιστα, και γέλασα με την πραγματική μου φωνή – νομίζω πως το κατάλαβε. Έκλεισα με προσοχή την ομπρέλα της – μα πού ακούστηκε να κυκλοφορείς με ανοιχτή ομπρέλα σε τέτοιον καιρό; - και ίσιωσα την κίτρινη πλαστική κουκούλα από το αδιάβροχό της. Σηκώθηκα αναζωογονημένος – είχα πολύ καιρό να γελάσω έτσι.

Τελικά, βέβαια, τη χαιρέτησα κι έφυγα, γιατί είχα ήδη αργήσει: λίγο πιο κάτω, η μικρή που έκανε βουτιές βρέθηκε ξαφνικά μ' ένα ψάρι στη χούφτα της κι έμεινε με ανοιχτό το στόμα. «Μαμά!» τσίριξε όλο χαρά «έλα γρήγορα να δεις!», μα το ψαράκι γλίστρησε από τα μικρά της χέρια κι έπεσε πάλι στη θάλασσα. Παραδίπλα, το αγοράκι κατάφερε να πάει με κουτσό ένα ολόκληρο πεζοδρόμιο μόνο στις κόκκινες πλάκες και ξεκαρδίστηκε στα γέλια, περνώντας πλάι σ'

έναν μπόμπιρα που έχωνε θριαμβευτικά ένα καρτό σε μια στρογγυλή μπάλα από χιόνι, κάτω ακριβώς από δύο μικρά καρβουνάκια. Ξεφύσησα ανακουφισμένος: το πρόγραμμά μου για την ώρα δεν είχε άλλα απρόοπτα.

Η ιπτάμενη μικρούλα μεγάλωσε. Τη βλέπω ακόμη μπροστά μου, αρκετές φορές, όταν βγαίνω για δουλειά – σας είπα, είναι η κατάρρα που έχει το διάφανο βλέμμα, δε μπορεί κανείς να το ξεχάσει. Φοβάμαι μήπως κι εκείνη με θυμηθεί, γι' αυτό και κρύβομαι μέσα στο παλτό μου, ή κατεβάζω τα μάτια μου όταν περνώ από δίπλα της. Να, νομίζω πως πάλι την είδα να περπατάει βιαστική στους βρεγμένους δρόμους μιας πόλης, πριν από λίγο. Να μπορεί ακόμη άραγε να πετάει; Ποιος ξέρει; Τα διάφανα βλέμματα δεν προδίδουν τα μυστικά τους. Το ξέρω καλά αυτό.

Αναρωτιέστε γιατί τα εξομολογούμαι όλα αυτά;

Μα σας είπα.

Θέλω επιτέλους να συστηθώ στους ενήλικες που δε με θυμούνται:

Είμαι ο κύριος X., ποιητής παιδικών ονείρων.

Λούλου Μαρία

Ουρανός ο υποκριτής

Δεν έχω καθόλου γνώση της αστρονομίας. Αγνώ τα ονόματα των αστερισμών. Δεν μπορώ να εντοπίσω στο απέραντο ουράνιο πέπλο κανένα τους. Δεν ξέρω ποιο άστρο γειτνιάζει με ποιο, πού πλαγιάζει η Ανδρομέδα με τον Περσέα, με ποιον φλερτάρουν οι Πλειάδες, πού τοποθετήθηκε η κλεμμένη Κόμη της Βερενίκης, ποιον στοχεύει με το τόξο του ο Τοξότης, πού κρύβεται ο απαγωγέας Ταύρος, γιατί ο Ωρίωνας φοβάται ακόμα το Σκορπίο και στέκεται μακριά απέναντί του στο βάθος του ουρανού. Και επιπλέον δε μου άρεσαν ποτέ οι εγκυκλοπαιδικές γνώσεις για τους πλανήτες, τους γαλαξίες, τα ηλιακά συστήματα, το σύμπαν. Ίσως το πεπερασμένο μου μυαλό να μην μπορεί να συλλάβει την απεραντότητα της εξαίσιας δημιουργίας και πώς χωρά, ποια είναι η θέση της δικής μου μηδαμινότητας μέσα σ' αυτή. Ορολογία αναφομοίωτη, λέξεις άγνωστες, έννοιες απροσπέλαστες. Λυπάμαι που δεν έχω δώσει ποτέ στον ουρανό τη σημασία που του αξίζει. Υποψιάζομαι πως αυτό έχει συμβεί γιατί ίσως τρέφω μια μεγαλύτερη αδυναμία στη γη, γιατί αυτή με έλκει ενώ εκείνον σπάνια τον κοιτώ.

Ίσως γιατί κάποια φορά που αφαιρέθηκα, πίσω από δύο αστέρια του είδα εγώ δυο μάτια και πιο κάτω ίσως φαντάστηκα μια γραμμή σαν αυτές τις λευκάζουσες που τη μέρα διαγράφουν τα αεροπλάνα αλλά τη νύχτα το σκοτάδι τις καλύπτει. Μάτια και καμπυλωτή γραμμή μου φάνηκε τάχα πως χαμόγελο γινήκαν. Χαμόγελο γνώριμο, αγαπημένο μα από χρόνια φευγάτο που πλέον αντανακλάται μόνο στις κορνίζες. Με τρόμαξαν αυτές οι φορές. Πώς τα χαμόγελα μάς περιπαίζουν έτσι στον ουρανό; Έπαψα να τον κοιτώ, σπάνια συνομιλούμε, δεν του ζητάω πλέον, δείχνει κι αυτός να μη ζητά... Ό,τι θέλει το αρπάζει μόνος του. Παντοδύναμος, αλαζονικός, ακόρεστος...

Τώρα τελευταία έχω πέσει στην ανάγκη του. Τα βράδια που ο ύπνος ο βαθύς και τα όνειρα δε με καταδέχονται, τον θυμήθηκα. Στην αρχή τον κοίταξα διστακτικά, έβαλα τον εγωισμό στην άκρη, σήκωσα τα μάτια με το κεφάλι να μένει σχεδόν ακούνητο. Ήταν εκεί να περιμένει και το βλέμμα και τις σκέψεις. Με τα σχολιανά του με υποδέχτηκε. Αστροντυμένος, λαμπερός, διαμαντένιος, επίσημος. Προκλητικός σα να λέει «ζήτα ντε!». Για να με παγιδέψει, να με παρασύρει και να αποκτήσει η καρδιά ελπίδα, έδωσε μια δυνατή σπρωξιά με το πόδι σε δύο από τα ολοφώτεινα του αστέρια. Ένωσαν εκείνα την προδοσία, αντιστάθηκαν αρχικά, προσπάθησαν να πιαστούν από το ερεβώδες σεντόνι μα αδύναμα τα καημένα κατρακύλησαν πάνω στο σκοτάδι. Δε λυπήθηκε αυτός για τα πεφταστέρια που θυσίασε. Παραμόνευε να ακούσει την ευχή. Ήταν σίγουρος πως δε θα αντέξει για πολύ φυλακισμένη στο νου. Ήταν τόσο σίγουρος που νόμιζε πως θα έβγαινε από μέσα μου ακόμα κι αν χρειαζόταν ένα-ένα να ξεριζώσει τα δόντια, να σηκώσει με θάρρος τα πεισματικά σφραγισμένα, τα ασήκωτα χείλη. Θα έβρισκε τρόπο η ευχή. Αν δεν ξεπηδούσε αθόρυβη από τη σκέψη, θα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

κρυβόταν κάτω από τις λέξεις και θα φυγαδευόταν από το στόμα όπως ο πολυμήχανος ήρωας δραπέτευσε από την κυκλώπεια σπηλιά. Της είχε εμπιστοσύνη ο ουρανός της ευχής και εκείνη δεν τον απογοήτευσε. Ξεχύθηκε στριμωγμένη σε ένα αχ και ένα ουφ που την πίεζαν τη φουκαριάρα. Ευχαριστημένος ο ουρανός προσποιήθηκε πως την άκουσε, τη σημείωσε στα κατάστιχά του, έβαλε αριθμό πρωτοκόλλου, την αρχειοθέτησε – σίγουρα σ' αυτές που είναι ήσσονος σημασίας. Ο πονηρός ο ουρανός... διψά για ευχές που δε λογαριάζει να πραγματοποιήσει. Άπληστος... Δεν του φθάνουν τα χρώματά του που ξελογιάζουν, δε του φτάνει που έχει κατακτήσει τη μεγαλύτερη ελευθερία, που είναι αδέσμευτος... θέλει και ευχές. Ξεχειλίζουν τα συρτάρια του, έχει γεμίσει τόσες πολλές που κάποιες, αν δώσει και φυσήξει λίγο παραπάνω, ίσως επιστρέψουν πάλι στη γη.

Σήμερα ο ουρανός μάλλον βαριόταν να ξυπνήσει. Τον περίμενα, τον πρόλαβα. Μόνο αυτός θα ξέρει τις κινήσεις μου; Ήθελα να τον αιφνιδιάσω. Μου φάνηκαν αργές οι κινήσεις του, ράθυμες... «Κάτι θα ετοιμάζει πάλι» σκέφτηκα. Τον είδα τον ντροπαλό ντυμένο με την ασπριδερή του νυχτικιά που στο τελείωμα της, εκεί στον ορίζοντα, έσπαγαν τη μονοτονία του άσπρου οι πορτοκαλί ακτίνες του ήλιου. Απολάμβανε τη δροσούλα που τον γλυκοξυπνούσε και τον ανακούφιζε από την κάψα των προηγούμενων νυχτιών. Σκέφτηκα και εγώ επιπόλαια να δώσω ένα σάλτο και να ανέβω σ' ένα παχύ, αφράτο σύννεφο και όρθια κρατώντας άριστα την ισορροπία μου να αρχίσω να χοροπηδάω πάνω του όπως δεκαετίες πριν έκανα στο παιδικό μου πάπλωμα. Και όπως οι τάβλες του κρεβατιού έτριζαν τότε, έτσι και το σύννεφο να μην αντέξει την πίεση και το βάρος του κορμιού και νικημένο να ανοίξει και να με καταπιεί και καθώς γλιστρώ για να εκδικηθώ τον ουρανό να αρπάξω πίσω τις ευχές μου και κάποιες από τις δικές σας – μόνο αν τις

θέλετε πίσω – και από το σύννεφο το ανοιγμένο στα δύο μια ευχοβροχή να ξεκινήσει να λουστούν τα σώματα και να εξαγνιστούν οι ψυχές που ακόμα πιστεύουν στον ουρανό.

Φωτιά στο λιμάνι

Έφθασα έξω από το Κτίριο της Νομικής ένα τέταρτο πριν το ραντεβού μας. Δεν ήθελα με τίποτα να τελειώσεις, να βγεις και να μην είμαι ο πρώτος άνθρωπος που θα συναντούσες. Κάθισα στο παγκάκι ακριβώς απέναντι από την είσοδο. Τα λεπτά κυλούσαν βασανιστικά. Οι δείκτες του ρολογιού σαν αλυσοδεμένοι, στάσιμοι ενέτειναν τη νευρικότητά μου. Τα χέρια μου ίδρωναν, τα σκούπιζα στο παντελόνι... Βρήκα την ατάκα που θα χρησιμοποιούσα για να σε χαιρετήσω και κάνα δυο ακόμα τάχα εντυπωσιακά για τη συνέχεια. Το άγχος μου ήταν τεράστιο. Ξαφνικά ένα φως μεθυστικό βγήκε από το κτίριο και με πλησίασε. Η διαφορά του φωτός μεταξύ του σκοτεινού διαδρόμου και του ηλιόλουστου εξωτερικού χώρου, η αντανάκλαση των ακτινών στο λευκό σου φόρεμα, η γεμάτη μυστηριακό φως ματιά σου με έκαναν στιγμιαία να πιστέψω στους αγγέλους. Έσκυψες, μου έδωσες ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο και εγώ ξέχασα τα λόγια του ρόλου και έμεινα εκεί βουβός κομπάρσος να σε κοιτώ. Χαιρέτησες τις φίλες που σε συνόδευαν.

Σχεδόν υπνωτισμένος σε ακολούθησα. Πρότεινες να ανεβούμε στα κάστρα για να απολαύσουμε το καλοκαιρινό λιόγερμα. Συμφώνησα απλά με ένα νεύμα συγκατάβασης. Σχεδόν δεν είχα ακούσει την πρότασή σου. Ήμουν όμως αδύναμος να σου αρνηθώ οτιδήποτε. Ξεκινήσαμε να περπατάμε δίπλα-δίπλα. Και εκεί ξεκίνησε η άνιση μάχη. Το είναι σου περιέπαιζε όλες μου τις αισθήσεις. Τα λόγια πετούσαν μέχρι τα αυτιά μου, φτερούγιζαν γύρω τους σαν ενοχλητικά έντομα της άνοιξης, οι μυρωδιές του κορμιού και των

μαλλιών σου ταξίδευαν μέχρι τη μύτη μου και τη νικούσαν κατά κράτος και τα μάτια τα πιο αδύναμα σε έβλεπαν ολόκληρη και αφοπλίζονταν από τους μορφασμούς του προσώπου σου, το χαμόγελο και τη λάμψη της ματιάς σου. Μόνο αφή και γεύση αμέτοχες στο παιχνίδισμα, αδικημένες λαχταρούσαν να ανταποκριθούν στην πρόκληση. Τα χέρια σπαρταρούσαν να ακουμπήσουν ευλαβικά το δέρμα και το στόμα να αγγίξει πεταχτά τη γουρνίτσα που σχημάτιζαν τα κόκκαλα στη βάση του λαιμού σου... Τα δάχτυλα ήθελαν να περάσουν ανάμεσα στα δικά σου και να ενωθούν εκεί για κάποια λεπτά, κάποιες ώρες, μια ζωή.

Όπου το πεζοδρόμιο στένευε, αναγκαζόμουν να σε χάσω για λίγο από το πλευρό μου. Με μια κίνηση του χεριού, σου παραχωρούσα την προτεραιότητα. Έμπαινες εσύ μπροστά και με οδηγούσες. Τα λόγια σου δεν έφθαναν σε μένα. Κάτι ο θόρυβος των αυτοκινήτων που περνούσαν αδιάφορα δίπλα μας, κάτι που οι κουβέντες δεν καταδέχονταν να γυρίσουν προς τα πίσω και συνέχιζαν την ανάβασή τους απερίσπαστες, έμενα εγώ πίσω να σέρνομαι από συλλαβές που δεν πρόφταιναν να γίνουν λέξεις και εξανεμίζονταν...

Και μαγνητιζόταν η προσοχή μου στις πιέτες του φουστανιού σου. Στις κινήσεις του υφάσματος που προκαλούσε ο βηματισμός σου φυλακίζόμουν σα μικρό πιτσιρικάκι που κάνει τσουλήθρα στις πτυχώσεις των άσπρων σύννεφων. Και εκείνα τα λεπτά τα ανεξίτηλα στη μνήμη, τα κουβαλώ ανεκτίμητο θησαυρό τις ώρες που σε νοσταλγώ. Και είναι συχνές αυτές οι στιγμές και είσαι στη θύμηση ταυτισμένη με άσπρο φουστάνι που κουνιέται, με δυο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

μισοκρυμμένες γάμπες, με δυο ελιές που σχηματίζουν ερωτηματικό στο δέρμα στα μέσα της μιας γάμπας που άλλοτε προέβαλλαν ηδονικά και άλλοτε αποτραβιόνταν πάλι κάτω από το ύφασμα, αφού είχαν πάρει την επιβεβαίωση τους για την καταστροφή που είχαν ετοιμάσει...

Περάσαμε μέσα από ήσυχες γειτονιές βυθισμένες στην ανεμελιά του καλοκαιριού και άλλες βουτηγμένες σε περασμένα καλοκαίρια άλλων δεκαετιών. Και ανεβαίνοντας τα ασπροβαμμένα σκαλοπάτια τους, φάνταζες πρωταγωνίστρια ασπρόμαυρης ελληνικής ταινίας. Μα οι γειτονιές ορφάνευαν από χρώματα, φτώχαιναν οι απλωμένες μπουγάδες από τη ζωηρότητα των χρωμάτων, μούντανε ο ουρανός. Μόνο το άσπρο φόρεμα ανίκητο. Δεν έχανε την αίγλη του ούτε στο φιλμ της ταινίας.

Κάνα δυο φορές γύρισε να δεις αν ακολουθώ. Μάλλον σου φαινόμουν περίεργος εκείνη τη μέρα. Δεν κατάλαβες πως βρισκόμουν υπό την επήρειά σου. Απρόσμενα σύντομα φθάσαμε στα κάστρα εκεί στο μοναχικό παγκάκι που κρατά συντροφιά στις πέτρες που κερδίζουν το χρόνο, στις ίδιες που το χλευάζουν για το εφήμερο ρόλο του. Κάθισα. Εσύ έφθασες ως την άκρη, ακούμπησες το μαύρο κάγκελο που έμοιαζε να σε συγκρατεί πριν πετάξεις. Σίγουρα ήθελες να πετάξεις. Στάθηκες στις μύτες των ποδιών σου, άνοιξες διάπλατα τα χέρια στον αέρα και έκανες τη χάρη να αγκαλιάσεις τη στιγμή μου. Και εγώ τη φυλάκισα αυτή τη στιγμή και τη φυλώ κάτω από το μαξιλάρι τα βράδια και τη φιλώ σαν άγιο προσκύνημα μιας αγνότητας αλλοτινής.

Πέταξε το βλέμμα σου σπίθες λες και το αντιλήφθηκες πως με τη σκέψη μου σε απήγαγα. Και το αεράκι που φύσηξε ξαφνικά,

αφού δεν άντεξε και παιχνίδισε και αυτό λίγο στις δίπλες του φουστανιού, πήρε στις πλάτες του τις σπίθες και τις οδήγησε κάτω μακριά στο λιμάνι. Κάποια λεπτά αργότερα τέντωσες το χέρι που το ακολούθησα πιστά μέχρι την άκρη του δείκτη σου. «Φωτιά στο λιμάνι» μου φώναξες... Ήξερα πως η φωτιά δεν ήταν τυχαία. Οι σπίθες σου την προκάλεσαν το ξέρω. Για να με αποπροσανατολίσεις. Για να μη σε κοιτώ. Για να μη σε θυμάμαι. Για να θυμάμαι τη φωτιά από εκείνο το απόγευμα.

Κόκκινα σύννεφα εμφανίστηκαν στον ουρανό που φοβήθηκα μη στάξουν στο λευκό σου φουστάνι ...

Ακόμα φοβάμαι ...

Κόκκινο

Γιορτινή βραδιά σήμερα και στο μαγαζί έχει πολύ κόσμος. Ντυμένοι με τα καλά τους, χαμογελαστοί και φασαριόζοι, τρώνε και πίνουν κι εγώ στο ράφι μου, περιμένω στωικά πότε θα με καλέσει το καθήκον. Στο μεταξύ η ορχήστρα έχει ξεκινήσει να παίζει εδώ και λίγη ώρα και μερικοί σιγοτραγουδούν. Η βραδιά θα 'ναι μεγάλη...

«Θα μας φέρετε ένα ακόμα ποτηράκι;» και ωπ! προσγειώνομαι σ' ένα τραπέζι. Κοριτσοπαρέα με στολή εξόδου: μαύρα φορέματα, σκουλαρίκια, χτενισμένα μαλλιά και κόκκινα κραγιόν. Η νέα μου χρήστης βολεύει το παλτό στην καρέκλα και οι φίλες της με γεμίζουν κόκκινο κρασί. Τσουγκρίζουν και εύχονται χρόνια πολλά. Κι έπειτα όλες στρέφονται προς τη μεριά μου, τα μάτια τους φαίνονται τεράστια μέσα απ' το γυαλί μου και τελικά μία τολμά να ρωτήσει: «Πες ρε Κατερίνα, τι έγινε;»

Η Κατερίνα με παίρνει στο χέρι της, πίνει μια γερή γουλιά αφήνοντας και στα δικά μου χείλη κόκκινο αποτύπωμα και μιλώντας χαμηλόφωνα τους λέει τι έγινε. Εγώ δεν προσέχω, χαζεύω τον κόσμο γύρω που έχει έρθει στο κέφι, κάποιοι χορεύουν στο

βάθος, τα γκαρσόνια πάνε κι έρχονται πυρετωδώς. Όποτε η Κατερίνα πίνει, όλη αυτή η εορταστική ευφορία παίρνει κόκκινη απόχρωση και οι φίλες με ξαναγεμίζουν, πότε-πότε ξανατσουγκρίζουν αναταράσσοντας το κόκκινο περιεχόμενο εντός και εκτός μου.

Η ώρα περνάει και στο δικό μας τραπέζι δεν είναι και τόσο εορταστική η ατμόσφαιρα. Το επίκεντρο της συζήτησης δεν είναι πλέον η Κατερίνα, η οποία ασχολείται κυρίως μαζί μου και λιγότερο με το πιάτο της. Νιώθω τα κορίτσια να κρυφοκοιτάζουν συχνά προς το μέρος μας με έγνοια, έχουν μάλλον καταλάβει ότι έχω κουραστεί.. Προσπαθούν να τραβήξουν την Κατερίνα να χορέψει, δεν πείθεται, μένουμε πίσω εμείς, παρέα, ανταλλάσσοντας κόκκινο χρώμα. Τα κορίτσια επιστρέφουν σε λίγο ροδοκόκκινες απ' το χορό. Τσουγκρίζουμε άλλη μια φορά, άσπρος πάτος και ξανά κόκκινος.

Αγάπη που `γινες δίκικοπο μαχαίρι

κάποτε μου `δινες μόνο τη χαρά

Το μαγαζί ησυχάζει κι ακούει.

μα τώρα πνίγεις τη χαρά στο δάκρυ

δε βρίσκω άκρη, δε βρίσκω γιατρεία.

Κάποιες φωνές ενώνονται με της τραγουδίστριας. Η Κατερίνα ζητάει τσιγάρο.

Φωτιές ανάβουνε μες στα δυο του μάτια,

τ' αστέρια πέφτουνε όταν με θωρεί.

Με κρατάει σφιχτά στα χέρια της και σιγοτραγουδάει με τους υπόλοιπους μύστες.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

***Σβήστε τα φώτα, σβήστε το φεγγάρι
σαν θα με πάρει τον πόνο μου μη δει.***

«Κι ένα τελευταίο για το δρόμο κορίτσια!» Γεμίζουν, η Κατερίνα όρθια πια, τσουγκρίζουν αναφωνώντας «άσπρο πάτο!», η Κατερίνα πίνει και με αφήνει στο τραπέζι με δύναμη. Βλέπω δυο Κατερίνες να απομακρύνονται σκουπίζοντας τα μάτια τους.

Μια δυστυχής συνάντηση

Χθες το πρωί συνάντησα την Τύχη μου. Αγουροξυπνημένος, την αντίκρισα να με κοιτάει μέσα από τον καθρέφτη, με μάτια κόκκινα και άγρυπνα. Αυτή τη φορά με περίμενε εκείνη.

Και φαινόταν πολύ θυμωμένη.

Πέρασα κι εγώ κατευθείαν στην αντεπίθεση:

«Θες κάτι; Γιατί πρέπει να ξυριστώ και χρειάζομαι τον καθρέφτη.»

Φυσικά και δεν απάντησε. Έχει χρόνια που δεν μου μιλάει. Με κοίταξε ακόμα πιο έντονα, τα μάτια της, καρφωμένα πάνω στα δικά μου, πέταγαν σπίθες.

Δεν μου κάνει εντύπωση που ήταν τόσο θυμωμένη, μου κάνει εντύπωση που τόλμησε κι εμφανίστηκε. Είχα αρχίσει πλέον να αμφιβάλλω για την ύπαρξή της. Ωστόσο δεν ήταν λίγες οι φορές που την έβριζα και την καταριόμουν. Κάποιες φορές, ΟΚ, το παραδέχομαι, την είχα κλωτσήσει κιόλας. Γι αυτό ο θυμός. Γι αυτό και η εμφάνισή της.

«Κοίτα, αν έχεις κάτι να πεις, πες το. Εγώ δεν θέλω καμιά σχέση μαζί σου.»

Η Τύχη μου γύρισε την πλάτη.

«Και μην ξεχνάς ότι εσύ με εγκατέλειψες πρώτη. Για χρόνια σε κυνηγούσα, προσπαθούσα να σε πάρω στα χέρια μου, να σε αλλάξω, αλλά μάταια. Τι ζητάς τώρα;»

Γύρισε και με ξανακοίταξε, αυτή τη φορά τα μάτια της ήταν βουρκωμένα, το βλέμμα της ένα βουβό παράπονο.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

Όχι, αυτό δεν μπορούσα να τ' αντέξω. Έσκυψα στο νιπτήρα, έριξα νερό στο πρόσωπό μου, έπιασα το ξυράφι και τον αφρό ξυρίσματος. Τη στιγμή που ξανασυναντήθηκαν τα υγρά μάτια μας, με αντανακλαστική κίνηση ο αφρός έφυγε με δύναμη πάνω στον καθρέφτη σπάζοντας τον, όπως και αυτήν, σε χίλια κομμάτια.

Εκεί που τσέκαρα λοιπόν αν έχω κοπεί από κανένα εκσφενδονισμένο γυαλί, ένιωσα πίσω μου μια οικεία παρουσία. Γύρισα και την είδα, ταλαιπωρημένη, μουτρωμένη και άσχημη, με δυο βρώμικες βαλίτσες στα χέρια, στεκόταν η Ατυχία μου.

«Πού να βάλω τα πράγματά μου;»

Φερέλπιδες περιπλανήσεις

Επιβίβαση. Χαμόγελα και βλέμματα διερευνητικά. Προσδοκίες ανεξιχνίαστες. Το ταξίδι ξεκινά.

Ο οδηγός, οδοδείκτης παραπέμπων σε τόπους πρωτόγνωρους, επενδύοντας στην ανακάλυψη. Σαν να κρατά από τη μια ένα χάρτη, όπου αόρατα χαράσσει προορισμούς ευφάνταστους και από την άλλη μια κλεψύδρα, με την άμμο να αραιώνει, για να μας θυμίζει ότι πάντα ο χρόνος της δοκιμασίας είναι λίγος. Με ατόφια ειλικρίνεια μας μυεί στο άπιαστο απομυθοποιώντας το, περιφρουρώντας την προσήλωσή μας στο ανεκπλήρωτο.

Οι συνταξιδιώτες, κύκλοι ομόκεντροι σαν τους κύκλους στον κορμό ενός δέντρου, αυθύπαρκτοι και συνυπάρχοντες, σε μια νοερή περιπλάνηση με γνωστούς και αγνώστους που χωρίζουν και ξανασυναντιούνται στο ίδιο σταυροδρόμι μιας τρέλας δίχως τύψεις.

Κάθε νέα δοκιμασία και ένας δρόμος μυστικός, μια σκυταλοδρομία διαφορετική που ξεδιπλώνεται αργά. Πυκνή ομίχλη σκέψεων, εμπειριών και εικόνων αναδύεται. Σκέψεις ατιθάσευτες

ερίζουν στην κονίστρα μιας αθεράπευτης σπατάλης χρόνου. Άλλες δραπετεύουν στο πυρ το εξώτερο, αρνούμενες με πείσμα να αποκαλυφθούν και να χρησιμοποιηθούν. Όσες μένουν πυροδοτούν ευρηματικούς συνδυασμούς. Σκέψεις-νάρκισσοι που διεκδικούν ρόλο πρωταγωνιστικό και μας προκαλούν να τις συνταιριάσουμε. Και η φορτισμένη μας επιθυμία επιλέγει και συνθέτει, σμιλεύει και μεταμορφώνει.

Η άφιξη, μια ιεροτελεστία. Κάθε ταξιδιώτης με έναν ασκό πάνω στον οποίο είναι χαραγμένος ένας θυρεός εν εξελίξει. Οι συνταξιδιώτες αναμένουν. Είτε ακολουθεί επιβεβαίωση των προσδοκιών τους, είτε ανατροπή τους, κυριαρχεί αίσθηση δημιουργική και ομορφιά αναπάντεχη. Με εισιτήριο ένα χαλικάκι ανάλαφρο. Ψηλάφισμα και λίκνο αποκαλύψεων, κατάθεση ευάλωτων σκιών μνήμης, ατιμώρητη παραχάραξη σκέψεων, πανάκεια της δημιουργικής επιθυμίας κάθε ταξιδιώτη.

Και εγώ, μαθητεύω στο παιχνίδι της αποπλάνησης των λέξεων. Ευαίσθητη η ελευθερία τους. Παραισθησιογόνο που ανεβάζει τους σφυγμούς της εφήμερης αγαλλίασης των πειραματισμών.

Και μετά; Κάθε χαλικάκι και μια μικρή μυστήρια δύναμη που ο χρόνος εν μέσω θέρους θα μεταμορφώσει σε μια θαμπή ανάμνηση της διαδρομής. Ένα σημείο αναφοράς που πονηρά και με λαχτάρα εναποθέτουμε στο κάνιστρο των άρτι αποκτημένων αναμνήσεων με τη συνομολογημένη προσδοκία της επιστροφής...

α, ε, Ζ

Μια απειροελάχιστη στιγμή αυθορμητισμού απαθανατιζόταν ες αεί, τότε που μια φωτογραφία μπορούσε να αφηγηθεί ολόκληρη ιστορία- όχι όπως σήμερα που χρειάζονται πολλές φωτογραφίες για να γίνει το ίδιο- τότε που οι αναμνήσεις θα επιβίωναν ασπρόμαυρες στις επερχόμενες δεκαετίες.

Μια φωτογραφία στα τέλη του '70: Πάσχα αυθεντικό στο χωριό. Μια φωτογραφία-άρπαγας ανύποπτων στιγμών, ξεχασμένη στο τζάκι της αιωνόβιας-πλέον- γιαγιάς, όπου φωλιάζουν όλα τα εγγόνια, ακόμη και εκείνο που δεν είναι πια ανάμεσά μας.

Μια φωτογραφία-αποθέωση των «άλφα» της μονοψήφιας ακόμη ηλικίας: της ανυπομονησίας της κοινής επιδρομής στον καυτό, ξεροψημένο οβελία. Της αμεριμνησίας του ατέλειωτου παιχνιδιού των ανοιξιάτικων διακοπών και της ανεμελιάς που ξόρκιζε κάθε ανασφάλεια. Της ατέλειας που διόλου δε σε έκανε να νιώθεις «ήττων» σαν τα σπασμένα κόκκινα αυγά. Της απίστευτης απλότητας. Της αγάπης για τη ζωή και για κάθε ώρα της που δεν τη θυσίαζες για κανένα αόριστο και απροσδιόριστο αύριο. Ζωή ανεπιτήδευτη στο απόλυτο παρόν με αύρα χαράς και απορίες ατελείωτες , γιατί τίποτα δεν ήταν αυτονόητο, τίποτα προνοηματοδοτημένο...

Μια φωτογραφία που ταραξεί με δριμύτητα καθάριου παφλασμού στοιβαγμένες στιγμές μνήμης που υπνοβατεί και νοερά παρατηρείς τα «άλφα» να λικνίζονται σιωπηλά και να μετουσιώνονται σε «έψιλον» στην κλειψύδρα της ζωής: σε εφηβεία

και εκρήξεις, σε ενηλικίωση και έκθεση, σε εμπόδια και ελπίδες, σε ενδιαφέροντα και ευθύνες, σε έκφραση και επιθυμίες, σε εμπειρίες και ευελιξία, σε εσωτερικότητα αλλά και εξωστρέφεια, σε επιλογές και ελευθερία...

Και, όλα τα άλφα και τα έψιλον τρία μόλις γράμματα κοντά και μακριά, τρεις δεκαετίες- φτεροκοπήματα εξερευνήσεων και διεκδικήσεων, εκπλήξεων και ανατροπών, με βιώματα άλγους κάθε απώλειας, με δείπνους μυστικούς-ίσως και προδοσίες, δεκαετίες-δήμιοι και γητευτές του απροσδιόριστου που ,γκρεμίζοντας και δημιουργώντας με εμπιστοσύνη και αποφασιστικότητα, υπηρετούν και αξιώνουν τη σύζευξη κάθε χτύπου της καρδιάς με την ανάταση και την κατάφαση του μόνου μεγάλου «ζήτα», της Ζωής...

Ώρα αμέθυστος

Βράδυ καλοκαιρινό, μεσογειακό. Μακριά, στο βάθος, αμπελώνες. Κοντά, αρχαιότευκτη αμμουδιά. Ακατάπαυστος παφλασμός. Εν μέσω νυκτός, η σελήνη ψιθυρίζει: “Ώρα εικοστή τέταρτη... Ώρα αμέθυστος. Όλα τα μυστήρια υπό την προστασία μου!” Και αφουγκράζεται δυο μοναχικούς συνομιλητές :

-Είμαι καθηλωμένο. Πυριτική άμμος στα γονιδιά μου υπάρχει. Γαία. Και ένας γρύπας αρχαίος χαραγμένος στη βάση μου, διαστάσεων ανεπαισθήτως ορατών, έμβλημα κατατεθέν της ποιότητας και της μυθικής προέλευσής μου. Άδειο και γεμάτο, ετεροκατευθύνομαι. Διάφανη και εύθραυστη η ακαμψία μου. Γεμάτο, ετεροκατευθύνω. Μοχλός κάμπτων τας συστολάς του κόσμου. Δεν είμαι πλασμένος για κοκτέιλ εγώ.

-Είμαι σταγόνες αεικίνητες και αξεχώριστες. Χορός μαινόμενων ουσιών τα γονιδιά μου. Με δυνατή επίγευση, ροδόχρωμο και σκοτεινό, φρουτώδες, ελαφρώς αφρώδες, με άρωμα εκφραστικό. Έμβλημα κατατεθέν μου η μείξη γεύσεων, ζυμωμένων μόνο στη Μεσόγειο. Πάντα ετεροκατευθύνω, με άπιαστη τρυφερότητα, δραματικά πρόσκαιρη εις το διηνεκές.

-Είμαι γερό ποτήρι εγώ. Η μακρόχρονη ζωή μου το μαρτυρά.

-Ρίξε λίγο νερό στο κρασί σου. Το ράγισμα χρόνια δεν κοιτά.

-Γαία πυρί μειχθήτω!

-Οίνος επιθυμία μειχθήτω!

-Θέρος, τρύγος, πόλεμος ...

-Έρωσ , ρίγος, όλεθρος ...

-Εσύ, γέννημα σάρκας μεσογειακής, τόσο γήινη
κι όμως ρευστή και άπιαστη,
θρέμμα ήλιου που δεν προσδιορίζεται
από κανέναν ομοιόπτωτο,
μέθη του ασυγκράτητου κατακτητή,
ολύμπιο νέκταρ αγέραστων θεών
και λίκνισμα αιθέριο,
κάθε σταγόνα σου – καθρέφτισμα
αλάνθαστων βλεμμάτων άχρονης επιθυμίας
νυν και αεί.

-Εσύ , γέννημα σάρκας πυρακτωμένης
κι όμως διάφανος και δροσερός,
θρέμμα ήλιου που δε δέχεται
κανέναν ετερόπτωτο,
κρυστάλλινη συνοδεία ανεξερεύνητων στιγμών,
αποθέωση των εύθραυστων στερεών,
μεθάς από την ίδια σου τη στιβαρότητα.
Κάθε χιλιοστό σου – ιρίδισμα
ανένδοτης όψης λέοντος ηγεμόνος
εις τους αιώνας των αιώνων .

Η νύχτα παρακολουθεί και μονολογεί:

“Συνάντηση μοιραία περιηγητών μακρινών ,
μεταξένια ένωση υφών διαφορετικών ,
εκρηκτικό σμίξιμο γεύσεων μεθυστικών ,
έξαψη και παραίσθηση εκατέρωθεν.
Ώρα μέθης . Ώρα μηδέν .”

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

Και το νεότευκτο ράγισμα επισφραγίζει:

-Εγώ ,τέκνο γνήσιο και των δυο σας αναμφίβολα,
πατρός αγέρωχου και εύθραυστου,
μητρός τε βακχίδας μαινόμενης ,
γέννημα – θρέμμα ένωσης και υποταγής
και ισόβια επιβεβαίωση απειροελάχιστης συνύπαρξης

,

γίνομαι τέλος και αρχή
και ήμισυ του παντός.

Παπαϊωάννου Αμαλία

Επέτειος

Το μικρό κορίτσι άκουγε την στοργική, πολυφίλητη φωνή της γριάς να αρχίζει τη μοιρασιά των λέξεων. Ετούτο το παραμύθι δεν άρχιζε σαν όλα τα άλλα.

Μάρτυρες της αλήθειας του έφταναν ο μικρός Ιούνιος, το κίτρινο φως των ξεραμένων χόρτων κι οι ίσκιοι των λησμονημένων, πίσω από τις ρωγμές των τοίχων.

Ίσως και το πλήθος, καθώς σαν φίδι ιερό, έσερνε τον ανήφορο, στον πατρικό λόφο που όριζε η μαρμαρένια στήλη.

Έρθαν πρώτες οι εικόνες, το χέρι της γιαγιάς τις ξεδίπλωνε μία-μία από την τσέπη της ποδιάς της: στάχια ξανθά, πέτρινα μικρά σπίτια, το πηγάδι της μεγάλης πλατείας, το στοιχειωμένο σχολείο της Μαλάμωσ. Άκουσε τα βελάσματα, ένωσε το πρώτο καλοκαιριάτικο κάμα, που τύλιγε κορμιά και πέτρες. Σε άλλη περίπτωση θα έβλεπε νεράιδες και ξωθικές. Μπορεί και τον αράπη του πηγαδιού.

Τώρα όμως την τρώμαξαν κραυγές μεταλλικές, πρόσωπα του μίσους και του πολέμου παραμορφωμένα, ποδοβολητά από μπότες,

που θα στοίχειωναν έκτοτε τον ύπνο της. Την έπνιξαν η φωτιά κι ο καπνός, τα όπλα εξόρισαν για πάντα το θέρος.

Κι ύστερα ήρθε το αίμα .Μύρισε την πικρή μυρωδιά του, καθώς προσπαθούσε να ενωθεί με το χρώμα. Δεν άκουσε τις φωνές των σκοτωμένων και λησμονημένων έπειτα από το αίμα.

Ωστόσο πρόφτασε να δει:

τη γριά Ελένη, τρελή κι αναμαλλιασμένη, να μετρά τους σκοτωμένους της, τη νύφη και τα δύο εγγόνια. Τη θυμόταν από άλλα, παλιότερα παραμύθια, τότε που έλουζε το στεφάνι των χοντρών πλεξούδων με βότανα της πρωτομαγιάς και δαφνόφυλλα.

Τη Δήμητρα και την Γεωργία, αδελφές, να υφαίνουν μεσάλια, προσόψια και το βίαια ακυρωμένο όνειρο ενός γάμου, έγκλειστες για πάντα στον κύκλο του αίματος.

Το μικρό παιδί του ειρηνοδίκη, που ξάπλωσε στα αγαπημένα σώματα των γονιών, σκεπάστηκε με τ' αγιασμένο αίμα και σιγομουρμούρισε ξόρκια σωτηρίας και προσμονής.

Το κορίτσι αναζήτησε το δικό του χέρι, σαν υπόσχεση ελπίδας, έντυσε τα ιερά μέλη και σώματα με τα χρώματα του τόπου της: κρεμεζιά μεταξωτά, χρυσά γιορντάνια και φλουριά, δίνοντας έτσι τον όρκο να θυμάται.

Και να μοιράζει τον άρτο της μνήμης στα παιδιά της.

Κι όταν μεγάλωσε αποφάσισε να διδάξει των αγώνα των επιζώντων: την απόφαση να κρατηθούν στη ζωή και να παλέψουν, έτσι όπως συμπυκνώνεται στο μαύρο μαντήλι του πένθους των γυναικών. Υφασμένο με τα πιο ανθεκτικά νήματα της υπομονής. Κι άρχισε η επόμενη μέρα φορτωμένη βάσανα και φρίκη να ξεπλένει το

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

μαύρο του μαντηλιού. Τα ορφανά παιδιά έπρεπε να μεγαλώσουν. Τα έρημα σπίτια και τα ερείπια να κατοικηθούν. Να μαζευτεί το αυγό της κότας και το γάλα της γίδας για το ορφανό βρέφος. Προικιά και φορεσιές να κεντηθούν ξανά. Ελιές κι αμπέλια να δώσουν καρπό για τους δύσκολους χειμώνες.

Να βράσουν και να στολίσουν το στάρι με τα σπόρια του ροδιού, μήπως συγχωρεθούν οι αμαρτίες των αθώων σφαιρισθέντων και των ζωντανών.

Ίσως τότε ο βασιλικός και η αρμπαρόριζα να χαρίσουν την ευωδιά τους στα βασανισμένα κορμιά.

Σ' αυτό το ιαματικό κι αθάνατο νερό που ξέπλυne το αίμα και το μαύρο, σκύψε κι εσύ ξέne, αν θέλεις να ξεδιψάσεις και να δεις καλά το πρόσωπό σου.

Μια φωτογραφία στο τζάκι

«Σώπα, καημένη! Προχτέ πήγα κι η φωτογραφία ήταν στο τζάκι. Άκου χώρ'σε η Μαρία! Τι τα λέτε! Θα πάω τ'απόγεμα στ'ν Ασήμω κι άμα έχ'νε κατεβάσει τη φωτογραφία απ' το τζάκι πάει να πει ότ' χώρ'σε. Τι να πεις, τυχερά είν'αυτά».

Ούτως ανεφώνησε στενάζοντας η Φροσύνη του Κολώνη, άρτι πληροφορηθείσα το σημαίνον γεγονός της ημερησίας διατάξεως, πρώτο τη τάξει του κουσούλτου που ελάμβανε χώρα εκείνο το απόγευμα στο χειμωνιάτικο της Βασιλικής, όπου είχαν μαζευτεί σε βεγγέρα γειτόνισσες.

Η Φροσύνη, καλή καγαθή γυνή, νοικοκυρά πρώτη, εστεναχωρήθη με τα νέα.

Ήλπιζε να μην αληθεύουν. Μήπως αυτή πρώτη δεν μετέφερε το χαρμόσυνο γεγονός των αρραβώνων της Μαρίας; Αυτή δεν περιέγραφε με τόσην περηφάνεια κι ευγλωττία την φωτογραφίαν που εκοσμούσε την μαρκίζα του τζακιού στη σάλα της Ασήμω, της μητρός της νύφης; Αυτή τάχα δεν παρεσκεύασε ευόδους τηγανίτας με το μυστικό χαρμάνι της προμάμης της, και τις επήγε κέρασμα για τα καλορίζικα,μαζί με ζεύγη πολυτελών προσοψίων για την προίκα της Μαρίας;

Και τώρα, να διελύθη τάχατες ο αρραβών;

Αργομοίρα καλομοίρα, είπον ολίγους μήνας πριν, όταν εμαθεύτηκε ο αρραβών.

Έχει ο Θεός για όλους. Και για την Μαρία, δεσποινίδα ετών 39, δασκάλα, απόφοιτον του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου της

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

Θεσσαλονίκης, ομιλούσα απταίστως την αγγλικήν, μη διορισθείσα όμως ακόμη εις το δημόσιον, ευειδήν, νοικοκυράν, από καλό σπίτι, ήσυχoi άνθρωποι, μοναχοκόρην, ορφανή πατρός. Άτολμος, όμως, νωθρά, παρακολουθούσα και πιστεύουσα τα τηλεοπτικά ρομάντσα.

Και ευρέθησαν οι επιτήδαιοι. Κι έγινε το προξενιό. Και τα βρήκαν οι δύο νέοι, κι απεφάσισαν να συνεχίσουν από κοινού τον βίο τους.

Ο γαμβρός ήτο από γειτονικόν χωρίον, αρβανίτης, εύμορφος, μελαχροινός, συνομήλικος, τακτοποιημένος, τον είχε τον τρόπο του. Ήτο έμπορος, με δικό του κατάστημα, και νεόδμητον οικίαν. Δι' αυτόν το λόγο κι όλοι ανεφώνησαν «αργομοίρα καλομοίρα».

Έγιναν οι αρραβώνες, εφόρεσε βαθυκόκκινον φουστάνι η Μαρία, εχτένισε με προσοχή τα ξανθά μαλλιά, αντηλλάχθησαν όρκοι και δώρα. Βγήκε κι η φωτογραφία, που δεν εχόρταινε η Φροσύνη στο τζάκι. Υποσχέσεις και χαμόγελα.

Ήρχισαν οι επισκέψεις και τα κεράσματα.

Το προικών σπιτάκι της Μαρίας άνοιξε τα παραθυρόφυλλά του, εχαμογέλασε, εξεστάθηκε. Αερίζονταν τα αρχοντικά σεντόνια στον μικρόν εξώστην. Τα κατεσκώπευαν επιμελώς οι διδασκάλισσες του αντικρινού σχολειού, προσπαθώντας να βρουν σημάδια της κρυφής ζωής του ζεύγους. Κατέληξαν κι αυτές: αργομοίρα καλομοίρα, κανέναν δεν ξεχνά ο Πολυεύσπλαχνος.

Μόνον η Ναταλία, η φαρμακοποιός, διέκρινε χυδαιότητα στο βλέμμα του γαμβρού,

μίαν προστυχιά, όπως είπε, αλλά κανείς δεν έδωσε την δέουσαν σημασίαν.

Έως της στιγμής της διαλύσεως του αρραβώνος.

Διότι ο αρραβών διελύθη, και στην επόμενη επίσκεψη της αγαθής Φροσύνης του Κολώνη στη σάλα της Ασήμω, η φωτογραφία είχαν απομακρυνθεί δια παντός από την μαρκίζα του τζακιού. Τα χρυσαφικά είχαν επιστραφεί, το ωρολόγι του γαμβρού ήτο κρυμμένο στο βελουδένιο του κυτίον, βαθιά, στα συρτάρια της Μαρίας, κάτω από μάλλινες εσάρπες και δαντελένια εσώρουχα, να μην ακούγεται ο χρόνος που περνά, να πάψει.

Και η Φροσύνη δεν εδύνατο να συζητήσει με την μητέρα της Μαρίας, την Ασήμω, να μάθει την αιτίαν του χωρισμού, διότι ήσαν παρούσες κι έτερες γειτόνισσες .

Ήτο η Αφέντρα που ενθυμήθηκε να πάει την μονίμως αστρίφωτην και ξηλωμένην φούστα για γάζωμα, μέρες που ήταν -επλησίαζε το Άγιον Πάσχα- χαιρέκακος γυνή

που βρήκε την ευκαιρία να ενθυμίσει στην ομήγυριν πως τρεις νύμφας κατέβασε η ίδια από την σκάλα της. Ήτο και η Ανθίτσα εκεί, έτερη γειτόνισσα, τρομακτική, που επετάχθηκε δια να ζητήσει την συνταγή των αμυγδαλωτών, μέρες που ήταν –επλησίαζε, όπως προείπα, το Άγιον Πάσχα- έχουσα θυγατέρα ανύπανδρον, έχαιρε που δεν ήταν μόνη τώρα πια.

Κανείς δεν έμαθε την αλήθειαν. Ποίος έφταιξε;

Η ατολμία της νύφης; η χυδαιότης του γαμβρού; η κακιά πενθερά που είχαν παθολογικήν αδυναμίαν στον υιόν της;

Κανείς δεν ξέρει. Ούτε η Φροσύνη που κατέληξε με διάθεσιν φιλοσοφική κατά μόνας, ανασκουμπώνουσα τα μανίκια της και αναπιάνοντας τσουρέκια: «Αυτά είναι τυχερά. Έχει ο Θεός για όλους. Κι άμα είχαν στεφανώσει κι είχαν κάμει παιδιά;»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

Κι η Μαρία ετοιμάστηκε κι αυτή για το Πάσχα, για να υπάγει στην εκκλησία της, να φορέσει τα γιορτινά της, να αστράψει και να ξεσκονίσει την μαρκίζα του τζακιού, να τοποθετήσει κορνίζες με φωτογραφίες στιγμών ευτυχίας συγγενών και φίλων, όχι τη δικιά της.

Κι ο γράφων, χωρίς διάθεση φιλοσοφική, ενθυμούμενος τον μακαρίτην τον Χρήστον Βακαλόπουλο, επιθυμεί να απευθυνθεί εις την Μαρία, ως άλλη Ρέα Φραντζή και να της πει:

Φύγε Μαρία, πήγαινε μακριά, είσαι απόφοιτος του Αριστοτελείου, είσαι νέα.

Μάθε να οδηγείς, αγόρασε ποδήλατο, κάνε μαθήματα, άνοιξε φροντιστήριο, κλείσε την τηλεόραση, μην φτιάχνεις άλλα γλυκά, πιες ένα ποτό, διάβασε εφημερίδα, πήγαινε μόνη σου για καφέ, χωρίς τις φίλες σου, πιες δύο ποτά, βρες εραστή, πέταξε τις φωτογραφίες των άλλων από το τζάκι, άναψε φωτιά, συνέχισε τις σπουδές σου, μέθυσε, οργανώσου σε συλλόγους, βοήθησε, ταξίδεψε, γέμισε την μαρκίζα με αναμνήσεις των ταξιδιών σου, χόρευσε, πέταξε το ρολόι από το συρτάρι, εμπιστεύσου το χρόνο, φτάσε στη δική σου γραμμή του ορίζοντος, ξάφνιασέ μεαν μπορείς.

Εν Διστόμω,

23 Απριλίου 2016

Αμαλία Ν. Παπαϊωάννου

Τα πρόσωπα και τα γεγονότα είναι φανταστικά. Κάθε ομοιότητα είναι τυχαία.

Σε ασημένιο πλαίσιο

Μεγάλωσα με τη γιαγιά Κατερίνα. Γονείς δεν έχω. Σκοτώθηκαν στις 28 Ιούλη, τη μέρα των γενεθλίων μου. Από τότε δεν τα γιορτάζω. Τελευταία φορά φύσηξα τούρτα γενεθλίων εδώ, στο σπίτι της γιαγιάς, θυμάμαι. Εκείνο το βράδυ η γιαγιά επέμενε να μείνω μαζί της, “δεν τη χόρτασα καθόλου τη μικρή”. Τα κεράκια ήταν εφτά, ό,τι είχα τελειώσει την πρώτη τάξη. Ο μπαμπάς, ως συνήθως, είχε πει λίγο κρασάκι παραπάνω. “Ρινιώ, τι λες; Θες να μείνεις;” Μου είχαν δώσει το όνομά της, αλλά δε με φώναζαν Κατερίνα. Ρινιώ. Είναι πιο μοντέρνο. Γύρω στα μεσάνυχτα γιαγιά και εγγονή τούς ξεπροβοδίσαμε ως την πόρτα του κήπου. Ακριβώς απέξω περίμενε το Φορντ έτοιμο να τους σκοτώσει. Ήμασταν όλοι χαρούμενοι. Ο πατέρας μου γιατί είχε πει, η μάνα γιατί πάντα έτσι ήταν, εγώ γιατί θα έμενα με τη γιαγιά και η γιαγιά γιατί θα με είχε δυο ολόκληρες μέρες μαζί της, για την ακρίβεια ως την Κυριακή το βράδυ. Πού να φανταζόταν ότι θα με κρατούσε εννιά ολόκληρα χρόνια. Πλησιάζοντας στο Φορντ η γιαγιά τον είδε που παραπάταγε. Μόλις κατάλαβε ότι πήγαινε για τη θέση του οδηγού του ’βαλε τις φωνές.

“Καλά, καλά, μην κάνεις έτσι, θα οδηγήσει η κόρη σου σήμερα”. Δεν ήταν κακή οδηγός η μαμά, αλλά τρία χιλιόμετρα πιο κάτω το Φορντ άλλαξε πορεία και καρφώθηκε κάτω από την παρατημένη καρότσα μιας νταλίκας. Πέθαναν και οι δυο ακαριαία. Η φωτογραφία του γάμου τους πήρε τη θέση της στο τζάκι, δίπλα στους άλλους πεθαμένους. Θείοι, θείες, παππούδες και γιαγιάδες, γαμπριάτικα κουστούμια και νυφικά στην επικράτεια του θανάτου. Έτσι που είχα το γραφείο μου δίπλα ακριβώς στο τζάκι, τους έκανα παρέα. Καμιά φορά μιλούσα μαζί τους. Τους άλλαζα θέση. Φωτογραφίες σε κορνιζούλες με στήριγμα για να στέκονται όρθιες. Σύνολο εφτά. Κάποια στιγμή εμφανίστηκε μια άδεια, με ασημένιο πλαίσιο. Ρώτησα τη γιαγιά. Εκείνη με κοίταξε σοβαρή. “Σε αυτή την κορνίζα θα βάλεις εμένα όταν έρθει η ώρα”, είπε.

Κάτω από τις φωτογραφίες το τζάκι έκαιγε αμέριμνο. Δίπλα το κρεβατάκι που κοιμόμουν εγώ. Το κρεβατάκι έγινε κρεβάτι, το δημοτικό έγινε γυμνάσιο και μετά λύκειο. Στην αρχή με τη γιαγιά Κατερίνα όλα πήγαιναν καλά. Όταν δε μοιρολογούσε ήταν μια χαρά. “Αν είχα αφήσει τον πατέρα σου να οδηγήσει μπορεί και να μη γινόταν”, έλεγε. Την έτρωγαν οι τύψεις. Της τα ‘λεγε καμιά φορά και η μαμά όσο ζούσε. Την έλεγε ανακατώστρα. “Τι ανακατεύεσαι συνέχεια, ρε μάνα”, της έλεγε. “Δεν είμαστε πια μικρά παιδιά”. Και να τώρα. Αν δε μιλούσε; Αν δεν έλεγε ποιος να οδηγήσει; Τι δουλειά είχε αυτή να πει ποιος θα οδηγήσει; Τι να πεις. Μπορεί και να ήταν γραφτό.

Στην πρώτη λυκείου άρχισαν οι τσακωμοί. Η γιαγιά Κατερίνα είχε αναλάβει την προστασία μου από το κακό που παραμόνευε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

παντού. Μου μιλούσε διαρκώς για την αμαρτία και για την κόλαση. Μου έγραφε κομμάτια της Αγίας Γραφής σε χαρτάκια και τα έκρυβε μέσα στα βιβλία, να τα βλέπω στο σχολείο όταν αυτή δε θα ήταν εκεί για να με προστατέψει.

“Αν υπάρχει κόλαση; Και το ρωτάς; Άκου, λέει, αν υπάρχει! Υπάρχει και παραυπάρχει. Και είναι εδώ, όχι αλλού. Κι ούτε θέλει πολύ ψάξιμο. Ο κόσμος είναι γεμάτος. Και η ζωή, τι είναι νομίζεις κι αυτή; Να στο πω εγώ. Μια δυστυχία είναι, ένα μαρτύριο, αργό και βασανιστικό. Μάτια έχεις, άμα κοιτάξεις ένα γύρω, θα το δεις. Μόνο άμα είσαι στραβός δεν βλέπεις. Παράδεισος δεν ξέρω. Θα υπάρχει κι αυτός, αλλά αλλού. Εγώ μια φορά αυτόν δεν τον είδα. Για να πω την αλήθεια, μια δυο φορές νόμισα πως τον είδα, αλλά στο τέλος... Κάλπικος, πώς το λένε”.

Η κόλαση υπήρχε πράγματι και είχε πολλά πρόσωπα. Το χειρότερο απ’ όλα ήταν του Χρήστου. Ο Χρήστος είχε ένα κόκκινο μηχανάκι και δύο μάτια που όταν με κοίταζαν το μηχανάκι γινόταν πολύ πιο κόκκινο. Ένα απόγευμα ήταν γραφτό να ανέβω σε εκείνη την πίσω θέση, να πιαστώ από τη μέση του Χρήστου και να αφήσω τα μαλλιά μου να ανεμίζουν σαν τρελά στον αέρα, αντί να πάω στα αγγλικά για το τεστ, όπως ήταν το κανονικό. Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα το ψέμα της γιαγιάς. Παράδεισος υπήρχε και ήταν εδώ.

Την άλλη μέρα οι εφημερίδες έγραψαν ότι πέρασε με κόκκινο χωρίς δίπλωμα. Πώς έγινε δεν μπορώ να πω. Δεν πρόλαβα να δω. Το μόνο που θυμάμαι είναι ότι έλυσα τα χέρια μου από τη μέση του και έτρεξα να πάω στο σπίτι. Έτρεξα όσο πιο γρήγορα μπορούσα, γιατί

ποιος άκουγε τώρα τη γιαγιά. Πέρασα την πόρτα της αυλής κι ύστερα της εισόδου χωρίς να τις ανοίξω. Στο τζάκι οι πεθαμένοι με κοιτούσαν με αυτό το κάπως ουδέτερο χαμόγελο ανάμεσα στη λύπη και τη λήθη. Δοκίμασα κι εγώ το ίδιο, κι αμέσως μόλις το πέτυχα, έδωσα μια και μπήκα στην άδεια κορνίζα που προοριζόταν για τη γιαγιά. Κοιτούσα προς το άδειο γραφείο όπως οι άλλοι. Δε φορούσα νυφικό. Μπλε φούστα μπλε μπλουζάκι με το σήμα αριστερά: *Δεύτερο Λύκειο Αγρινίου*. Η γιαγιά Κατερίνα με ξεσκόνιζε κάθε μέρα κι ύστερα μου έδινε ένα φιλί, σαν αυτό στις εικόνες τις Κυριακές. Με κοίταζε με αυτό το βλέμμα, ότι και καλά εγώ σου τα 'λεγα αλλά εσύ δε με άκουγες. Μοιρολογούσε ψιθυριστά, χωρίς δάκρυα. Και πού να τα βρει. Με τόσες φωτογραφίες πάνω στο τζάκι μπορεί και να στέρεψαν.

Μερικές φορές με κοιτάζει ανέκφραστη. Μου περνάει από το μυαλό ότι μπορεί και να με μαλώνει βουβά. Όχι που πέθανα, αλλά που της έκλειψα την κορνίζα. Τη δική της κορνίζα, αυτή με το ασημένιο πλαίσιο.

Το νόημα

Το σημείωμα είχε μόνο τρεις λέξεις. Τρεις απλές λέξεις γραμμένες με κεφαλαία γράμματα: “ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΝΟΗΜΑ”. Αυτό ήταν το μόνο γράμμα που έλαβε από τον πατέρα του. Πρώτο και τελευταίο. Για την ακρίβεια δεν το έγραψε ειδικά για κείνον. Το έγραψε γενικά. Παραλήπτης η υφήλιος. Αυτός όμως το πήρε προσωπικά. Ο ίδιος ο πατέρας του... δεν ήταν μικρό πράγμα. Είχε κλείσει τα δεκαοχτώ όταν του το είπε. Η μάνα. Καιρό κρατούσε μέσα της αυτή την πέτρα. Χρόνια ολόκληρα. Στην αρχή ο μπαμπάς ήταν στα καράβια. Πόσα χρόνια να είναι ένας άνθρωπος στα καράβια; “Βασιλική, πες το του παιδιού”. Η αδερφή της. “Τι περιμένεις; Να το ακούσει από τους άλλους;” Και το παιδί μεγάλωνε με το παιχνίδι, μέσα σε πλαγιαστά βλέμματα και ψιθύρους. “Ίδιος ο μακαρίτης”. Κι ύστερα, με νόημα: “Αρκεί να μην του μοιάσει και στ’ άλλα...”.

Μια μέρα το αποφάσισε. “Το και το, παιδί μου”, η Βασιλική. Του έδειξε και το σημείωμα. Εκείνος δεν είπε τίποτα. Μόνο το πήρε και το έβαλε στην τσέπη. Έτσι, να έχει κι αυτός κάτι από τον πατέρα. Αργότερα το σημείωμα τσαλακώθηκε, το έβαλε στο πορτοφόλι. Κάθε φορά που το άνοιγε, το έβλεπε και ήταν σαν να έκανε μια επανάληψη. Σαν κάποιος να του είχε βάλει μια εργασία για το σπίτι και έπρεπε ανυπερθέτως να το μάθει απέξω. “ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΝΟΗΜΑ”. Αργότερα, άνοιξε κλείσε το πορτοφόλι, το σημείωμα άρχισε να ξεθωριάζει. Αποφάσισε να φύγει. Ταξίδεψε. Μετά άραξε στα νησιά. Βρήκε δουλειές, γνώρισε ανθρώπους, μίσησε, χάρηκε, λυπήθηκε. Ο κόσμος γύριζε γύρω-γύρω με μεγάλες ταχύτητες. Στο κέντρο αυτός.

Όλα γύριζαν γύρω του, όλα άλλαζαν. Ακόμα και μέσα στο πορτοφόλι του, κάρτες έμπαιναν και έβγαιναν, εισιτήρια, λεφτά. Πέρασαν πολλά λεφτά από αυτό το πορτοφόλι. Όλα ήταν όμορφα και κυρίως όλα είχαν το νόημά τους και σε φώναζαν να το αγγίξεις, να το βρεις. Ξαμολούσε τις πέντε αισθήσεις για θελήματα, με μία μόνη και σταθερή παραγγελία: τα θέλω όλα και τα θέλω τώρα. Ήταν τόσο ωραίο να είσαι το κέντρο του κόσμου! Έπειτα ερωτεύτηκε, και το κέντρο του κόσμου ξαφνικά άλλαξε. Έγινε αυτή. Το σημείωμα στο πορτοφόλι ήταν πάντα εκεί. Μόνο που είχε αρχίσει να ξεθωριάζει. Πρώτα χάθηκε η πρώτη λέξη αντιστρέφοντας τη σημασία. "...EXEI NOHMA". "Α, ρε πατέρα, δεν είχες δίκιο. Καθόλου δίκιο δεν είχες", σκεφτόταν κι έσφιγγε ακόμα πιο δυνατά στην αγκαλιά του το κέντρο του κόσμου.

Όμως αυτά ήταν παλιά. Η σκέψη τους άφηνε μόνο μια πικρή γεύση στον ουρανίσκο. Η υφήλιος γύρισε πολλές φορές γύρω από τον εαυτό της. Οι φυγόκεντρες δυνάμεις τον έσπρωξαν, τον πέταξαν τόσο μακριά, που αναρωτιέται ποιος του έστησε αυτό το παιχνίδι. Ποιος του σκάρωσε αυτό το κακόγουστο αστείο, αν ήταν ο ίδιος ο εαυτός του ή κάποιος άλλος. Είδε τον κόσμο όπως πραγματικά ήταν. Άθλιος, μίζερος και κακός. Είχε όμως ακόμα τη δύναμη, κυρίως είχε τη θέληση να τον αλλάξει. Σιγά-σιγά, λίγο-λίγο. Πέρασαν χρόνια έτσι, μέσα σε αυτό το σιγά-σιγά, το λίγο-λίγο. Αυτά τα δυο, το σιγά και το λίγο του ροκάνισαν αργά δύναμη και θέληση. Τη θέληση, κυρίως αυτή. Χτυπούσαν τα τηλέφωνα. Δεν τα σήκωνε. Τώρα έμενε σε τούτη την καλύβα στο λόφο και κοίταζε από το νοτισμένο τζάμι τον καιρό καθισμένος στο μονό κρεβάτι, το ίδιο που η Βασιλική

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

χρησιμοποίησε σαν φυσική έξοδο. Τον ειδοποίησαν. “Έλα, η μάνα σου”, του είπαν. Δεν την πρόλαβε. Έφυγε έτσι αυτή, χωρίς σημειώματα.

Σηκώθηκε και έκανε μερικά βήματα προς το παράθυρο. Ο καιρός φαινόταν πραγματικά αγριεμένος. Καμιά δεκαριά μέτρα πιο πέρα το μεγάλο πλατάνι, γυμνό από φύλλα, απειλητικό. Το μεγάλο κλαδί, το κλαδί του πατέρα, σαν τεράστιο μπράτσο τεντωμένο, κόντευε να αγγίξει το σπίτι. Τούτη την άνοιξη μπορεί και να τα κατάφερνε. Να το φτάσει. Να το πιάσει. Ο Φλεβάρης ήταν στα τελευταία του. Δίσεχτο έτος. Ο χειμώνας είχε μια ύστατη ευκαιρία να αποδείξει για πόσο τρομερά πράγματα ήταν άξιος. Και ήταν. Όλη τη νύχτα δούλευε. Και όταν το πρωί της 29ης τραβήχτηκαν τα σκοτάδια, το τοπίο άστραψε λευκό, βουλιαγμένο στο χιόνι που εξακολουθούσε να πέφτει πυκνό. Μικρές, απειροελάχιστες νιφάδες, μικρά τίποτα χόρευαν σαν λιλιπούτειοι αλεξιπτωτιστές απιθώνοντας την ανυπαρξία τους πάνω στην επιφάνεια των αδιάφορων πραγμάτων. Αλήθεια, πόσο ζυγίζει μια νιφάδα; Τίποτα. Βράχια, δέντρα, σπίτια είχαν φορέσει μια φυσική λευκή επένδυση. Βγήκε έξω σπρώχνοντας με δυσκολία την πόρτα. Έκανε μερικά βήματα βουλιάζοντας ως τη μέση στο χιόνι. Έδειχνε εύκολο, αλλά δεν ήταν. Δέκα μέτρα ως τον πλάτανο του φάνηκαν αιώνες. Σταμάτησε να πάρει μια ανάσα. Έβγαλε το πορτοφόλι από την τσέπη και έψαξε το σημείωμα. Φυσικά και μπορούσε να ξαναχρησιμοποιήσει το ίδιο. Είχε ξαναπατήσει τα γράμματα με το στίλο και έδειχναν τώρα και οι τρεις λέξεις σαν να πρωτογράφηταν σήμερα. Σήκωσε το κεφάλι του ψηλά. Το μεγάλο κλαδί με όλο αυτό το χιόνι που είχαν αποθέσει οι νιφάδες πάνω του φάνταζε σαν

τέρας. Χιλιάδες, εκατομμύρια νιφάδες πάνω στο μεγάλο κλαδί. Τις παρακολουθούσε πώς έπεφταν σαν τρελές με το ανύπαρκτο βάρος τους. Του θύμισαν τη ζωή του με τα μικρά και μεγάλα περιστατικά της όλα τόσο μηδαμινά, τόσο τιποτένια, υπερεκτιμημένα, σαν αυτές τις νιφάδες δίχως υπόσταση, που ήταν σε λίγο καταδικασμένες να λιώσουν και να εξαφανιστούν δίχως να αφήσουν ίχνη πίσω τους.

Τότε έγινε το απρόσμενο: το μεγάλο κλαδί, εκείνο το κλαδί που έδειχνε να τον περιμένει με μια απίστευτη σιγουριά, γραμμένη ίσως σε ένα στραβό απειροελάχιστο γονίδιο που περνάει από πατέρα σε γιο, σωριάστηκε ξαφνικά με έναν τρομερό θόρυβο εκεί, δυο μέτρα μπροστά του. Εκατοντάδες, χιλιάδες μικρές νιφάδες πάνω σε αυτό το κλαδί Έμεινε λίγη ώρα έτσι να το παρακολουθεί αποσβολωμένος.

Σηκώθηκε σαν ζαλισμένος και ακολούθησε ανάποδα το μικρό, το λίγων μέτρων μονοπάτι που ο ίδιος είχε χαράξει με τόση δυσκολία. Η επιστροφή ήταν πιο εύκολη. Πολύ πιο εύκολη. Μπήκε στο σπίτι, ακούμπησε το σχοινί πάνω στο τραπέζι και κάθησε στην καρέκλα που ήταν σαν να μην πίστευε και η ίδια στα μάτια της. Έμεινε εκεί καθισμένος πολλή ώρα. Το κουδούνισμα του τηλεφώνου τον συνέφερε. Έτρεξε να το σηκώσει.

-Εμπρός!

Σπυροπούλου Φρόσω

Μια τυχαία συνάντηση

Έτσι ξαφνικά περπατώντας στο πλακόστρωτο του λιμανιού τον είδα μπροστά μου.

Ένας σιδερένιος άνθρωπος στεκόταν μπροστά μου ακίνητος κοιτώντας προς την Ανατολή. Το χέρι του σηκωμένο ψηλά να δείχνει τα άστρα.

Το φόρεμά του ατσαλάκωτες πτυχές ακίνητες και τα μαλλιά σγουρά ακίνητα στέρα. Το βοριαδάκι δεν τα κούνησε, ούτε η απαλή αύρα του πέλαγου τα μούσκεψε. Μήτε και στο μανιασμένο κύμα λύγισε. Ακίνητος να δείχνει τα άστρα δημιουργώντας ορθές γωνίες με το πλακόστρωτο με τον ουρανό, με τον άνθρωπο που στέκεται απέναντί του.

Πάνω στην πλάκα χαραγμένες φράσεις βαθιές, κατασταλαγμένα λόγια μιας φιλοσοφίας που θέλει να σου ορίσει την σκέψη, την ζωή.

Έτσι ξαφνικά έμεινα να κοιτάζω θαμπωμένη, μια εκείνον και μια τα άστρα.

Έτσι τυχαία γεννήθηκε μέσα μου μια ιδέα, ένας κρυφός πόθος αναδύθηκε, ένα όνειρο άρχισε να μπαινοβγαίνει στην ψυχή μου.

Εκείνος εκεί ακίνητος να δείχνει τα άστρα, κι εγώ θέλω πια να τον συναντήσω, όχι τυχαία αλλά με βήματα που μια με φθάνουν κοντά του και μια μένουν ακίνητα σιδερένια βαριά ακίνητα εκεί ατενίζοντας το όνειρο.

Δεν τον βλέπω πια, δεν ξέρω αν ποτέ θα καταφέρω να τον κάνω να ζωντανέψει να γυρίσει μαζί μου στα σχολειά του νησιού του. Δεν ξέρω αν θα μπορέσω να τον κουβαλήσω στον ώμο μου, είναι βαρύς ασήκωτος. Ίσως, ίσως όμως κάποια στιγμή να τον μαγνητίσω, να γυρίσει το βλέμμα του και να με δει, ίσως καταφέρει να λύσει την δική μου ισότητα.

Το τετράγωνο της υποτεινούς, ισούται με το άθροισμα των τετραγώνων των δύο κάθετων πλευρών. Ίσως η δική του σοφία καταφέρει να μου φανερώσει την ανισότητα των ονείρων μου και ισοροπήσω την ισότητα των τετραγώνων της ζωής μου.

Η ρωγμή του χρόνου

Δεν είναι τίποτα άλλο από ένα παλιό ραγισμένο ποτήρι κρασιού.

Μα δεν το πέταξα ποτέ.

Το βρήκα σ' ένα σκεβρωμένο ξύλινο ράφι της αποθήκης, να στέκει πλάι σε έναν σκουριασμένο σουγιά και ένα μπακιρένιο μπρίκι.

Κάτι ξεραμένο υπήρχε στον πάτο. Έβαλα το δάχτυλό μου και το ακούμπησα. Εύπνησε μέσα του η μυρωδιά του βρεγμένου, σε κίτρινη ρετσίνα, ψωμιού. Ένα καψαλισμένο κρεμμύδι τσιτσιρίσε πάνω στην στόφα και μια ροζιασμένη ελιά φάνηκε στο τραπέζι και ύστερα ο ήχος του κουκουτσιού στο μπακιρένιο πιάτο. Έτσι ξαφνικά μια φιγούρα στέκει μπροστά σου. Καλοσυνάτη με μια βαριά φωνή και σίγουρο βλέμμα.

Το ροζιασμένο χέρι βγάζει την τραγιάσκα, και συ την αρπάζεις και την φοράς κάνοντας γκριμάτσες. Εκείνος βουτά το ξερόψωμο στο κρασί και σου δίνει μια μπουκιά.

Μεγαλώνεις μέρα τη μέρα και κρατάς το ραγισμένο ποτήρι, τον σουγιά, το μπακιρένιο μπρίκι, ψάχνεις την τραγιάσκα, εκεί στη ρωγμή του χρόνου.

Τυμπλαλέξη Ευαγγελία

Φαινομενική ευημερία

Αγαπημένε οδοιπόρε,

Σε μια μικρή διαστολή του χρόνου, 'κει που βραδυπορούν του ρολογιού οι δείκτες, το «εν δυνάμει» και το «εν ενεργεία» τον ιστό του γίνεσθαι υφαίνουν. Και τούτη του κολαστηρίου η τύρβη, μέσα στην οποία οι βιοτικές αναδεύονται μέριμνες για ν' αποσπάσουν την προσοχή σου, πολύ απέχει για να 'ναι η μοναδική εφικτή, αφού από καμία φυσική πραγμάτων τάξη δεν εκπορεύεται, κι αν μνεία θέλει να κάνει για τα θρυλούμενα περί σταθερότητας, μόνο αρνητικότητα αντανακλά.

Κι όπως, στερούμενος παντός κινήτρου αντίστασης απέναντι στην απελπισία, σε μακριά είχες βυθιστεί περισυλλογή, τα σφυρίγματα δεν άκουες των τραίνων και σ' ανιάτα απομονωτισμού αιχμαλωτίστηκες δίχτυα. Κι αλαφιάστηκες έτσι που όρμησε στ' οπτικό σου πεδίο τούτη η αμαξοστοιχία, τόσο βλοσυρή και θρησκομανής, μ' έντονο το στοιχείο του τυχοδιωκτισμού ν' αποπνέει!

Και δεν ξέρω γιατί συνειρμικά ταξίδεψε ο νους στα βάθη των αιώνων, ίσως επειδή πάνω στις ράγες περιδινούνταν τώρα εκ νέου οι κονκισταδόρες, παρακινημένοι απ' άσβεστη για πλούτο δίψα. Μα τούτος ο χορός λύγιζε αλλιώς τα κορμιά, και κάθε που οι ιθύνοντες δεν ήταν πλέον σε θέση να διευκρινίσουν τη γοητευτική κατά τ' άλλα προσωπικότητα της δυσαρμονίας με τις υπάρχουσες αποδεδειγμένες κοσμοαντιλήψεις, σε δημαγωγικούς αρχίζαν να προβαίνουν μεγαλοϊδεατισμούς.

Το φουγάρο κήρυττε από άμβωνος, υποστηρίζοντας τη χρεοκοπία της αιτιοκρατίας κι αναγεννώντας ταυτοχρόνως θέσεις ανορθολογισμού μ' εμβέλεια. Τα κύματα του ήχου διαμήκη καμπύλωναν τις συνειδήσεις κι η ραδινότητα επιλεκτική, οιονεί διαμεσολάβηση της Θέμιδος ή αρωγός της απρόσκοπτης πορείας των κακουρηγηματικών εφαρμογών. Και τα κύματα του φωτός πάντα εγκάρσια στην αιθάλη της σκιά, πρωταίτιους να ιχνηλατούν π' επρόκειτο το ζην να εκμετρήσουν στην προσφυγιάς μπροστά το καταδιωκτικό απόσπασμα.

Στο ένα του καπνού δαχτυλίδι το σαρδόνιο απεικονίζεται του Φερνάντο Κορτές γέλιο, με πόση αλήθεια αγριότητα τα κράτη δεν κατέλυσε των Αζτέκων και των Μάγια; Κι η αψιά μυρωδιά μιας άλλης στεφάνης την αναλγησία του Φρανσίσκο Πιθάρo αναδίδει, την οσφραντική σου ερεθίζοντας ικανότητα. Και της ρινός σου τα ρουθούνια αίμα στάζουν. Όχι επειδή θυμήθηκες πως υπόταξε τους Ίνκας αλλά πως κι αυτός βασικό στέλεχος αποτελεί της αλέκιαστης «ευρωπαϊκής» σου κατασκευής. Κι όσο κι αν η πλειοψηφία σιωπά την επαίσχυντη

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

στέργοντας τ' αδικήματος μετάλλαξη από διαρκές σε στιγμιαίο, το συναπάντημα με την Ιστορία δεν θ' αποφύγει. Ναι για Κείνη μιλώ, την αόρατη κυρά. Κι όπως τους χωροφύλακες με τα μακρύκανα αποτύπωσε στα κατάστιχά της, μη θαρρείς πως θα ξεχάσει να σμιλεύσει συλλήβδην της εξαθλίωσης την ιδιοποίηση. Και μην επαφίεσαι στων λογοκόπων τους εκσυγχρονιστικούς εκμαυλισμούς, που τη θηλαία της βυζαίνουν άλω με βουλιμία επονείδιστη, κι εσένα αναλφάβητο καθιστούν, κι όχι επί του πρακτέου, με διορατικότητα πλέρια θα 'λεγες, αλλά λειτουργικό.

Τρέξε σε παρακαλώ μη και προφτάσεις. Ενεός μη στέκεις, σαν αστροπελέκι ν' αδράνησε τα σωθικά σου. Αυτό τ' αγόρι, μοναχό κι εκτεθειμένο στα νύχια τ' αδυσώπητου ζεύγους δυνατότητας-πραγματικότητας. Όχι δεν αναβιώνουν της Φρείκης οι παιδουπόλεις. Αισχρότεροι είναι καθορισμοί π' ο λογισμός σου δεν βάνει, κι όσο και να μετασχηματίσεις τα δεδομένα, επιστημονικά ή κοινωνικά, και τις αθώες φτέρες σου να μπολιάσεις, του Ήλιου η ακήρατος δόξα αναλώσιμο θα γενεί υλικό...

Ας μην επιβιβαζόταν τουλάχιστον τούτο τ' αμούστακο παιδί!

Σιμώνει η αμαξοστοιχία!

Τρέξε σε παρακαλώ μη και προφτάσεις...

Ισορροπία πεπονημένη

Ένας απροσδιόριστος Φεβρουάριος και σήμερα, με την αρβύλα του να προελαύνει τα αιθερικά δονώντας ελάσματα κι ο σαρκασμός του να στάζει θέλγητρα στις πληγές, όπως η δυστυχία στα μύχια την ηδονή. Η ώρα είναι τέσσερις τα χαράματα, οι άρρυθμες δρασκελιές της νύχτας σε μιαν άτακτη στοιβαγμένες διάταξη, το μη ταξινομήσιμο τοπίο εγκολπώνονται. Απογύμνωσα τα πόδια μου κι άρχισα να διαβαίνω αντίθετα στη φορά του ποταμού. Χωρίς άρμενα παρασέρνεται η βάρκα μου απ' τα διανεμητικά του ύδατος αποτελέσματα, που δημιουργούν τόση απαρέσκεια στο μάτι όση ευαρέσκεια στο μυαλό.

Ο δάσκαλος, του οποίου παρακολουθώ τα μαθήματα σχετικά με τη δημιουργική γραφή εδώ και περίπου έξι μήνες, έχει βάλει σαν εργασία ένα πόνημα που να πραγματεύεται τον Χειμώνα. Όταν λαμβάνω τις θεματικές στο ηλεκτρονικό μου ταχυδρομείο εκνευρίζομαι, όχι επειδή τις θεωρώ κοινότοπες, αλλά επειδή όλες εμβολίζουν με χαμόγελο περιπαικτικό τον ορισμό της προσωπικής μου συνειδήσεως και ταυτότητας. Η ανησυχία του παρόντος, η προσμονή του μέλλοντος, η νοσταλγία του παρελθόντος συμπλέκονται με τρόπο δραματικό. Είναι κι αυτή η ατάραχη σοφία, με την οποία διατυπώνει τις απόψεις του...

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

Σ' έκσταση περιέρχεται μεγίστη προκαλώντας τον συγχρωτισμό τόσων διαφορετικών κονδυλοφόρων. Το συνειδησιακό κελεύει γίνεσθαι για να εξωθήσει το συνειδησιακό Είναι, κι η παρουσία θανάτου που συνοδεύει την εμπειρία δεν ανατρέπει την κατάνευση μα σ' οντολογική την μεταμορφώνει θετικότητα. Επιλογικά υποστηρίζει απαθώς πως «τα γραπτά απ' τη στιγμή που δημοσιεύονται δεν μας ανήκουν πια, επειδή αποκτούν νοήματα σύμφωνα με τις ανάγκες, τα ενδιαφέροντα και την οπτική των αναγνωστών ή των ακροατών.» Με τον ίδιο φλεγματικό τόνο πρεσβεύει πως «Άνθρωποι έρχονται και φεύγουν απ' τη ζωή μας, κι αυτό που μένει είναι η σπίθα στο βλέμμα μετά από χρόνια, αφού η ζωή αναποδογυρίζει ενίοτε τα πάντα χωρίς να δείχνει τον προσδοκώμενο σεβασμό κι εμείς συνεχίζουμε αυτό το κατά τ' άλλα πανέμορφο ταξίδι.» Διατείνεται επίσης στωικά πως «οι δάσκαλοι είναι άγγελοι που κατέβηκαν στη Γη για να βάλουν πλάτη στ' όνειρο. Συνακολούθως οι μαθητές που διψούν για πρότυπα, κι αυτό είναι απολύτως φυσιολογικό στην εφηβεία, κάθε απλή αναλυτική κίνηση σ' αμφιλεγόμενα συνθετική να μετατρέπουν.»

Με θεωρεί άνθρωπο δυναμικό, που δεν σηκώνει μύγα στο σπαθί του, και του αρέσει ο τρόπος, με τον οποίο δείχνω να συμφιλιώνομαι με την ιδέα, πως οι σχέσεις μ' αγαπημένους ανθρώπους τελειώνουν. Αδόκιμο θα ήταν να ξεχάσω ν' αναφέρω, πως με συμβουλεύει ν' αποφεύγω τη χρήση εντυπωσιακών λέξεων. Κατά τ' άλλα μου είναι πολύ συμπαθής.

Και τώρα αξίωνε να διεξέλθω το θέμα του Χειμώνα, προφανώς με νηφαλιότητα σκέψης, τη στιγμή που το

σεληνόφως μ' ακολουθούσε με τη μορφή του αποκεφαλισμένη
στον ψύχους το πολύεδρο και τ' Ωρίωνα τα αιματοβαμμένα
κρόσσια σ' αιώνια πάρελξη, να κλαίνε μπρος σε κάθε πρόστυχη
έγερση νεκρωμένων κυττάρων και να φαιδρύνονται απ' του
κυκλάμινου τ' αδιαχώριστο άρωμα. Και θα ήταν λίαν
ευχαριστημένος, αν κατάφερνα ν' απαλλαγώ απ' τους λεκτικούς
ακροβατισμούς, οι οποίοι υποστυλώνουν τον σκελετό της
σκέψης μου. Με ενέπαιζε, ήταν φανερό!

Το σκοτάδι αναδιπλωνόταν, κατακόκκινος από οργή ο
Αίολος με φιλήδονη απελευθέρωνε μοχθηρότητα τους
εγκάθειρκτους οικουρούς του ασκού. Λυσομανούσαν εκείνοι,
γύρω αναιμικές σκιές από δέντρα άφυλλα να ευπραγούν σ'
αποχρωματισμών ευδία, τ' ανθρωποβόρα ένστικτα
εξεικονίζονταν στις ίριδες μιας γάτας, η οποία μειδιούσε
απέναντι σαρδόνια. Αίμα πηχτό, στυμμένο στο καναβάτσο.
Εκείνο το βαθύχρου, ξέρεις, σαν το νυστέρι να ερωτοτροπεί
του χειρουργού, κι όλο το νήμα δεν αρκεί, του Μηδενισμού τ'
υποδόριο να υφάνει στρίφωμα.

Ένωθα το βάρος της αιωνιότητας στις πλάτες μου,
υποταγμένη στη μάνητα ενός θυμού που με κυρίευε. Ο βασικός
εκφραστής της συνείδησης είναι η μνήμη, τόπος προσωπικών
εκθεμάτων. Αποκαμωμένη, επί ώρες ανίχνευα διάυλο διαφυγής
απ' το πυρ το εξώτερον, γονάτισα μέσα στο νερό, η διάθλαση
με περιεργαζόταν διαστρεβλωτικά, έτσι ώστε να αισθάνομαι
αποστερημένη απ' την ίδια μου την όψη. Και ναι! Τούτη η
στρεβλή στιγμή διεκδικούσε μια θέση στο επίσημο του βίου μου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λεβαδείας

καλεντάρι κι εγώ γνώριζα πως είχα αποδυθεί όχι σε μια προσωρινή περιπέτεια, αλλά σε μια παρήγορη δέσμευση χωρίς επάνοδο. Ενεργοποίησα την εφαρμογή της εγγραφής στη συσκευή του κινητού, όταν θα επέστρεφα στο δωμάτιό μου, θα διπλομαντάλωνα την πόρτα και θα αποτύπωνα τις ρήσεις στο χαρτί.

Κι αν είμαι αντισυμβατική και δεν συμφιλιώνομαι με καμία ιδέα, επειδή δεν είμαι διατεθειμένη να επιβάλλω τον Νόμο στον εαυτό μου, όσο κι αν ο Νόμος κάνει τα πάντα για να μου επιβληθεί;

Κι αν είμαι παρορμητική κι όχι σοφή, επειδή παράφορα υπεραμύνομαι των ονείρων χαράζοντας τα ποιήματά μου στην ιδρυτική της δοράς τους πράξη κι ύστερα ιππεύω τη ράχη της μουσικής δραπετεύοντας απ' την επιρροή τους, πόσο κακό είναι αυτό;

Κι αν νιώθω αποψιλωμένη κάθε φορά που διαβάζω τα γραπτά μου, επειδή ασπαίρουσα η γραφίδα μου, προσπάθειες καταβάλλει εμπύχωσης των διασωθέντων απ' την ηττοπάθεια ενορμήσεων, μη κι εξαλλάξει την υφή τους και πάψουν να φοβούνται τον ρομαντικό της Άνοιξης εξωραϊσμό, μα ο χειμώνας μου ταιριάζει, επειδή η ευωχία του μ' αλέθει υπό μορφήν ρυθμισμένης κι ελεγχόμενης λογικής διαδικασίας, σαν αλγόριθμος απρόσβλητος, αφού ποτέ δεν μεταμορφώνεται από σημείο άφιξης σε σημείο εκκίνησης;

Κι αν πενθώ για ό,τι ήρθε στη ζωή μου και χάθηκε χωρίς καν να με σεβαστεί, κι υποφέρω κάθε φορά που απομακρύνεται ό,τι αγαπώ, δεν θα του αρέσω;

Κι αν η σπίθα στο βλέμμα μετά από χρόνια δεν μου αρκεί αλλά θέλω περισσότερα, παρόλο που ξέρω πως το ταξίδι είναι μοναχικό, δεν θ' ανταποκρίνομαι στις προσδοκίες του;

Κι αν πονάω, επειδή η ολότητά μου πλαισιωμένη από σκαλωσιές εναπομείνασες είναι, άμορφες μάζες άμμου και χαλικιού, σάπια δοκάρια και μυστριά ακάθαρτα, μα κανείς δεν αποσαφηνίζει τις διαστάσεις στο ασυνάρτητο πλασματικό μου κατασκεύασμα, αφού οι φερτές του χειμάρρου ύλες πλεονάζοντα εναπόθεσαν κρυπτογραφημένα ιζήματα, έτσι ώστε τα σχήματα να εκλεπτύνονται κι η μεθοδολογία του αφανισμού απ' την πίκρα ν' αποκρυσταλλώνεται, με τρόπο απατηλό αλλά μεταμφιεσμένο, δεν εμπίπτω στη φιλοσοφία του;

Κι αν είμαι όντως νυχτοπούλι επειδή δεν καταλαβαίνω τη μέρα, δεν θα είμαι άγγελος;

Η ωχρή του Χειμώνα μου ταιριάζει όψη, επειδή ο εύλογος σκεπτικισμός της νομοτελούς ερείπωσης ό,τι καθεστωτικό σ' υπεξούσιο μεταλλάσσει.

Κι αν τον προσχηματικό δεν απεκδύομαι χιτώνα, είναι επειδή θέλω να μιλήσω αλλά δεν μπορώ, επειδή είμαι όλα τα παραπάνω, αλλά ευτυχώς ο δάσκαλός μου είναι μακριά και σίγουρα αυτή την ώρα θα κοιμάται.

Και δεν θα δει την ευάλωτη φιγούρα μου έκθετη στο κάθυγρο της νύχτας.

Και δεν θα καταλάβει πως φοβάμαι, μα όχι τον χειμώνα...

Περιεχόμενα

Ασημακοπούλου Μίνα.....	9
Καφές	9
Θα επιστρέψω;.....	11
Ένα μονόξυλο στο κανάλι.....	13
Κάθαρσις	15
Γαλάνης Τάσος	17
Εν ουρανοίς	17
Clozapine	22
Καρανάσου Κατερίνα	31
Ήταν όνειρο λες;	31
Κοιτάζοντας μια παλιά φωτογραφία πάνω στο τζάκι.....	35
Καρφάκη Μορφούλα	39
Παλιές Ιστορίες	39
Όνειρο μέσα στο όνειρο	41
καψώνα βάσω.....	43
Αγάπην δε μη έχω	43
Έρωτας κλέφτης.....	48
Κορδοπάτη Ιωάννα.....	55
Πελαργός	55
Τα χέρια	58
Κουκιάσα Έλενα	61
(χωρίς τίτλο)	61
Αποδημητικές παστίλιες	64
Κόφφα Βίκυ	67
153 ημέρες.....	67
Ψηλά	70

Κύριος Χ.	73
Λούλου Μαρία	77
Ουρανός ο υποκριτής	77
Φωτιά στο λιμάνι.....	81
Νάκου Πόπη	85
Κόκκινο	85
Μια δυστυχής συνάντηση	88
Ντέμου Ιωάννα.....	91
Φερέλπιδες περιπλανήσεις	91
α, ε, Ζ	93
Ώρα αμέθυστος	95
Παπαϊωάννου Αμαλία.....	99
Επέτειος.....	99
Μια φωτογραφία στο τζάκι.....	102
Πούλος Κώστας	107
Σε ασημένιο πλαίσιο	107
Το νόημα.....	111
Σπυροπούλου Φρόσω	115
Μια τυχαία συνάντηση.....	115
Η ρωγή του χρόνου.....	117
Τυμπλαλέξη Ευαγγελία	119
Φαινομενική ευημερία.....	119
Ισορροπία πεποιημένη	122

Συλλογή ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

Συλλογή ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

